

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Guldbryllups-
Bogen

GULDBRYLLUPSBOGEN

FESTSKRIFT

I ANLEDNING AF

JOHANNE OG FRITS GERDES

GULDBRYLLUP

DEN 7. NOVEMBER 1932

Denne Guldbryllupsbog er udgivet af Børn, Børnebørn og Svigerbørn i Anledning af Johanne og Frits Gerdes Guldbryllup, 7. November 1932.

Hvad skulde vi give vore to Gamle til deres Festdag? Ved nærmere Overvejelser kom vi til det Resultat, at en Slægtsbog vilde være dem mest kærkommen, for hvem deres store Børneflokk var alt og hvem Slægten og dens Sammenhold altid laa paa Sinde. Vi haaber den vil glæde dem lige saa meget som den vil overraske dem.

Vi takker alle Venner og Bekendte som her har bidraget med Hilsener og Erindringer.

Skulde en og anden, som ikke hører til Kredsen, faa Bogen i Hænde, bedes han erindre, at den er en Familiebog i snævreste Forstand og kun skrevet for Slægten og dens Efterkommere til dens to fornemste.

Frits Johannes Constantin Gerdes
f. 17. Juli 1858

FRITS JOHANNES CONSTANTIN GERDES OG HANS SLÆGT

Den første Gerdes vi kender, er *Diderik Uldrik Gerdes*, som døde i Kalundborg $^{29}/_1$ 1818, 83 Aar gl. Hans Herkomst vides ikke, men ifølge Familietradition og Oplysninger gennem Personalhistorisk Bureau (Hauch Fausbøll) formodes det, han er indvandret ca. 1767 fra Tyskland (Hertugdømmet Nassau) med Greve af Leiningen — Westerborg til Lerchenborg ved Kalundborg, hvor han løste Borgerskab som Parykmager $^{17}/_1$ 1769. Han giftede sig $^{18}/_{12}$ 1771 med Bodil Jensdatter.

Deres Søn, *Jens Christian Gerdes* (* $^{2}/_2$ 1777 † $^{24}/_4$ 1825), Herredsfuldmægtig og Købmand i Kalundborg, giftede sig med Johanne Margrethe Bøjesen (* $^{21}/_8$ 1786 † $^{19}/_{12}$ 1868). De havde tre Børn: Niels Christian (* $^{7}/_8$ 1820 † $^{8}/_8$ 1830), Anna Bolene (* $^{7}/_2$ 1823 † $^{10}/_2$ 1833) og *Jens Ulrik Gerdes*, født i Kalundborg $^{1}/_1$ 1818, død paa Løvballegaard $^{10}/_1$ 1893.

J. U. Gerdes kom i Købmandslære hos Vilhelm Røse, Store Torv, Aarhus, hvis Søster, Modeste R. var gift med Baron v. Fromberg, Hühnerau i Schlesien. De havde flere Børn og sad smaat i det.

Paa en Forretningsrejse til Tyskland besøgte J. U. Gerdes dem og lærte sin tilkommende Hustru, en af Døtrene at kende. Hun hed Constance v. Fromberg og var født $^{23}/_8$ 1827 (død

Johanne Margrethe Bøjesen

i Aarhus ^{16/8} 1904). Der fortælles, at hun var forlovet med en tysk Officer, da J. U. Gerdes anholdt om hendes Haand, men at hendes Forældre foretrak den danske Frier. Dengang var Forældrenes Ønske en Lov, og den danske Købmand kunde saaledes føre sin tyske Baronesse hjem til Danmark. Denne Myte forklarer i nogen Grad, at Ægteskabet blev alt andet end harmonisk.

De blev gift ^{6/11} 1846 og bosatte sig i Aarhus. Han var først i Kompagni med Bernhard Røse (Røse & Gerdes), en Søn af Vilh. R., senere selvstændig Købmand en gros (Kolonial) paa Lille Torv, hvor

Lille Torv, Aarhus 1848, Gerdes Gaard t. v.

han købte den Meulengrachtske Gaard og oparbejdede en stor Forretning. Han blev tysk og portugisisk Konsul og i 1864 udnævnt til Commerceraad »med Rang i 7. Klasse Nr. 6 efter Rangforordningen«. I 1870 gik han fallit, men han og Commerceraadinden administrerede Resterne fra Falliten, »Gerdes Gaard« og »Plantagen« (ved Kaserneboulevarden), saa dygtigt, at han var en holden Mand ved sin Død 1893.

Han tilbragte sit sidste Aar hos sin Søn og Svigerdatter paa Løvballegaard ved Løsning.

Han skal have været en stille og god Mand, meget eftergivende over for sin unge, livlige og intelligente Hustru, som han beundrede. Hun var temperamentsfuld, ofte hæftig og ubehersket, i senere Aar nok klar over, at hun havde haft en god Mand, naar hun læste de Tilføjelser, han havde gjort i sin Bibel. Men var hun streng i sine Krav over

for andre, var hun det ogsaa overfor sig selv. Hendes Efterkommere staar i Gæld til hende for hendes Økonomi, som antagelig var mere fremsynet end det skønnedes mens hun levede.

Der var saaledes kun én Vilje, der herskede i det Hjem, og det var hendes. Derfor blev det ogsaa hende, der bestemte Opdragelsen af de to Børn Constance (* $20/8$ 1847 + $16/4$ 1932) og *Frits Johannes Constan-tin Gerdes* (* $17/7$ 1858), og den blev streng selv efter den Tids Forhold, nærmest i militaristisk Aand.

Datteren Constance, der var 11 Aar ældre end Frits, blev gift i Aarhus med Læge Anton Andreas Ditlev Hansen, * $7/8$ 1826, + 1891. De havde fire Børn, *Sigrid*, * $24/10$ 1875, g. m. Bankbestyrer Svend Wied, * $8/8$ 1867, + $24/10$ 1928, *Astrid*, * $10/5$ 1878, + $5/6$ 1929, g. m. Fabrikant O. V. Meyer, + 1930, *Ove Gerdes-Hansen*, * $13/8$ 1879, Kaptajn i den engelske Hær under Verdenskrigen, gift og nu Farmer i England og *Carl Axel Gerdes-Hansen*, * $10/1$ 1883, Læge i København, g. m. Ellen Lützen.

Eftersom Guldbrudgommen og dette Skrifts Helt, *Frits Gerdes*, intet har vidst om dets Tilblivelse, og selv hemmeligholder sine egne Erindringer, han i længere Tid har beskæftiget sig med, og som først skal aabenbares for Familien efter hans Død, skal her blot hidsættes Erindringsstumper fortalt i Ny og Næ af hans Søster og af ham selv.

Han fødtes en skøn Sommerdag. En dejlig Dreng med det ene Øje halvt blaat, halvt brunt. Han havde Amme, der hed Mariane. Da han var vokset saa vidt til, at han kunde begynde at tale, kaldte han sig »Fisse Gesse«. Legede han i Plantagen, og der kom Regnvejre, raabte han: »Det er Ejlevære«. Da Frederik VII og Grevinde Danner boede i Gerdes Gaard og Grevinden gik op gennem Salen, lagde Fisse Gesse sine smaa Handsker paa hendes Slæb for at se, »hvor sjov det kunde være«.

Under Tyskernes Besættelse af Aarhus i 1864 boede General Vogel v. Falkenstein hos Gerdes. Frits fik en dansk Kokarde paa Huen med Ordre fra sin Mor til straks at komme og faa en ny, naar de tyske Soldater havde fjernet den gamle.

Hun var dansksindet trods sin tyske Herkomst, kaldte Generalen »Danmarks Gessler« og lod hans Fotografi kaste i Kakkelloven, mens han saa paa det. Frits blev desuden flittigt øvet i »Den tapre Landsoldat«. Han maa altsaa have kunnet synge allerede dengang. I en tidlig Alder blev han sat til Klaveret. Han fløjtede eller sang gerne anden Stemme til sine Øvelser. Senere fik han flere Noder, end han syntes om. Sommetider blev han bundet til Klaverstolen, og ofte sad han da saaledes og øvede sig, mens han sang til »gid jeg var død, gid jeg var dødsdød«.

Søsteren havde det ikke bedre. De sluttede sig sammen og løj naturligvis efter bedste Evne for Moderen. Men var de end forkuede, var

Jens Ulrik Gerdes

de sprælske nok og havde megen Fest sammen. De bedste Timer tilbragte de tidlig om Morgen alene paa Faderens Kontor. De havde deres Hemmeligheder fælles, Kammeratskabet var ubrydeligt, og de dækkede hinanden med de mest udspekulerede Paafund. Et Udtryk fra en Bog: »Etchahon obeit«, brugte de, naar Lejligheden passede. Ofte kunde de ikke holde sig alvorlige ved Bordet og maatte vises ud paa »den lange Gang« for at grine ud.

Om Aftenen fik Frits Sagovælling, som Constance bragte ham, og for at han kunde faa den til at glide ned, maatte hun for det første fremsige følgende mystiske Besværgelse: »Tre Rullepølser, han skal blive fløv, pist!«,

og naar han dernæst sagde: »Hvor er min Dolle med Holle?« skulde hun for det andet bringe en Stol med Hul i Sædet. Her anbragtes Tal-lerkenen, men hvor meget Vælling der gik i Frits, og hvor meget i Kakkellovnen melder Historien intet om.

Han yndede at rime. Undertiden sang han Rimene paa Melodi som f. Eks. til Søsteren følgende: »Tak for din Daad, du skaffed' Vanter, det standsed' min Graad«. — Hun læste Lektier med ham, men han viste ingen særlig Interesse for dem og »lavede en farlig Støv hjemme« og Skolegangen gik mest med Spilopper. Han afsluttede den med IV Klasses Hovedeksamen.

I Aarhus underviste Adjunkt Hoffmeyer i Naturhistorie og redigede samtidig »Jyllandsposten«. Han lovede alle Elever 1 Kr. for hver paa- lidelig Nyhed de bragte Bladet. En Dag, da Frits tilfældig kom forbi (han var vel ca. 12 Aar), stod der udenfor et gammelt etetages Bindingsværkshus paa Mejlgade, nær Tværgade, en Del Mennesker. Han hørte dem samtale

Constance Gerdes, f. v. Fromberg

om, at en fuld Mand paa første Sal vist havde skudt sig, og at hans Kone var rendt efter Politi. Frits var ikke meget modig ved det, men 1 Kr. var for ham en saa vældig Kapital, at han for den trodsede enhver Fare. Han besteg sagte Rønnens smalle og skrøbelige Trappe og kikkede ind i Stuen, hvor en Mandsperson laa udstrakt paa Gulvet med rigeligt Blod om Hovedet. Frits gik ud fra, at Manden var død, og skyndte sig hen paa Jyllandspostens dengang lille Kontor i Rosensgade og fik 1 Kr. for Nyheden. Saa mange Penge havde han aldrig før ejet paa én Gang, han bevarede det som en Hemmelighed og nød Livet for Kronen i Ensomhed.

En Dag kom Frits løbende over Kødtorvet, (nu Sct. Clemensstov), hvor Slagterne havde Stade. Det var koldt, og idet han løb om ved en Slagter, der stod med Ryggen mod ham, gav denne sig til at banke sine Arme, saa Frits løb Ansigtet lige imod Bagsiden af Mandens udsvingende, vældige Slagternæve. Det gnistrede for Frits Øjne, og med Blodet drivende fra sit Ansigt løb han hjem, vaskede sig ren; men hans Ansigts Hovnen, der i Tiden efter gik over til blaagullig Marmorering, røbede Begivenheden. Han slap for Klø, men blev til Grin.

Bønderne havde fede, vælige Heste. For Drengene var det en yndet Sport at kravle op i høje Vejtræer med Lommerne fulde af Grus og kaste det ned paa de forbikørende Bønderheste, der sprang vildt for hver Haandfuld Grus, der ramte dem. Bønderne kunde intet stille op mod Gavtyvene, for vilde de standse, blev Bombardementet saa kraftigt, at de slet ikke kunde styre Hestene.

Frits maatte tidt løbe med Jordbær fra Plantagen til Frugthandleren, der beklagede sig over, at Bærrene ikke holdt Maal, hvilket ikke var sært, da Jordbærrene, som dengang solgtes efter Maal — for at fylde mest muligt — af hans Mor hældtes i Maalene med stor Forsigtighed. Da han i hurtigt Løb ikke kunde naa fra Plantagen til Frugthandleren paa mindre end et lille Kvarter, og da det paa Uret blev kontrolleret, om han, under Strafansvar, havde været mere end $\frac{1}{2}$ Time om Tur & Retur, naar han kom tilbage, kunde det ikke undgaaes, at Bærrene under hans Hurtigløb rystedes sammen og viste mindre Maal ved Frugthandleren end hjemme. Trods alle hans Taarer og Forsikringer blev han uretfærdigt beskyldt for at have spist af Bærrene undervejs og fik Klø.

Frits

Ovenpaa den Omgang aad han selvfølgelig altid siden af Bærrene — lidt af hvert Maal — og havde saa den Trøst, at de Klø, der regelmæssig faldt efter hver Ekspedition, faldt med rette. At det aldrig lykkedes at fravriste ham Tilstaaelse af, at han aad af Bærrene, er overflødigt at tilføje.

Efter Skolen var hans højeste Ønske at rejse hjemme fra, og 16—17 Aar gammel kom han til Landvæsenet. Ingerslevgaard var vistnok det første Sted, senere Østerbygaard, Foussingø og Ussinggaard, her som Forvalter. Om hans Ophold de to sidste Steder fortæller Proprietær Wulff Stamer, Urenholt pr. Hadsund. følgende:

»Mindet lader som ingen Ting
er dog et lønligt Kildespring«.

Hvornaar Frits Gerdes første Gang traadte ind i min Bevidsthed, kan jeg ikke med Nøjagtighed tidfæste. Jeg var Skoledreng i Randers, vel 10 Aar gl., og tilbragte regelmæssig mine Fridage i Hjemmet paa Foussingø, og stod saa her en skønne Dag overfor en ny Mand, som hed Gerdes. Jeg anede da allermindst, at der var noget usædvanligt ved ham, og at han i saa høj Grad skulde komme til at betyde noget for mig igennem Livet saavel som for hele Familien — mine kære Forældre og mine Søskende.

Skønt Forskellen i Alderen ikke var særlig stor og ganske udlignedes senere hen, saa var han den Gang dog for mig en »voksen Herre«, som jeg maatte have Respekt for, han kunde i alt Fald magelig »ta' mig«, hvad jeg altsaa først og fremmest havde at indrette mig efter. Vi Drengene kendte saa godt og frygtede saa vel den ophøjede Majestæt, der i Købmandens Person herskede over de store, gamle Købmandsgaarde i Randers, saa den Omstændighed, at Gerdes var en Storkøbmands Søn fra Aarhus, gav ham yderlig en Nimbus, og at hans Far tillige var Commerceraad — »Død og Pine«! Men han havde et Blink i Øjet, mon ikke der ogsaa var Spøg i ham? Jeg blev dog snart belært om, at det kun gik — her til og ikke længere. Hans pædagogiske Evner, som jeg senere forstod at værdsætte saa højt, fornægtede sig ikke.

Drengestreger, som ikke var fair play, taaltes ikke, og Forældrene opdagede snart, at vi hos ham var i gode Hænder, saa det efterhaanden gik over til, at Gerdes tog imod alle Anvisninger med Hensyn til, hvad der skulde ske med os og særlig da i Ferierne, naar min ældre Broder Carl ogsaa var hjemme, og vi havde Kammerater paa Besøg.

At vi lystrede ubetinget og som noget ganske selvfølgeligt, skyldtes udelukkende Gerdes. Vi elskede ham og hang ved ham, vor Fører og Opdrager, i Spøg som i Alvor, — for han kunde nok blive bister og vende Brodden til, naar det var nødvendigt, og saa var det ogsaa Alvor.

En ny tilkommet Kammerat, der mødte med forudfattede Oprørstendenser, maatte neje sig, men paa den Maade, at han senere betroede

mig, at han fandt, Gerdes dog var »en Fandens Ka'le«, hvilket skal forstås som Udtryk for den højeste Anerkendelse. — For det var nemlig det, han var.

Han kunde alt — han slæbte som en lille Hest i sit Arbejde ved Landbruget baade i Mark og i Stald — à propos Stald! Som han kunde fodre Svin »med Sang og Humør og med hele sin Krop«. Og saa i den Mundering! Han var Opfinder af den første Owerall i hele Verden. Hidtil brugte man Forklæde, om man vilde skaane sine Klæder, men dette hindrede al fri Bevægelse i hurtigt Tempo, og Gerdes anvendte derfor en Sæk, der naaede ham fra Hals til Vrist, flækket paa langs for Benene og bundet til disse med Sejlgarn — en festlig Dragt, anerkendt og paaskønnet af Fagmænd.

Og naar han saa efter endt Arbejde lod sit Harnisk falde eller stillede det til Side, stift af Grutning, var han atter den fine Mand — ret en »Gentleman med G« beundret af det smukke Køn lige fra Hovedstadsfrøkenen til »Konerne«, hvilke sidste han ved Høstgilderne kunde svinge rundt og sætte op til højeste Ydelse og med samme Liv og Lyst og Energi, som naar han havde dem til Arbejde i Marken. —

Og han kunde — spille, og han kunde synge, og han kunde spille Komedie som ingen anden — ingen kunde i samme Grad som Gerdes røre mit Barnehjærte, da han i »Fastelavnsløjer« sang:

»Du skønne fortryllende Kirsten!

Ak! Du haver røvet min Fred«

Jeg følte, som befandt han sig i den mest bundløse Vaande.

— — —

Jeg husker fra en Sommerferie, vi var tre Drenge, og vi skulde absolut til Kongerevue, som afholdtes i Anledning af Majestæten, Chr. IX.s Besøg i Lejren ved Hald, og — til Fods.

En regulær Fodtur skulde arrangeres, men hvorledes uden Gerdes? — *conditio, sine qua non*. Naal Latinen kommer senere. Altsaa Gerdes! Intet kunde ske uden Gerdes, og det endte da ogsaa med, at Kommandoen over og Ledelsen af Ekspeditionen blev overdraget til Gerdes. Og Planen blev lagt: 4 Mil til Viborg, 1 Mil til Hald, derfra gennem Heden med Øvelser og Revue til Finderup, hvor Logi kunde paaregnes, atter en god Mils Vej, det kunde vi sagtens ordne paa én Dag og næste Dag tilbage ad den søndre Vej, som kun var 1 Mil længere.

Dagen kom. Op Kl. 3, Afmarch Kl. 4, det blev en herlig Tur, en uforglemmelig Oplevelse, men vel at mærke under fornøden Mandstugt, uden hvilken jeg nu forstaar Turen slet ikke kunde være gennemført. Men Gerdes besad uforlignelige Evner som Fører. Rent suggestivt kunde han faa Mil efter Mil til at forsvinde for os uden at Reflektioner herover fik Raaderum. For der kom jo frem en Gang imellem — et Forslag om at holde Rast, naar de haardkogte Æg i Bagagen trykkede generende

paa Bag eller Ryg eller trak i Remmen over Skulderen. Men var Tiden ikke inde var et kategorisk Nej ogsaa nok til at faa saadanne Tanker til at vejre bort.

Og saaledes kunde Gerdes stadig lede Samtalen i anden Retning, hver Gang vi i vor Pludren kom ind paa noget, der kunde øge vor Forestilling om Vejens Længde. Jeg erindrer, at vi pludselig syntes, at Danmark dog var saa uhyre stort. 700 □ Mil, det vidste vi, og luftede saa vor geometriske Viden ved paa en Mil langs Landevejen at oprejse et Kvadrat, som vi med Øjnene fulgte langt, langt ud i Horisonten — at tænke sig — det var dog forfærdelig. Men øjeblikkelig var Gerdes der og gjorde os opmærksom paa, hvad vi saa ude i Landskabet, der henne en Landsby og der en Kirke, som Blicher havde skrevet om, og hvad han havde skrevet, og straks drejede Samtalen sig om noget andet.

Jeg kunde fortælle længe om alt det, vi oplevede og blev belært om paa denne uforglemmelige Tur sammen med Gerdes, om selve Revuen og Manøveren, Domkirken o. s. v. men maa ikke trætte og nævner kun disse Træk for at fremholde hans Førerevne. For naturligvis gennemførtes Turen programmæssig. Som nogen Phileas Fogg ankom han paa Klokkeslet og afleverede os velbeholdne med en Vabel her og en Vabel der, men henrykte.

Vi vidste intet om, at dette virkelig var en Præstation og forstod først senere, at Gerdes her havde fejret en af sine mange Triumfer.

— — —

Efteraarsferie — — Nøddeplukning — — alt var graat i graat og — trist.

Daarlige Karakterer i Latin — hvor var det dog haabløst det Hele, og Udvej til at genvinde det tabte Terræn var intet Steds at øjne.

Krakket lod da heller ikke vente paa sig, allerede næste Lørdag Aften mødte jeg med Karakterer, der talmæssig set vejede saa uendelig lidt.

Skandalen var oplagt, og der laa et Hus. — Papa saa kun »Flakkebjerg« som eneste Redning for den vanartede Søn, — det var forfærdeligt. Jeg sneg mig ind til Mama.

Ja, her maa Hjælp til — — om nu bare — — .

Jeg konstaterede, at Gerdes blev indladt til privat Audiens, og jeg anede noget.

Kort efter faldt Ordren: »I Morgen tidlig Kl. 8 møder du hos Gerdes med dine Bøger! Og nu i Seng!« —

Ja, *naturligvis* — Gerdes!

Fra hvem andre i den hele Verden skulde Hjælpen vel ellers komme?

Jeg var ikke i Tvivl om, med hvilke Bøger jeg skulde møde, og ingen Synder har staaet mere nedslaaet over for sin Dommer end jeg hin Søndag Morgen paa Slaget 8. —

Nu var Gerdes min Lærer, og han var striks. Der var ingen Plads

for Løjer — end ikke for Smil. Mit Standpunkt blev vurderet, og mit alt for ringe Kendskab til Madvig laa klart for Dagen. Saa blev der taget fat, og det var Alvor. Gerdes var den fødte Pædagog. Han tugtede den han elskede, og saaledes at han i højeste Grad var elsket af den, han tugtede — Søndag efter Søndag, og — det hjalp.

Det hændte, at jeg fik Bogen i Hovedet og blev smidt udenfor som Stimulans for min Hukommelse, og jeg tryglede og bad om Lov til at komme ind igen. Jeg *maatte* nødvendigvis tage den Risiko, der var forbundet med Brud paa Betingelserne — korrekt Citering af Madvig — for ude kunde jeg ikke være. Tænk! om jeg skulde blive set, om Medhold hos nogen kunde der ikke være Tale.

Paa et Punkt fandt jeg Gerdes i herlig Uoverensstemmelse med Madvig. Det var hans musikalske Øren og harmoniske Sans imod at høre Ordene i de mange Remser af Præpositioner o. l. komme halsbrækkende og tungevidende fra min Mund, — ogsaa fordi Madvig jo holdt dem i Bogstavorden. Men Gerdes flyttede kun lidt omkring paa dem efter Vellyd, og det blev legende let baade at lære dem og udtale dem, og Remserne kom til at klinge som de skønneste Hexametre. Timerne blev til Fornøjelse og til de Lyspunkter fra min Skoletid, som jeg den Dag i Dag endnu fastholder i glad Erindring og dyb Taknemmelighed. Utallige Gange har jeg i Aarenes Løb taget Madvig frem og tilbragt en Time i Selskab med Gerdes, og da jeg 40 Aar senere skulde forberede en Datter til Latinprøve, havde jeg en Vinter igennem en virkelig Glæde.

— — —

»*Paré!* — 10 Kroner«! lød det ustandselig fra en ung Københavner, som alt imedens var kommet ind i Idyllen. Han var sendt til Jylland for at sætte sig ind i Landvæsenets Mysterier, og han ansaas for at *maatte* være i Besiddelse af en uhyre Masse Penge, naar han saaledes i et Væk kunde sætte saa stor en Sum paa Spil i hasarderede Væddemaal. Hidtil var der nu ingen af de sindige Jyder, der havde ovovet sig ud i Risikoen med en Maanedes Løn, som det jo var den Gang, og Københavneren blev derved kun mere dristig med sine »*Paré!* — 10 Kroner«.

Det virkede efterhaanden irriterende og samlede sammen til Ønsket om en Gang at kunne komme ham til Livs.

Og det lykkedes.

Det blev selvfølgelig Gerdes der vandt Sejren — Sejren for os alle, og Jubel og stormende Sympatitilkendegivelser ombølgede da ogsaa Helten, da Formuen skiftede Ejer.

Vi vidste jo, hvilken Lidelse og Tortur han havde gennemgaaet for at vinde Prisen. Han havde for at lette sin Modpart for noget af dennes Overflod maattet spise en Stang Cichorie og — fuldført det med Glans.

Det kunde nær være gaaet galt.

»Jeg maa ha' Lov at drikke til«. —

»Nej! ikke Tale om«. —

Og Heldet fulgte os, for da Gerdes straks efter Kampen gik til Pumpen, havde vi øjeblikkelig Cichorien igen for vore Øjne.

Jeg mindes dette som et udpræget Karaktertræk hos Gerdes — hans ubøjelige Energi og Viljekraft. Naar noget skulde gøres var han altid Manden, og vi var overbeviste om, at han altid fandt det psykologiske Tidspunkt for Sagens lykkelige Udgang, nemlig, naar det alene afhang af en Viljekraft fra hans Side, — quod erat demonstrandum.

— — —

Livet kræver, — der kom den Dag, da Gerdes for sin Uddannelses Skyld skulde ud paa andre Gaarde og se Landbrug paa anden Maade, og der var Sorg og der var tomt, da Gerdes var borte.

For mine Forældre var det som Afsked med en elsket Søn — den bedste.

Men han blev dog ikke helt væk fra os. Han blev Forvalter først paa een stor Gaard og siden paa en anden endnu meget større, nemlig Ussinggaard, hos Forpagter Hoppe, som i sin Tid havde været Forvalter paa Foussingø, saa her var straks en Forbindelse.

Forpagter Hoppe kom paa Besøg hos os, og jeg hørte den Dag med største Interesse paa alle de Lovord, der faldt om — Gerdes.

Jeg kom til at synes saa godt om den Mand, der talte saa pænt om Gerdes, at det endte med, at jeg, inden han rejste, var antaget som Landvæsenselev paa den samme store Gaard fra 1. November at regne.

Nu skulde Gerdes atter være min Læremester, og jeg var henrykt.

Nu forestod mig nemlig kun Liv og glade Dage. »Ja, ja, hvis du vel at mærke opfører dig derefter«. Og det er derfor ikke værd at tale for meget om egne Meriter, men jeg kan dog give gode Raad for ny tilkommende Debutanter.

Man skal *ikke*, naar man som Landvæsenselev bliver sat til i et Regnskab at tælle lange Kolonner sammen for skummet Mælk og Grutning, tillige tælle Datotallene sammen fra 1—30, det er ganske formaalsløst, og jeg gør det derfor heller ikke — mere. Det er ligeledes forkasteligt, naar man, særlig paa en travl Dag, endelig har faaet spændt for, at køre over Enden af en anden Mands Vognstang, saa den brækker, noget som jeg heller aldrig har gjort — siden.

Man vil forstaa, at jeg gjorde Fremskridt til sparsom Opmuntring for Gerdes for al hans Umage. Selv var jeg ganske imponeret af Gerdes og fuld af Beundring for ham i de forskellige Situationer, naar han som en Feltherre over en stor Hær dirigerede den store Arbejdsstyrke paa langt over 100 Mand. Alene 40 Høstkarle, 40 Opbindere og 10 Sammensættere i det samme Skaar, som da ogsaa kunde være en Fjerdingvej langt eller mere. Og der var ingen Mukken i Geledet, alt klappede.

Gerdes ordnede det Hele uden Officerer af nogen Slags. Kun en 3 Aars Elev stod i Spidsen for Hestfolket i Brakmarken, naar han selv var optaget paa anden Maade. Mødte man Gerdes paa de store Dage, var der ikke et Smil at slaa, han var kun Staal fra Top til Taa, og den Respekt, der stod om ham, var uden Grænser. Anderledes selvfølgelig, naar han efter Slaget kunde tænde Fredspiben, saa var Gerdes atter den gamle, glade og fornøjelige Kammerat.

Ene af 12 Elever nød jeg den Begunstigelse at maatte opholde mig i Forvalterens Stue til utvungent Samvær om Aftenen, og fra disse hyggelige Timer har jeg utallige skønne Erindringer baade om Skæmt og Alvor, hvad undertiden var afhængig af den Kurs, mine Aktier noteredes til pr. Dato. — Som vi nu kunde tale sammen om gammelt og nyt, eller jeg blev proppet med faglig Lærdom, kom jeg til at tænke paa, at det var helt underligt, at vi sad her ude i det fremmede — vi to, som efter mine Begreber, dog begge hørte hjemme paa Foussingø, og det stod for mig, som var der kun Tale om Tid, inden vi atter var hjemme igen.

Det kom nu helt anderledes.

Og saa var det li' godt godt, at Gerdes var kommet »hjemmefra«, og ud i Verden, for ellers havde han nok aldrig fundet det bedste — sin Hjærtenskær — sin højeste Lykke, som jeg syntes var saa velfortjent.

Hvor var jeg glad paa Gerdes Vegne.

Hun var saa sød og rar og god, jeg elskede hende, fordi hun beundrede Gerdes mindst lige saa højt som jeg.

Og saa — desværre — holdt det Hele op.

Vi kom fra hinanden, Gerdes rejste for at sætte Bo, og jeg for at fortsætte mine Studier andre Steder.

Adskillelsen var for mit Vedkommende streng nok, men laa dog i et Skær af lyse Forhaabninger for det unge Par og i en vis Optagethed af det kommende, og jeg tænkte ikke, den heller blev af lang Varighed.

Men der gik Aar — ja mange Aar, inden jeg saa de to igen.

Livets Gang bevirkede, at jeg kun gennem andre fandt Lejlighed til at følge Familien. Min afdøde Broder Carl kom hos dem fra første Begyndelse, han gav mig de gladeste Beretninger om Hjemlivets mere end lykkelige og fornøjelige Udfoldelse under de første beskedne Forhold, baaret af et ubetvingeligt Humør fra Gerdes og hans prægtige Hustrus Side.

— — —

Løvballegaard — en yndig Plet i Danmarks Have. Her voksede op en herlig Børneflokk i de skønneste Omgivelser.

Hvad her er kæmpet, hygget, bygget og levet af lykkelige Dage, er Familiens hellige Eje — jeg kunde kun — udefra — glæde mig over den Beundring og Respekt, der fra alle Sider blev Gerdes og hans Hustru

til Del for den udmærkede Maade, paa hvilken de løste den Opgave, de her havde sat sig.

Og den var vist svær nok, for det brød ind med strenge Tider for Landbruget, just som Gerdes havde købt. Men han gav ikke op, han *vilde* føre Sagen igennem og — ved egen Hjælp, og han *kom* igennem.

Hvad det har kostet af Slid og Slæb og Nøjsomhed, og den Støtte, han hertil fandt i sin Hustrus ualmindelige Dygtighed, Forstaaelse og Opoffrelse, er ikke til at finde Ord for.

Fra mit uforglemmelige Besøg i Hjemmet, hvor jeg mødte den mest enestaaende Gæstfrihed, kan jeg fortælle, at jeg forbavsedes over de indvundne Resultater. Og videre — den huslige Lykke og Samdrægtighed, jeg her traf paa, opfyldte mig ganske.

Jeg husker Faderen, omgivet af sin store Børneflokk, spille og synge Sange, der var skrevet til Husets Pris — det Hus, som Far og Mor og Børn i Fællesskab havde bygget — det var henrivende og rørende til Overmaal. Da det paa daværende Tidspunkt var henimod Midten af Hvedebrødsdagene, og der kun er forløbet 25 Aar siden, kan disse derfor ikke være sluppet op endnu, hvad jeg ogsaa har overbevist mig om fra mine ikke saa faa — desværre alt for korte — men yderst fornøjelige Besøg hos Familien i Hovedstaden i de senere Aar, og de slipper heller aldrig op for de to.

Og saa kom den Dag, da Hr. og Fru Gerdes pludselig stod i min Stue, fulgt af en af deres udmærkede Sønner med Familie.

Jeg var overvældet af Glæde over dette Besøg, men det blev kun af korteste Varighed. De kære, kære Mennesker efterlod sig kun Savn, da de rejste, som altid før, naar jeg skiltes fra Gerdes — Gerdes, som for snart 3 Snese Aar siden blev Kammerat for mig og — Ven, — Lærer og Ven, — Lærermester og Ven og ofte som i Faders Sted. Det var maaske for sent, han fik fat paa mig, — man ser Resultatet, men hvad var der vel blevet af mig uden — *Gerdes*?

(Wulff Stamer).

Paa Ussinggaard traf han sin Livsledsagerinde. De giftede sig 1882 og tog til København. Han vilde nu være Skuespiller og Sanger. Han ansattes ved Dagmarteatret og lærte at synge hos Julius Steenberg, der interesserede sig meget for hans skønne Tenor. Her indstuderede han bl. a. Sangene af »Die schöne Müllerin«, som Familie og Venner husker saa godt.

Men hans Forældre, der endnu ikke kendte deres Svigerdatter, ønskede ikke at hjælpe ham til Scenen, som dengang ikke anstod sig en Søn af Commerceraad Gerdes, og først da de unge havde faaet en Datter, som blev kaldt Constance efter Bedstemoderen, rejste denne til København for at se Svigerdatteren og Barnebarn, og en Forsoning kom

i Stand. Baade Moder og Barn og det propre lille Hjem blødgjorde Commerceraadinden.

I 1884 hjalp de Gamle dem til Købet af Løvballegaard. Aarene herfra skal vi læse om i det følgende.

Deres Børn var foruden Constance, der fødtes i København: Ingeborg Margrethe, Jens Ulrik, Svend Andreas, Niels Christian, Ellen, Karen Margrethe Elisabeth og Knud Valdemar, der alle fødtes paa Løvballegaard.

Paa Løvballegaard var Frits Gerdes altid første Mand oppe og den sidste til at løgte af i Staldene. Der var vældig Fut i ham, han mere løb end gik til sit Arbejde. Naar han havde travlt, og det havde han næsten altid, særlig i Høst og under Tærskning, var han ikke god at komme nær; men var Dagen endt, var han frisk og munter med et overdaadigt Humør, mest naar han efter »Natteren« havde faaet sig en lille halv Time paa Øjet, ofte paa Gulvet i Dagligstuen med Hænderne under Hovedet. Her kunde det hændte, at Børnene tumlede over ham, men uden at det dog standsede hans Snorken. Han gik ikke klædt som Proprietær, mere som Daglejer, og ofte hændte det, naar fremmede Folk kom ind i Gaarden, at de spurgte ham, om Manden var hjemme. Kun naar han skulde til Bys barberede han sig. Det holdt haardt at faa ham til det om Søndagen og hans Kones sædvanlige Udbrud: »Frits, en Søndag Formiddag«! blev klassisk i Familien.

Han gik i mange Aar med en gammel, fedtet Bør, hvis Tilintetgørelse længe havde været paa Tale, indtil en Dag Datteren Constance resolut puttede den i Komfuret, hvor den sydede og spruttede om Kap med Ejermænden.

Børnene og Gæsterne elskede at høre ham spille og synge, men han gjorde det sjældent paa en enkelt Opfordring. Var »Aanden« over ham spillede han Melodier fra »Orfeus i Underverdenen« eller sang Schuberts Lieder. »Erlkönig« var hans Glansnummer, men det kom ogsaa først efter flere »Nej, Fanden hakker mig«er. Viserne til Nørrebros Sommerrevuer købtes hvert Aar. Dem morede han sig meget over og glædede andre med.

Johanne og Frits Gerdes som forlovede

Selv skrev han mange Viser og Smaavers til forskellige Situationer og Lejligheder, til sin Kone, Børn, Venner eller til Horsens Folkeblad. Her hidsættes et til Sognefoged Peter Sørensen, Bottrup:

Ak formedelst Himlens Vrede
ejede jeg kun en Bede.
Kærlighed til mine Faar,
derpaa den sig ej forstaar.
Faarene de til mig græder:
»Herre, skaf os dog en Vædder«!
Jeg dem trøster: »Vi monstro
laane kan et Par af Hoe«.
Ak, men nej, trods gammel Gæld
faas de ej alligevel. —
Men om vores store Kvide
havde Peter faaet at vide,

og fra Bottrup kom en Vædder,
alle Faarene sig glæder:
»Nu bli'r vi igen med Lam,
det had' osse væ't en Skam,
om vi ingen Lam had' faa't,
men nu er jo alting godt«.
Nu vi siger Tak for Laan.
Tak fordi vi maatte faa'en.
Hils din Kone, kære Ven,
og at tjene dig igen
ønsker jeg, hvor jeg end færdes,
din hengivneste *F. Gerdes*.

Som udpræget Hjemmemenneske var det kun nødtvungent han overtog Hverv som Sogneraadsmlem, Brandfoged, Snekastningsfoged eller »Skorstenssyn«. Hellere være hjemme hos Mutter og Børnene. Men ét Arbejde maatte han paatage sig hver Vinter, fordi ingen andre kunde: Lede Dilettantkomedien i Løsning til Fordel for Forsamlingshuset. Det var en ikke ringe Opgave at instruere de uprøvede Kræfter, men det lykkedes og høstede megen Anerkendelse. Der gaves Hostrupske Komedier, Ambrosius, Den sidste Nat m. fl., ja endog et Udstyrsstykke: »Jorden rundt«. En straalende Kritik fandtes hvert Aar i »Horsens Folkeblad«, der gerne sendte en Anmelder; som Regel kom Redaktøren selv.

Gerdes var en god Fortæller og fortalte gerne. Han samlede paa Historier og gengav dem »frit oversat« med egne Tilføjelser, som hans rige Fantasi indgav ham. En ganske enkel Historie kunde saaledes i Aarenes Løb blive til en lang Fortælling.

Pointen skulde helst tilrettelægges med en lang Indledning og Forklaring. Undertiden blev den for svævende, saa hans Kone maatte indskyde »Til Sagen, Frits«!

Af og til kunde hun gøre ham »rasende«, naar hun midt i Fortællingen om Petersen afbrød ham med »Han hed nu Jensen«! hvad jo ogsaa var ligegyldigt. Var Overdrivelsen ofte en Svaghed i hans Fortællekunst, kunde den til Tider være grinagtig nok. Fortalte han som Eks. paa sin Kones Godhed om Daglejer-Konen Frida, (gift med Københavner-Mikael, der gerne vilde have »lidt godt for Tand« og en Vinter slagtede og fortærede alle sine Høns), saa overdrev han. Frida kom ofte til Køkkenet med sin Kurv paa Armen og sagde til Fru Gerdes: »Wi haar itt' Brø'«, »Wi haar itt' Smør« eller lignende. Det blev i Gerdes Gengivelse til, at Frida sagde: »Wi haar itt' Østers«, og at hun naturligvis ogsaa fik Østers, for hans Kone kunde give alting væk.

Ja, hans Kone var sandelig god, og han lod hende give, selv den

gang han ikke havde ret meget at give af. Hun var jo »Mutter« med det rolige Omdømme, det store Hjerte og den praktiske Sans. Han, den iltre og temperamentsfulde, ordnede alt i Samraad med hende. Hun var ogsaa gerne Mellemleddene mellem ham og Børnene, naar de vilde opnaa et eller andet. Han sagde altid: »Nej«, straks, men det blev snart til »Ja«, fordi »Mutter« snakkede med ham, og fordi han til syvende og sidst var ked af at nægte Børnene noget.

Frits Gerdes var Manden for det hele. Han holdt alle Dage Ideens Fane højt, fulgte med i de Bevægelser, der var oppe i Tiden og holdt Kone og Børn a jour med dem.

Han var flittig, jernflittig og paa passelig uden at være gerrig. Ordholdenhed og Ærlighed hørte til hans Dyder, og han prægede dem for sine Børn. Desuden sagde han ofte: »Du er ikke bedre end andre, men Du er ligesaa god«.

Frits Gerdes paa Løvballegaard

Gerdes fortæller. Herringløse Lægebolig

Han var en æret og agtet Mand paa sin Egn og kunde, som hans Nabo Peter Andersen sagde til ham, da han flyttede til København i 1912, »være sin Gaard bekendt«.

I København skulde man have troet, Tiden vilde falde ham lang. Men han viste stor Tilpasningsevne. Han har aldrig haft en ledig Stund. Han har gjort sig nyttig hvor han kunde for Kone og Børn, Venner og Bekendte. En Tid havde han Arbejde for »Dansk Land« med Rejser og Foredrag om agrariske Spørgsmaal, særlig Regnskabsvæsen. Et ganske godt Begreb om hans »Dag« faar man bedst af omstaaende Sang, forfattet af hans ældste Søn Jens, Ophavet til saa mange andre morsomme Lejlighedssange.

FISSE GESSE'S FØDSELSDAG

17. JULI 1924

Mel : Ude paa Landet gi'r man ingenting væk

Naar man er skabt til Livets Slid og Besvær,
og man skal være baade her, hist og der,
naar Kone, Børn og Svigerbørnenes Flok
kalder paa engang — bli'r der tidt mer' end nok. —
Jeg har kendt no'en, der næsten gik sig ihjel,
andre, der nytteløst løb rundt om sig selv,
men vores Fa'r kan klare alting, min Tro,
ja, Gudskelov og Tak for hans velsignede Ro.

Op og i Tøjet før det knap nok er Dag,
Kaffe sat paa og Kopper frem, Slag i Slag,
og til Musik af Kedlens hvinende Fløjt,
læses for Mutter begge Bladene højt,
og naar saa Gassen brummer hult som en Bi,
og alle Døre smækkes haardt op og i,
da ligger Mor i Sengen, tænkende fro:
Aah! Gudskelov og Tak for Far's velsignede Ro.

Farums og Lassens gaar han tit til og fra,
Vejene skal jo af og til skridtes a';
nu er Expert han i den Vejskridtesport,
og slaar med Glans hver Gang sin egen Rekord.
En Gang Constance ringed: »Alt staar paa Spil!«
røg Far paa knap og nap en Time dertil,
frelste en Hest, en Grisese og en Ko,
ja, Gudskelov og Tak for Fars velsignede Ro.

Ebba, vor ædle Slægts Formerelseshaab,
hun gør Ulejlighed hvert Aar med en Daab!
Jenses Noveller, Præmiedigte med mer',
skal skrives paa Maskine og paa Kalkér.
Tidt paa Besøg til Jylland maa han af Sted,
og bli'r der lang Tid — hvis blot Mutter er med,
ene — saa gaar den højst en Dag eller to,
ja, Gudskelov og Tak for Fars velsignede Ro.

Knuds Lotteri og Lager maa tidt forny's,
derfor skal Fatter daglig vandre til Bys,
Regning fra Olsen paa Forløsning med Tang,
alt skal besørges — ja og helst paa een Gang.
Storvasken klarer han og Karen som en Slik,
om Aft'nen drøftes radikal Politik;
naar Olsen roser Brandes, Rode og Co.
da Gudskelov og Tak for Fars velsignede Ro.

Gid Valby-Hjemmet mange Aar maa bestaa,
 Hjemmet med Plads til baade store og smaa,
 Børn, Svigerbørn, hver en er kærkommen Gæst,
 Opholdet dér betyder Glæde og Fest.
 Hvem er nu Skyld i, at alt det gaar saa glat?
 jeg gaar ej nogen for nær, naar jeg paastaar, at
 Mutter er bedst — men Fatter er li'saa go'!
 Ja, Gudskelov og Tak for jer — velsignede to!

Jens.

I de senere Aar rejser de Gamle hver Sommer nogle Maaneder paa Besøg hos Jens i Fredericia, Svend i Brabrand, N. Chr., Karen og Bostrup i Aarhus. Aaret rundt har de livligt Samkvem med Knud i Toftegaards Alle, Ellen i Herringløse og Constance paa Kalkgaarden, og alle Steder er de velkomne. Datteren spørger stadig lille Mor til Raads og »Frits« er kun med som »Bagagebærer«. Og Børnebørnene flokkes om dem og ved ikke alt det gode, de vil gøre for Bedstefar og Bedstemor.

En lykkelig Livsaften har de naaet. Gid den maa blive lang. Det har de fortjent.

Bedstefar paa »Toto«, Skaade

Johanne Cecilie Gerdes
f. 30. Aug. 1857

JOHANNE CECILIE GERDES OG HENDES SLÆGT

Farfaderen *Jørgen Andreasen* var født i Saltøfte i Nærheden af Assens, hvor han siden levede hele sit Liv som Husmand, og døde 77 Aar gammel, den $10/3$ 1867. Han var 2 Gange gift: Første Gang med *Anna Jørgensdatter*, der døde 1831. I dette Ægteskab var der 2 Sønner, *Andreas* og *Jørgen* af hvilke *Andreas* blev Murermester i Assens, medens *Jørgen* blev Klodsemager. Anden Gang var *Jørgen Andreasen* gift med *Johanne Petersdatter*, der døde $11/3$ 1882. I dette Ægteskab var der en Datter, *Anne Jørgensen*, der døde $24/11$ 1900, 60 Aar gammel.

Sidsel

Anders Petersen

Morfaderen *Anders Petersen* var født i Møllehuse og var senere ansat i Plums Købmandsgaard i Assens. Hans Fødselsdag eller Bryllupsdag kan ikke oplyses; men han døde 15. Februar 1881. Han var gift med *Sidsel*, der ogsaa var født i Møllehuse, hvornaar vides ikke; hun

døde i Marts 1878. I Ægteskabet var der 5 Børn, Per, Anders, Christian, *Gertrud* og *Johanne*, der nu alle er døde. Sidsel var en meget streng Bedstemor: »Naar hun kom og besøgte os, var der altid noget at kritisere, og vi Børn var nærmest bange for hende; men efter Mors Død tog hun sig meget af os«.

Faderen *Andreas Jørgensen* var født $\frac{2}{8}$ 1823 i Saltofte. Han var først i 18 Aar ved Landvæsenet, dog afbrudt af 3-Aars Krigen, hvori han deltog med Hæder. 32 Aar gammel blev han gift med *Gertrud Rasmusdatter*, der var født $\frac{21}{8}$ 1829 i Møllehuse. Efter at have lært

Gertrud Jørgensen Andreas Jørgensen
Jørgen Andreasen

Gertrud Rasmusdatter

Murerhaandværket nedsatte han sig i Assens som Murermester og døde her $\frac{25}{6}$ 1908; Hustruen var allerede død $\frac{20}{8}$ 1876. I Ægteskabet var 4 Børn: *Ane* født $\frac{3}{6}$ 1855, *Johanne Cecilie* født $\frac{30}{8}$ 1857, *Petrine Christiane* født $\frac{27}{7}$ 1861 og *Jørgen* født $\frac{31}{5}$ 1865.

Søskende: Ane, gift $\frac{3}{6}$ 1882 med Snedkermester Hans Petersen i Dreslette. I Ægteskabet er der 4 Børn: *Anna*, *Andrea*, *Peter* og *Karen*. *Anna* født $\frac{13}{5}$ 1883, død $\frac{24}{8}$ 1931, gift $\frac{1}{6}$ 1907 med Murermester Hans Jensen i Sandager ved Assens. *Andrea* født $\frac{3}{2}$ 1885, gift 1909 med Gaardejer Christian Gabriel, Sandager Næs. *Peter* født $\frac{2}{12}$ 1886, gift 1922 med Emma Petersen. *Karen* født $\frac{9}{2}$ 1889, gift $\frac{15}{5}$ 1914 med Gaardejer Niels Nygaard.

Petrine, gift $\frac{27}{10}$ 1884 med Gartner Vilhelm Villemoes Demant i Assens, født $\frac{23}{11}$ 1854. I Ægteskabet er der 8 Børn. Af disse lever nu kun 3, *Astrid*, *Ebba* og *Ingeborg*. *Astrid* født $\frac{18}{8}$ 1888 er Privatsyge-

plejerske. *Ebba* født $28/7$ 1891, gift $27/7$ 1930 med John Chr. Vilh. Olsen. *Ingeborg* er født $2/5$ 1895, uddannet som Sygeplejerske, i Huset hos sin Onkel Jørgen i Amerika, med hvem hun har giftet sig i 1932.

Jørgen uddannedes som Murer hos Faderen, rejste 1882 til Amerika, hvor han blev gift 1888. Ingen Børn. Hans Hustru døde for nogle Aar siden. Han er nu i 1932 vendt tilbage til Danmark, og som nævnt har han giftet sig igen med sin Niece.

Om Faderen — Andreas Jørgensen — fortæller Tante Petrine:

Far var af meget retskaffen Karakter og uhyre flittig og sparsommelig. Han var meget bestemt i sin Opførelsen, altid retfærdig, og medens det plejer at være saadan, at det er Svigersønnen, der er bange for Svigermoderen, var det her lige omvendt. Han var vist ogsaa den eneste, som Svigermoderen Sidsel Petersen havde Respekt for.

Engang var han i Kolding sammen med min Mand (Demant). De var paa »Koldinghus« og hørte Sangerinder og var saa optaget deraf, at de glemte at komme med Damperen hjem og maatte rejse hjem over Land næste Dag. — Engang skulde Bedstefar passe Astrid (hans Barnebarn, Astrid Demant), som da var $1\frac{1}{2}$ Aar gammel. Da vi kom tilbage efter en halv Times Forløb, var alting sort af Lampeos. Bedstefar sad og røg og sagde: »I kunde godt været blevet væk noget længere, jeg kunde godt have passet hende, for hun har været saa god«. Det var ikke saa sært, at hun var god, for hun var halvkvalt af Lampeosen.

Tante Ane fortæller (til J. U. Gerdes, Fredericia):

Jeg vil saa gerne fortælle Dig lidt om min Far. Han er født en halv Mils Vej fra Assens i en Landsby ved Navn Saltofte; hans Forældre havde der et Boelssted, her levede han en god Barndom til sit tolvte Aar, saa døde hans Mor, men et Aars Tid efter giftede hans Far sig igen. Da han blev konfirmeret, vilde han gerne læse videre, da han ønskede at blive Sagfører, han havde nemlig en god Kammerat, som læste dertil. Læreren talte med hans Far derom og sagde, at hans Kundskaber var gode, Faderen havde heller ikke noget imod det, men hans Stedmoder syntes ikke om det, saa det blev ikke til noget. Nu kom han ud at tjene, han fik Plads i sin Fødeby hos en Mand, der var

Johanne Gertrud Jørgensen Ane
Petrine

meget streng, og Folk sagde til hans Far, at de kunde ikke forstaa, at han vilde have ham dertil, da han jo aldrig kunde beholde sine Folk, men han svarede, det gik nok. Far har ogsaa selv sagt, at han tænkte, jeg skal vise dem, at jeg kan blive i min Plads, og han tjente der saa i 18 Aar, naar de tre Aar bliver regnet med, da han var i Krigen, thi naar han havde Orlov, var han altid der, han betragtede det som sit Hjem. Manden satte hans Penge i Sparekassen, og Konen sørgede for hans Tøj, hun var saadan en god Kvinde, men desværre døde hun tidligt. De havde kun 1 Datter, men hun var saa gammel, at hun kunde forestaa Husholdningen, og Far sagde, var Moderen flink, var Datteren det ikke mindre. Ogsaa Moder tjente der i 3 Aar, her blev de forlovet. Mor fik en Mængde Ting af Datteren, mens hun tjente der; den store Klædeskiste, som stod i Entreen paa Løvballegaard, havde hun ogsaa faaet derfra. Da Far var 32 Aar og Mor 26, blev de gift og boede hos hendes Forældre i Møllerhuse, mens han lærte Murerhaandværket. Saa købte de en Skæppe Land i Nørregade, hvor han saa byggede et Hus, der er vi Børn fødte. Baade Far og Mor var flittige, og vi Børn maatte tidligt hjælpe til med at tjene Penge. Jeg var saaledes kun lidt over 10 Aar, da jeg gik Ærinder for 2 af Lærerne, redte deres Senge og gjorde rent i deres Værelser, og da jeg blev konfirmeret, kom din Mor til det og saa Petrine, og et Bevis paa at de havde været tilfreds med os var, at Jørgen kom til at gaa Ærinder for den ene af Lærerne et halvt Aar efter, at Petrine blev konfirmeret. Nej! vi Børn havde ikke saa meget Frihed i vor Barndom. I Høstferien maatte vi ordentlig hænge i med at sanke Aks, især Hvedeaks, for det gjaldt om at faa saa meget samlet, for saa blev der jo noget til Hvedebrød. Det var kun om Søndagen, at vi fik den Slags. Paa den Tid var der ogsaa meget at sanke af, der blev ikke revet med Hesterive. Jeg har tit tænkt paa det lille Vers: »Riv nu Marken let«. Vi var ikke altid saa begejstret for at samle Aks. Jeg husker, engang vi nærmede os Byen med hver en stor Pose fuld, da saa vi en af vores Lærere komme os i Møde, og vi tiggede Mor om vi ikke maatte gaa ind bag Hegnet, medens han gik forbi, men det sagde Mor nej til. Da han saa kom hen til os, roste han os, fordi vi var saa dygtige til at sanke. Mor fortalte ham saa, at vi vilde have gemt os, men han sagde, at vi ikke behøvede at skamme os for det. Det glædede ham netop, at vi var saa flinke Børn. Jeg kunde ogsaa have Lyst til at fortælle lidt om, hvor flittig Far var. Om Vinteren, naar det ikke var til at mure, gik han ofte til en stor Gaard i en Landsby i Nærheden, og her stod han tillige med Karlen og tærskede med Plejl, og om Vinteraftenerne lavede han Skeer, baade Spise- og Grydeskeer. Han lavede ogsaa Stole, om det saa var Armstole, saa kunde han lave dem. Vore Træsko lavede han ogsaa selv, det var Træsko med blanke Kramme, den Gang var Lædertræsko ikke saadan i Brug hos Smaafolk.

Føromtalte Kammerat blev Sagfører i Assens og meget rig. Far byggede en fin Villa til ham. Far sagde til ham en Gang: »Ja, dersom jeg havde faaet Lov til at læse, saa var jeg maaske ogsaa Sagfører nu, men derfor er det jo inte sikkert, at jeg havde været mere tilfreds«. Var Far flittig, var Mor det ikke mindre, hun havde saa meget at spinde især til Lerbjerggaarden, og hvor var vi glade, naar Mor kom deroppe fra, hun havde saa mange gode Sager med hjem. Tit var din Mor og jeg deroppe fra Lørdag Eftermiddag til Søndag, der var 2 Piger paa Alder med os, din Mor fik tit en 4-Skilling for at synge for dem, hun var saa dygtig til at synge, det var Mor og Petrine ogsaa. Din Mor var ogsaa meget dygtig i Skolen, kære Jens. Her er et Bevis derpaa. Vi havde 4 Klasser paa Skolen foruden en Pøgeklasse. Da din Mor gik i anden Klasse om Foraaret, før hun fyldte 10 Aar, sprang hun en Klasse over og kom saaledes i 4. Klasse, det var noget helt uhørt den Gang at springe en Klasse over. Hun var jo heller ikke saa lidt stolt deraf, hun sagde ofte til mig, at hun nok skulde naa at komme oven for mig ogsaa, hvad hun dog alligevel ikke naaede. Jeg skulde nok sørge for at lære mine Lektier, hun derimod behøvede næsten aldrig at læse. Hun var ogsaa saa dygtig til at lave Spilopper, men hun kom altid godt fra dem. Det var engang i Skoletiden, vi plejede at faa fri Kl. 4, og der manglede endnu 5 Minutter i 4, saa sagde Læreren, at nu skulde han se, hvem der kunde sidde stille i de 5 Minutter uden at sige et Ord, men din Mor sagde straks: »Vil De saa fortælle os en Historie«, »Johanne, Johanne dog, tænkte jeg ikke nok, at du ikke kunde tie stille i 5 Minutter!« »Aah, vil De ikke nok fortælle en Historie«, sagde hun igen, men han sagde: »Jeg kan ikke andre end den, »Der gaar en Mand i Mose«, og den kender I jo alle sammen!« »Nej, fortæl os en vi ikke kender«, bad hun saa igen. Vi fik saa ogsaa en, og Klokken blev et Kvarter over fire inden han blev færdig. Da vi kom ud mødte vi Førstelæreren paa Trappen, »Næh, nu har jeg set det med«, sagde han, »Fjerdeklassepigerne har alle siddet over«, »Nej vi har ikke«, sagde de, »det var Johanne, som tiggede for at faa en Historie«. »Ja, tænkte jeg det ikke nok, at det var hende«, og saa truede han af hende med Haanden.

Mors Far var hos Plum i næsten 50 Aar, Mor er født i Møllehuse, og Bedstemor havde Ord for at være streng, men selv om vi havde Respekt for hende, vidste vi ikke noget bedre, end naar vi skulde ud at besøge hende. Bedstefar var især munter og gjorde alt for at fornøje os Børn. Mor var Nr. 1 i alle Klasser hele Skolen igennem, og hun stod derfor højt hos Skolens Bestyrer.

Af Johanne Gerdes egne Erindringer fra Barndommen genfortæller hendes Mand, F. Gerdes følgende (han kalder hende gerne *Dres*):

Dres var Nr. 1 i alle Klasser hele Skolen igennem, og derfor skattet af Skolens Bestyrer Hr. Wittrup, der var meget musikalsk,

spillede godt Violin, kaldte Dres et »Genistøvleskaft«, og altid foretrak hende til at bringe hans Violin til Koncerter og Teaterforestillinger, da hun derved fik fri Adgang til at overvære disse. Engang narrede Wittrup Dres til at løbe ned paa Apoteket og købe for 2 Skilling — »Smør tykt paa« — og for 2 Skilling — »Smør tyndt paa«. — Da Wittrup en Tid efter bad Dres om at løbe paa Apoteket og købe Hamborger Stikplaster, nægtede Dres at gøre det, idet hun hævdede, at han havde narret hende een Gang, og hævdede det saa urokkeligt, at Wittrup maatte sende en anden af Skolepigerne afsted.

Da Dres var ca. 9 Aar, skulde hun som Ordensduks hænge et Knippe Skolenøgler paa Plads i Skolen, men glemte det og havde Nøglerne med hjem. Hun afsted til Skolen igen med Nøglerne, men tabte dem undervejs uden at mærke det, saa hun savnede dem ikke, før hun kom til Skolen. Hun søgte uden at finde dem hele Vejen tilbage og kom tudbrølende hjem. Dres's Mor skændte paa hende og sendte hende afsted igen med Løftet om varme Lussinger, hvis hun ikke fandt Nøglerne. Dres gik og bad inderlig til Gud om, at han dog endelig vilde lade hende finde Nøglerne, og hun lovede, at hun altid vilde være saa god, saa god en Pige, blot hun maatte finde dem. Imidlertid var Gadelygterne bleven tændt, og halvvejs til Skolen saa Dres ved Lygteskæret noget blankt ligge paa Fortovet, det var Nøglerne, og Dres blev glad, men undrer sig *endnu* over, at ingen andre i Mellemtiden havde fundet dem.

Ca. 10 Aar gammel blev Dres og hendes ca. 3 Aar ældre Søster Ane sendt til Købmanden efter Varer. Da der blandt disse ogsaa var Sæbe m. m. til Storvask, var Kurven tung, og de enedes derfor om, at hver skulde bære den halvvejs. Dres bar den først, og da hun skønnede, at Halvvejen var naaet, satte hun Kurven fra sig, men Ane, der paastod, at Halvvejen endnu ikke var naaet, vilde ikke tage Kurven, og da Dres heller ikke vilde bære den længere, lod de Kurven staa paa Gaden og gik hjem. Efter at de havde faaet Klø begge to, blev Ane *alene* sendt afsted efter Kurven, hvilket jo var en lille Triumf for Dres, der *endnu* undrer sig over, at ingen under deres Fravær havde taget Kurven, for den hjembragtes i god Behold af Ane, som var rasende.

I Skolen, hvor Dres gik, dreves ingen Sprogundervisning, men paa Væggen i Dres's Barndomshjem hang blandt andet et Billede med Overskrift: »Der heilige Augustinus«. Derunder et glorieomstraalt Brystbillede af Manden, og under ham følgende 2 Linier, som hun havde lært udenad uden at ane hverken hvilket Sprog det var eller hvilken Betydning de havde:

»Æffrig fyr der Præsterleben (eiffrig für)
hast du Reglen angegeben«.

Disse citerer hun endnu, hvis man spørger, om hun kan tysk.

Dres's Bror Jørgen kom hjem med en daarlig Karakterbog fra Realskolen. Dres skrev »forevist« med sin Fars Skrift, og det gik godt; men

af Frygt for at det skulde blive opdaget, rev hun senere 2 Blade ud af Bogen, og det blev aldrig opdaget. — Det var jo et pænt Træk i hendes Karakterbog, at hun vilde redde sin Bror.

Til Karakteristik af Faderen, Andreas Jørgensen, kan foruden det allerede anførte tjene følgende, som F. Gerdes har skrevet i sit Forord til Afskriften af Andreas Jørgensens Dagbog fra Krigsaaret 1850:

»Da han kun har ført Dagbog det Aar, vil vi meddele, hvad han i Aarenes Løb har fortalt os. Ligesaa sanddru som han har været i Dagbogen, ligesaa paalidelig var han, naar han fortalte; bemærk f. Eks. hvor kort han fatter sig om Istedslaget den 25. Juli 1850, da hans Afdeling var godt i Ilden og led forholdsvist betydelige Tab: Han fortæller kun det, han selv oplever. Uden at han selv har villet det, beviser Dagbogen desuden det, vi ved, nemlig at han var flittig og ikke kunde være ledig, ved Beretningerne om, hvorledes han under de lange Indkvarteringer gjorde sig nyttig ved forskellige Arbejder for sine Værtsfolk«. —

»Det er ligefrem forunderligt, at Bedstefar slap levende fra de 3 Krigsaar, for han var med ved *Bov* den 9. April 1848 og ved *Slesvig* Paaskedag den 23. April 1848 — — Bedstefar reddede sig den Dag fra tysk Fangenskab kun ved, mens Kuglerne peb ham om Ørene, at svømme over Slien; da Gevær og Oppakning tyngede ham ned, slap han det efterhaanden paa Tornystret nær, som han haabede at redde; for i det havde han en Beholdning af Penneknive, som han meget nødig vilde miste, fordi han ikke blot skrev Breve hjem for sig selv, men ogsaa for de mange af hans Kammerater, der ikke selv kunde skrive; og uden Pennekniv ingen Penne; for de lavedes af Gaasefjer. For at redde Livet maatte han dog til sidst ogsaa slippe Tornystret, og han talte ofte om det ærgerlige i, at de mange gode Knive vel endnu ligger i Mudderet paa Sliens Bund«. —

»Den 28. Maj 1848 var 3. Jægerkor (senere 20. Bataillon) i Ilden ved *Dybbøl* og 23. April 1849 i og ved *Kolding*. Derefter indlemmedes 3. Jægerkor i Ryes Brigade, som gik til Helgenæs, hvorfra det indskibedes til *Fredericia* og deltog i Udfaldet den 6. Juli 1849. Om dette fortalte Bedstefar: Vi blev sat i Land den 5. Juli om Aftenen i *Fredericia* og var blandt de første Afdelinger, der blev sendt ud mod Fjenden; for vi vidste jo ikke, som de der havde været der under Bombardementet, hvor slemt der var. Da det saa gik godt og de første Fanger bragtes ind til Byen, rykkede ogsaa *Fredericias* Besætning ud og hjalp os godt; for de havde meget at hævne fra *Belejringen*! —

»Bedstefar fortalte ogsaa: Som Rekrutter havde vi det strengt; Befalingsmændene sagde du til os, skældte og slog; men da vi blev indkaldt til Krigen, havde de helt forandret sig til »Engle« og vidste ikke alt det gode, de vilde gøre os, særlig da vi kom over Grænsen og fik skarpe

Patroner — der kunde jo let hænde en »Ulykke« med et Vaadeskud! — og da vi havde været paa Slesvigs Grund i 3 Dage, tog andet Geled ikke Piben af Munden, naar der blev kommanderet »Ret«!

»Efter Veteranfesten paa 50-Aarsdagen for Fredericiaslaget den 6. Juli 1899 kom Bedstefar til Løvballegaard, og han var meget glad og op-
taget af al den Stads, der var bleven gjort af de gamle Krigere«.

I 1884 overtog Frits og Johanne Gerdes Løvballegaard ved Løsning, hvor de levede deres Liv til 1912. Denne Periode er i mange Henseender den betydningsfuldeste i deres Liv; thi ikke alene udførtes i denne lange Aarrække deres Manddomsgerning; men i den fødtes alle Børnene med Undtagelse af Constance, her levede disse deres Barndom og Ungdom, og herfra har de alle de gode Minder om store og smaa Oplevelser, som de altid med Forkærlighed dvæler ved.

Johanne Gerdes, som i det følgende kun vil blive kaldt Mor, var den ideelle Landmandskone og sin Mand en uvurderlig Hjælp og Arbejdskammerat. Fra sin Far havde hun arvet utrættelig Flid og Arbejdssomhed, Nøjsomhed i sine personlige Fornødenheder, saavel som rolig og besindig, men samtidig bestemt og retfærdig Holdning overfor saavel Børn som overfor Folkene.

Flid og Nøjsomhed kunde nok behøves; for Tiderne var den Gang ikke gunstige for Landbruget. Det var saa meget mere paa sin Plads, som Børnene kom hurtigt efter hinanden. Svend kom som Nr. 4, endnu før Constance var fyldt 4 Aar, og de andre lod heller ikke vente længe paa sig.

Men var der Vækst i Børneflokken, saa var der det ikke mindre i de Grene af Landmandslivet, der hørte under Mors Styrelse. Dette var særlig Høns, Gæs, Ænder og Kalkuner; men var der et Lam, en Kalv, en Pattegris eller endda et Føl, der fra Fødslen var lidt skrøbeligt, maatte Mor gerne træde til. Dyret blev plejet, pakket til eller under særlige Omstændigheder taget ind til Tørring ved Ovnen eller ind i Komfuret, fik Flaske, hvis det ikke kunde drikke hos Moderen, og i mangfoldige Tilfælde blev det ved hendes Omsorg reddet fra en tidlig Død.

Ogsaa naar der var et eller andet i Vejen med Grise, Køer eller Heste, blev Mor taget med paa Raad, ligeledes, naar der under ustadige Vejrforhold skulde tages Bestemmelse om Højbjergning eller Indkørsel af Sæd, og man kan vist uden Overdrivelse sige, at ingen saadan Bestemmelse af nogen Betydning blev taget, uden at Mors Mening var hørt.

Haven var Genstand for Mors særlige Interesse, og i dette kunde der undertiden opstaa en Interessekonflikt med det egentlige Landbrug. Det var ikke altid med blid Imødekommenhed, at Mor fik en Mand over-

ladt til at hjælpe til med Haven; for som Regel kunde vedkommende være beskæftiget paa anden, og efter Fars Mening i Reglen bedre, Maade; men alligevel er der næppe Tvivl om, at selv om Far bandede Haven og den Arbejdskraft, som den undertiden maatte tage fra Markerne, var han alligevel glad for, at Haven var godt passet, og vilde have været ked af det, hvis den i Stedet var forsømt og overgroet, og han har sikkert heller ikke været blind for, at det Arbejde, der blev nedlagt, kom igen, ikke alene i Glæden over det skønne, men ogsaa rent økonomisk i Form af Sødsuppe, Rabarbergrod, nye Kartofler, Æbleflæsk og andet, som ellers maatte erstattes af noget, der heller ikke var gratis.

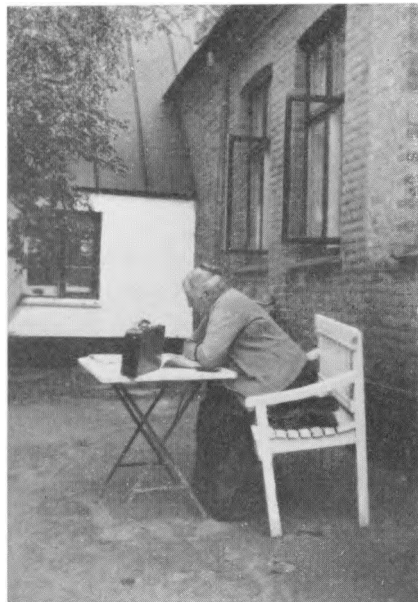
I flere Henseender var Landbruget i denne Periode i stærk Udvikling, og det daglige Liv paa Gaarden var derfor i de sidste Aar paa Løvballegaard væsentlig forskelligt fra de første.

I de første Aar var der endnu ikke oprettet Mejerier, og der maatte derfor paa Gaarden kærnes Smør og laves Ost. Man bryggede selv og bagte selv sit Brød, og alt dette hørte jo under Husmoderen. Endvidere skulde der af og til slagtes og saltes ned, og endelig skulde der vadskes, og med den efterhaanden store Børneflokk kunde der nok samles en god Storvadske. Naar dertil kommer den daglige Husgerning og Madlavning, Barnefødsler og de forskellige Børnesygdomme, som jo ogsaa altid maatte falde paa Mor med den tungeste Del, har der været nok at gøre. Alligevel fik Mor Tid til ogsaa at tage nogle Rader med, naar der lugedes Roer, eller tage et Tag med, naar det gjaldt at faa Høet eller Sæden ind, mens Regnen hang over Hovedet. — Tidligt om Morgen begyndte Arbejdet, og naar Dagens egentlige Arbejde var forbi, og Lampen tændt, blev der endnu kartet og spundet, til man skulde i Seng. Flittigt og arbejdsomt var Livet, og Indtægterne smaa; men det var et friskt og sundt Liv, og Glæden ved Arbejdet og ved at se det bære Frugt gjorde det ud for »Fornøjelser«.

For Børnene var Mor kort sagt en Mor. De maatte gøre, hvad de blev sat til, og gøre det ordentligt — ellers om igen. De maatte tage Del i Arbejdet, dels i Huset og ved Malkning, dels i Marken. Men der var et kærligt og kammeratlig Forhold mellem Forældre og Børn, som gjorde, at disse kunde have deres Glæder hjemme og ikke behøvede at søge dem ude. I »vanskelige« Tilfælde gik Vejen gennem Mor som Mellemed mellem Far og Børnene.

I de sidste Aar, da Børnene var helt eller næsten voksne, og da Brygning, Bagning og Mejeribrug var lagt uden for Huset, mens samtidig Landbrugets Kaar var bedret, var Arbejdet ikke saa slidsomt, og der var nu ogsaa Tid og Raad til lidt udover Dagen og Vejen. Jens og Niels Christian studerede i København, hvorfor der var Lejlighed til at aflægge Besøg her, ligesom deres Kammerater ofte var med paa længere Besøg paa Løvballegaard i Ferierne. Ogsaa fra Horsens kom

der ofte Besøg om Søndagen, dels af Drengenes Kammerater, dels af nogle af deres Lærere, og alle var velkomne. Undertiden kunde der paa en Søndag, hvor man absolut ingen havde ventet, inden man saa sig om have samlet sig en anseelig Gæstekreds; men naar Bordet var dækket under Egene, skulde man af dets Udseende have troet, at denne uventede Skare havde været ventet, og dens Beværtning omhyggeligt forberedt. I denne som i saa mange andre Henseender var Mors — som Far siger — »velsignede Ro« virkelig velsignet og beundringsværdig. Aldrig er en saadan Søndagsgæst gaaet derfra med Følelsen af at være kommet til Ulejlighed.

Mor læser Herringløse Lægebolig

Ogsaa for Børnenes Venner og Kammerater saavel som for Svigerbørn var Mor en god Kammerat og Ven, som deltog i deres Lag, røg sin Cigar og spillede sin L'hombre med dem. Hun lagde ingen klam Haand over Tonen i Laget; enhver Form var tilfødt, og den eneste Indskrænkning var, at den ikke maatte være tarvelig.

Denne Samleven med Børnene og deres Kammerater bragte Mor med, da Hjemmet i 1912 flyttedes til Bülsøvej 9 i København. I de 3 Aar, Familien boede her, var Hjemmet ofte Samlingssted for en Kreds af unge, dels Jens's og Niels Christians Kammerater, dels af Regensiancre, som gennem Lassen var blevet bekendt med Karen og Ellen. Det samme kan siges om den Periode — fra 1915 til 1918 —

da Familien boede paa Kalkgaarden ved Farum, som Jacobsen og Constance havde købt i 1913. Mor, Far, Ellen og Karen boede paa første Sal, idet Knud nu var ved Landvæsenet, senere i Soldatertrøjen, og Niels Christian boede hos Frøken Kruse til sin Eksamen. — Krigstiden maatte medføre visse Indskrænkninger og Spekulationer, senere kom Karens Sygdom og atter senere Forberedelserne til Ellens og Karens Giftermaal. Endvidere var der altid noget, som Mor kunde finde at hjælpe Constance med, saa at hendes medfødte Flid heller ikke her behøvede at ligge brak.

Da ogsaa Ellen og Karen var blevet gift og havde faaet deres egne Hjem, medens Krigsfølgerne, navnlig Manglen paa Petroleum, gjorde Opholdet paa Landet lidet lysteligt om Vinteren, flyttede Mor og Far ind i deres nuværende Lejlighed paa Molbechvej 1 i Valby. Her boede Knud hos dem, til han i 1920 blev gift, og Karen boede der fra April

1921 til April 1922, efter at Olsen havde solgt sin Praxis i Gislev og var blevet Hospitalskandidat uden Bopæl for Familie. Siden har Far og Mor boet alene.

Er Lejligheden mindre og Familien ligeledes, har Aarene til Gengæld ikke ladet Arbejdsevnen ganske uberørt. Derimod synes Arbejdsviren at have holdt sig ganske usvækket. Mor vil selv passe sit Hus uden Hjælp udefra, og kun efter meget sejt Modstand lykkedes det at faa Mor til at opgive selv at sørge for Vadsken helt alene — kun med Fars Hjælp. Nu tager Constance eller Ellen ind og hjælper til med

Mor mellem Børnebørn. »Toto« i Skaade

Vadsken, og ved Rengøringstider eller ved Modtagelse af flere Gæster kommer Lisbeth ind til Hjælp. Gælder det kun enkelte eller meget nærtstående Gæster klarer »Hotel Mutter« det derimod med sit faste Personale, hvortil Litha hører.

Hvad der navnlig har generet Mor en Del i de sidste Aar er hendes »Ischiasben«, som forhindrer hende i at spadsere længere Ture. Her er Far til stor Hjælp med at gøre Indkøbene. Knud bor jo ikke længere borte, end at Mor hver Dag kan se ham eller tale med ham i Telefonen, og ogsaa til Ellen og Constance er der nu let at komme, idet der gaar Sporvogn og Rutebil lige fra Mors Dør til deres. Mor og Far tager da ogsaa ofte en Tur paa nogle Dage til det ene eller andet Sted, og om Sommeren en længere Tur til Børnene i Jylland, hvor det er for besværligt at komme ved Vintertid.

Hjemme har Mor, naar Husarbejdet er forbi, altid travlt med at strikke en Lysedug til den og dens Fødselsdag eller sy en Kjole til det og det Barnebarn, og i flere Maaneder syes og strikkes der til Julegaver til Børn og Børnebørn, saa at Mor knap kan faa Tid til at gaa sine egne smaa naturlige Ærinder. Ogsaa ved de omtalte Besøg hos Børnene er Strikkeposen en uadskillelig Ledsager. Ofte har vi undret os over, at hun gider. Men Sandheden er vel, at mens hun syer og strikker er hendes Tanker ikke alene hos den, der skal have Genstanden, men sysler med Minderne fra alle de henfarne Aar. Et Tegn herpaa er, at der ogsaa stundom har kunnet ses en enkelt Taare faldende ned paa Arbejdet, naar Mindet om det eneste Tab, Ingeborgs Død, den eneste virkelige Sorg gennem de mange Aar, er dukket frem. Men Taaren viskes stille af, Arbejdet skrider videre, og Vemoden skjules under Mildhed, gøres ikke til Genstand for Underholdning.

Ved en Fest paa Kalkgaarden i Pinsen 1920, hvor uden Mors og Fars Vidende alle Børn og Børnebørn fra nær og fjern var kommet til for at hylde dem ved en Fællesfest, blev følgende Sang om Mor, skrevet af Jens, afsunget:

SANGEN OM MOR!

Mel : »Ensom og mørk og snæver —«.

Kom lad os synge med den Smule Stemme,
der i os bor.

Sangen om det, der kærest var derhjemme.

Sangen om Mor,
Sangen om Solen i vort Barndomseden,
hende, der gav, naar Sorger vi erfor,
Glæden, Lykken, Freden,
Sangen om Mor.

Sangen om den, hvis Dag knap kendte Hvile,

Sangen om hvor
hun i sin svage Træthed kunde smile
blidt til os, naar
vi tit os samled' i fortrolig Klynge,
og vi i Skumringsmørket stille laa,
hørte hende synge
for sine smaa.

Sangen om den, der skulde det erfare:

Aldrig fra Mor
voksede en af hele hendes Skare,
hvor vi end for.
Sangen om den, hvis Tanker altid følger
os, og hos hvem de bedste Ønsker bor,
og som intet dølger,
Sangen om Mor.

Sangen om den, hvis rige Moderhjærte
gav hendes Ord,
naar vi i Livet Sorg og Modgang lærte,
trøstende Ord,
Sangen om den, hvis Arme kærligt trykker
vore de smaa, hvis glade Jubelkor
og hvis Stemmer smykker
Sangen om Mor.

Sangen om hvordan vore Fejl og Synder
satte de Spor,
som dine hvide fagre Haar forkynder
Sangen om Mor,
dejlige hvide Haar, der som en Krone
adler dit Liv – vi frem paa Rad nu gaar,
synger for din Trone
Sangen om Mor.

Atter en Aarrække er gaaet, Børnebørn født og vokset op, Tider
i mangt og meget forskellige fra før.

Uforandret virksom, hjælpsom og trofast er Mor.

»Til 16 Pund Bær tages 9 1/4 Lod Vinstenssyre«
Kalkgaarden August 1932

Løvballegaard 1897 med Gerdes Familien

LØVBALLEGAARD 1884—1912

Løvballegaard er en lille Proprietærgaard paa ca. 100 Td. Land. Det er den sydligste Gaard i Hatting Sogn. Ca. 3 km. mod S. S. V. ligger Løsning, den nærmeste Station; 5 Min. Gang mod Vest ligger Forlystelsesstedet »Frederikslyst« og Fællesskoven, mod Nord har vi Eriknauer og Hatting (ca. 5—6 km. borte) og mod Øst er der vid Udsigt over lavt Agerland med Bjerrelide i det fjerne.

Gaarden ligger i en jævn Sænkning i Terrænet, mod Vest beskyttet af Skoven (ca. 4 Tdr. Land). Mellem Skoven og Gaarden ligger en gammel Frugthave, hvorfra man gaar »under Egene« ind paa Gaardspladsen og har Kostald, Hestestald og Svinehus t. v. (mod Nord), Stuehuset midt for (mod Øst) og Laden til højre (mod Syd).

Syd for Skoven ligger Tørvegraven, Nord for Gaarden Toften.

Løvballegaard var oprindelig Skovridergaard under Boller og bestod af nævnte 3 Længer indtil 1904—05, da de blev nedbrudte og genrejste med Grundmur med Lade mod Nord, Stalde mod Øst og Stuehus mod Syd.

De gamle Huse var noget faldefærdigt Stads af Bindingsværk, fulde

af Mus og Rotter og andet Utøj, mod hvilket der stadig førtes en haardnakket Kamp med Hunde, Fælder og Gift. Men rene blev de aldrig for disse Dyr. Da Stuehuset blev revet ned, fandte man under Sovekammergulvet et Ilderpar med Unger. Ved samme Lejlighed opdagedes det, at én af Loftsbjælkerne sad indmuret i Skorstenen og var forkullet til Midten. Ildebrand har truet mange Gange fra den Kant. Iøvrigt blev alle dagligt indprentet med »Vær forsigtig med Lys og Ild«! I Tordenvejr var alle oppe om Natten. Ofte blev Køer og Heste sat ud af Staldene, naar Uvejret rasede haardest eller trueede fra den »rigtige Kant«, Sydvest.

Paa Løvballegaard levedes Livet i Arbejde og Glæder og i Nøjsomhed.

Malkning, Roelugning (med Fingrene!) og Høstarbejde blev Børnene tidligt vænnet til, og Mælkegrød var det første, de lærte at gurgle i.

Familie og Tjenestefolk spiste ved samme Bord. Dengang havde Folkene endnu hver sin Træske, der blev slikket ren og hængt op paa Væggen mellem to Søm.

Men der blev ogsaa Tid til Leg i Skoven og ved Tørvegraven, hvor der blev badet livligt om Sommeren og løbet paa Is om Vinteren, om Aftenen med brændende Fakler af visne Siv henover den gungrende Flade.

Fra Tørvegraven

Fra Frugthaven og »Under Egenes«

Og mangesomeraften lød der Sang fra Skov og Have, et helt lille Kor, som i stille Vejr hørtes viden om.

Arbejde og Hvile var skarpt adskilte, der var Plan og Tilrettelæggelse i alt. Familien hengav sig oven paa et besværligt Arbejde i Hensykkelse til festlige Skovture til Vejle fjord,

Høstgilder o. l. Da Drengene i 1899 begyndte at køre til Skole i Horsens, kom der Kammerater til og mangen glad Sommerferie med herlige Aftener under Egene. Særlig Søndag Aften, hvor Venner fra Omegnen sluttede sig til. Ofte var der samlede 20—30 glade Mennesker og Tiden gik hastigt med Sang og Historier og Diskussioner til langt ud paa Natten.

Der var det ved Familien, at den var saa dejlig naturlig og usammen-
mensat og havde et aabent Blik for Menneskers svage Sider og Grin-
agtigheder. F. Eks. kom der engang en ældre, sat Agent i Cementtagsten
for at tale med Proprietæren. Han blev indbudt til Middagsmaden. Hele
hans Maade at tage denne Bondefamilie paa, hans nedladende, dannede
Væsen, Bymenneskets naturlige Overlegenhed, var alle Pengene værd.
Hen imod Slutningen af Maaltidet, under hvilket Proprietæren havde
valgt at agere den mere og mere sagtomme overfor Gæsten, rullede
denne sin Serviet sammen, (han havde haft den under Hagen), nikkede
venligt rundt og sagde: »Velbekomme«. Værten havde Aandsnærværelse
til at sige »Tak for Mad«, hvorefter Børnene lidt efter lidt, hostende,
forlod Spisestuen for at give Latteren frit Løb udenfor Hørevidde.

Ja, Løvballegaard blev Stedet, hvor der blev arbejdet og trallet, hvor
man aldrig kedede sig, og hvor Familie og Venner samlede en Mængde
herlige Minder.

I 1912 overdroges Gaarden til den næstældste Søn Svend, og den
øvrige Familie flyttede til København, hvor et nyt Afsnit af dens Liv
begyndte.

I 1923 blev Løvballegaard solgt til dens nuværende Ejer, Will. Jensen.

Løvballegaard 1912.

CONSTANCE JACOBSEN

f. GERDES

Den 20. September 1883 blev jeg født i København — saa vidt jeg ved i Fiskergade — deraf muligvis Aarsagen til, at jeg baade i Udseende og Gemyt er en underlig Fisk! (Se Billedet). Jeg er den førstefødte af 8 Søskende og hedder Constance efter min Farmor. For Resten var jeg til mit 4. Aar en køn lille Pige, det siger Mor, og Mor har aldrig løjet. Mor har fortalt mig, at hun blev spurgt om, hvis det dejlige Barn dog var, da Mor en Gang kørte i Sporvogn med mig, og paa en Sejltur fra København til Aarhus sagde Kaptejnen: »Hvor mange mon hun skal gøre ulykkelig med de Øjne«? Jeg var den Gang et Par Aar og saa vidt jeg ved, har de ikke anrettet Ulykker endnu. Senere forandrede jeg mig en Del, og jeg følte selv, da jeg var 12—14 Aar, hvor opløben og kejtet jeg var; derfor har det ogsaa brændt sig uudslettelig ind i min Erindring, at Skomager Simonsens Søn, Valdemar, i Løsning den Gang sagde til mig: »Do æ mere sjælden end Do æ kjøen«!

Den 1. Juni 1906 blev jeg gift med *Marius Jacobsen*; vi flyttede til Elmegaard i Ølsted Sogn i Jylland, og der er begge vore Børn født, *Elisabeth* den 17. Marts 1908, *Jørgen* den 25. September 1909. Sommeren 1913 solgte vi Elmegaard og købte Kalkgaarden, som ligger paa en dejlig lille Plet i Nordsjælland, hvor vi endnu bor.

Af mine Minder om Far og Mor fra min tidligste Barndom paa

Constance Jacobsen.

Løvballegaard husker jeg, at Far om Aftenen til vor store Glæde lagde sig paa Gulvet og legede med os Børn. Legen endte i Reglen med, at Far, træt af Dagens Arbejde, faldt i Søvn med Hovedet hvilende paa en af os, og medens Far sov, skiftedes vi til at være Hovedpude.

Fra den Tid husker jeg ogsaa Mors kærlige Omsorg for os. Kom jeg om Vinteren forfrossen ind, »nuldrede« Mor med sine varme Hænder mine stivfrosne Fingre, indtil jeg igen følte Velvære. I Mørkningen sad Mor ofte med hele Børneflokken om sig foran Kakkellovnen og sang: »Apellen lød i den danske Hær«, og »Kære Moder, hvorfor sover Du«. De smaa naive Sange rørte os til Taarer, endnu toner i mit Øre Mors lille bløde Stemme.

Far sang ogsaa med os, og naar der var fremmede, optraadte vi og gjorde altid Lykke, takket være Fars Instruktion. Efter Konfirmationsalderen sang jeg Duetter fra Revyerne sammen med Far, det var helt fornøjeligt, men større Glæde havde jeg af at høre Fars kønne Stemme, naar han sang Schuberts »Erlkönig«, Sangene af »Bertran de Born« og mange andre. Særlig »Erlkönig« kunde jeg faa Gaasehud paa Kroppen af at høre, og jeg har aldrig senere i Livet hørt nogen synge den smukkere eller med bedre Foredrag.

I det hele taget har jeg haft en dejlig Barndom og Ungdom; Far og Mor lærte os Børn at bestille noget, og det har vi senere haft Gavn af. Men det kunde undertiden være mindre rart at køre Gødning ud, sprede det, binde Korn op i Høst og meget andet ubehageligt Markarbejde. Jeg mindes særlig en Gang, jeg ikke kunde naa at binde mit Stykke Havre færdig, inden Far kom Omgangen rundt med Høstmaskinen; jeg svedte og græd, og Far tordnede hver Gang han naaede mig, og jeg ikke var færdig. Til sidst vandt jeg dog med, jeg har Far mistænkt for at have kørt langsommere, da han saa, hvor det kneb for mig.

Her en lille Historie fra Molbæksvej 1:

For et Par Aar siden morede Ejendommens Børn sig med at bytte Gulvmaatterne om lige fra Stuen til 4. Sal. Far ærgrede sig og kunde ikke finde noget morsomt i at skulde søge efter sin Maatte hver Dag snart paa 4. snart paa 2. Sal. Derfor fandt han paa en List, som han haabede skulde bringe Synderen for Dagen. Han bandt en Sejlgarnssnor i Maatten og trak Snoren ind i Entreen mellem Dørtræet og Døren, gjorde Snorens anden Ende fast i en Kulkasse, saaledes at Kulkassen vilde vælte omkuld med stort Rabalder, naar Maatten blev fjernet. Far vilde da styrte ud og gribe Synderen paa fersk Gerning. En tidlig Morgen sad Far inde i Stuen fordybet i »Politiken«, Mor var endnu ikke staaet op. Pludselig faar Mor Lyst til at narre Far, lister sig paa bare Fødder stille ud i Entreen, vælter Kulkassen og skynder sig af Vejen inden Far kommer, men falder inden hun naar Sovekammeret og slaar sig slemt, Hul paa begge Knæ. Trods Smerterne blev Mor liggende stille, helt

borte i Latter, fordi Mor kunde høre Far tabe Brillerne og vælte en Stol i Skyndingen for at komme tidsnok ud til at fange Forbryderen. Det skulde have været saa morsomt at se Fars lange Ansigt, da der ingen var! Mor lo i mange Dage efter, hvergang hun kom til at tænke paa den komiske Situation. Far kunde ikke se noget morsomt i det, men var nærmest fornærmet.

Kære lille Mor og Far! Naar jeg tænker paa, hvad I har været for mig, føler jeg den inderligste Taknemmelighed mod Eder og synes ikke, at jeg kan takke Eder nok for al den Kærlighed og Godhed, I har vist mig gennem mine 49 Aar. I forstod altid med smaa Midler at gøre det hyggeligt og rart for os Børn; gennem hele Eders Liv har I kun tænkt paa at glæde og fornøje os, og ingen har, som I, forstaaet at skabe Feststemning, naar vi alle har været samlede ved forskellige Familiefester. Til sidst vil jeg ønske Eder hjertelig til Lykke med Guldbryllupsdagen. Gid I maa leve mange lykkelige Aar endnu med hinanden til Glæde for os alle, og gid, naar I en Gang skal bort herfra, I maa dø, som I har levet: »Med hinandens Haand i sin«.

MARIUS JACOBSEN

Den 17. November 1871 er jeg født i Korning Skole, hvor min Far var Lærer. 14 Aar gammel kom jeg i Tømrerlære i Løsning og var udlært, da jeg var 18 Aar. Derefter laa jeg som Soldat i Fredericia, arbejdede som Tømrersvend i forskellige jyske Provinsbyer. Nedsatte mig senere som Tømrermester i Korning, indtil jeg den 1. Juli 1906 blev gift med Constance. Vi flyttede til Elmegaard, hvor vi boede i 7 Aar. Købte Kalkgaarden 1913, hvor vi bor endnu. Mine Svigerforældre lærte jeg at kende i Løsning Forsamlingshus, hvor Svigerfar med Iver og godt kunstnerisk Resultat ledede Dilettantforestillingerne hver Vinter i flere Aar. Svigerfars Instruktion bevirkede, at jeg blev en habil Skuespiller og første Kraft paa Løsning Teater. Af mine Roller kan jeg nævne Skriverhans i »Eventyr paa Fodrejsen«. Junker Claus i »Ambrosius«, Fix i »Jorden rundt i 80 Dage« og mange andre. Svigerfar var den Gang i endnu højere Grad end nu livlig og morsom, det var en

Marius Jacobsen

virkelig Nydelse at høre ham fortælle. Hvis jeg nu maa karakterisere mig selv gør jeg det bedst ved at betegne mig som hans diametrale Modsætning. Trods det — eller maaske netop derfor — har jeg altid beundret ham. Svigermor beundrer jeg ligeledes; hun er altid uforanderlig, god og mild, overbærende og forstaaende og de mange ondsksfulde Bemærkninger om Svigermødre har jeg aldrig kunnet forstaa. Efter min Erfaring er en Svigermor det bedste næst efter ens Kone. Jeg er lykkelig over at være Eders Svigersøn og takker for Venskab og Godhed i de forløbne Aar. Samtidig ønsker jeg hjertelig til Lykke paa Guldbryllupsdagen og haaber I maa være raske og glade i mange Aar.

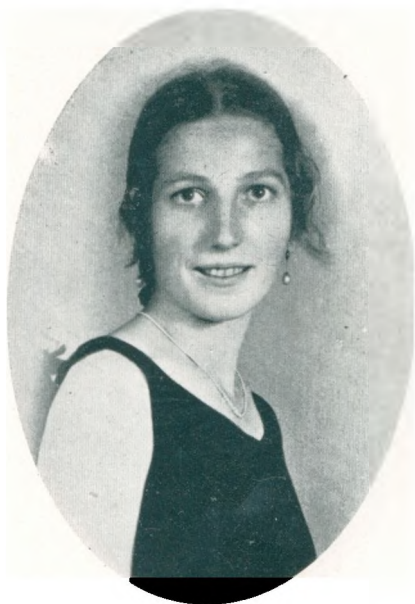
LISBETH JACOBSEN

Lisbeth er en god, baade gammeldags og moderne, Pige. *Gammel-*dags fordi hendes Dag fra Morgen til Aften gaar med Arbejde. Hun er nærmeste Arvtager af Løvballegaard-Traditionen i saa Hensende. Intet Arbejde under Landbruget er hende fremmed. Dertil har hun en Bibeskæftigelse som opvartende Jomfru, siden Kalkgaarden begyndte med Traktement for Skovgæster: Kaffe med Brød, Øl, Sodavand, Chokolade m. m. Og naar der efterhaanden er opstaaet en Række Stamgæster, skyldes det ikke mindst hendes umiddelbare Væsen og indtagende graciøse Skikkelse. *Moderne* fordi hun kan jazze og spille Jazz omkap med de bedste, dyrker Grammofon og Radio, hvorover hun dog ikke glemmer Klassikerne i Musikken, som hendes Mor har undervist hende i.

Hun fortæller selv:

Jeg hedder Lisbeth og er Datter af Constance Gerdes og Marius Jacobsen, født den 17. Marts 1908 paa Elmegaard. Desværre kan jeg ikke huske ret meget fra Elmegaard, jeg var kun 5 Aar da vi flyttede til Kalkgaarden, og derfra har jeg ogsaa mine bedste Minder.

De første Minder jeg har om Mormor: Jeg havde faaet min ene Arm klemt i en Vridemaskine mellem Kamhjulene, og jeg sad paa Køkkenbordet mens Mormor badede Armen med Sprit og mindes endnu Mormors bløde Hænder paa min Arm. Da jeg var 4 Aar stod jeg og saa paa, at Mormor syede paa Maskine, og jeg

Lisbeth Jacobsen

var saa optaget af det, at jeg holdt Hovedet helt hen over Hjulet, som greb fat og rykkede en stor Tot Haar af mig. Det var ogsaa Mormor jeg puttede mig ind til, naar Morbrødrene og Mostrene sang under Egene. Mormor siger: »Hun græd saa hun hul-ke-de«. I det hele taget har jeg altid haft let til Taarer, og da jeg var til Anders Konfirmation i Herringløse, sagde Tante Elna noget til mig, som jeg blev saa glad for, at jeg fik Vand i Øjnene. »Saa, nu tuder hun igen«, sagde Mor, hvortil Tante Elna svarede: »Ellers var hun jo heller ikke Lisbeth«.

Bedstefar husker jeg bedst efter at jeg er blevet ældre. Altid var det Bedstefar som gik lange Ture med mig, og hvad jeg fik at vide paa de Ture var ikke lidt. Særlig fik jeg meget at se og vide, naar jeg var inde at besøge dem i Valby og skulde se mig om i Byen. En Dag husker jeg at jeg saa Det kgl. Bibliotek, Tøjhuset, spadserede til Botanisk Have, saa den og Palmehuset, Statens Museum for Kunst, Hirschsprungs Samling og derfra til Østbanegaarden. Hele Turen varede ca. 2—3 Timer, og jeg var fuldstændig ør da jeg kom hjem. Bagefter, naar jeg var kommet hjem til Kalkgaarden, kunde Indtrykkene saa begynde at samle sig lidt efter lidt.

Bedstefar har altid været utrættelig til at føre os Børnebørn rundt i København. En Dag husker jeg at jeg var inde at se Rigsdagslokalerne, Ruinerne under Christiansborg, til Koncert i Rosenborg Have og til Slut i Tivoli. Bedstefar har altid gjort det bedste for os. Hvor mange Gange har Bedstefar ikke travet for at vise os alt muligt, baade hvad der interesserede os, og hvad vi ikke den Gang havde Spor Fornøjelse af, men senere har været glade for at vide. Ligeledes Sporvognsture gennem Byen, hvor Bedstefar viste os hver Bygning som havde lidt Interesse.

Jeg har saa meget at takke Mormor og Bedstefar for, altid har de vidst paa en eller anden Maade at gøre mig glad, snart med en Teaterbillet, snart med andre Gaver, og jeg kender ingen som kan give saa meget væk for at glæde andre.

Jeg glæder mig altid naar jeg skal ind at besøge dem, og jeg tror ogsaa, at de er glade for mig. Det tror jeg iøvrigt ogsaa Familien er, kun morer den sig over at jeg har saa let til Taarer; men jeg har heldigvis lige saa let til Smil.

JØRGEN JACOBSEN

Jørgen er Student og Mediciner. Han har fire Onkler, der er Læger, og af deres veltilfredse Udseende har han naturligvis skønnet, at her laa en Vej for ham. Og lad os haabe, hans Arbejde maa lykkes for ham i disse for den akademiske Ungdom saa vanskelige Aar.

Han er en usædvanlig musikalsk ung Mand, der kan høre en god

Melodi en Aften og, naar han kommer hjem, sætte sig til Klaveret og fremtrylle den i Løbet af 10 Minutter. Ivrig Tennisspiller, Badeherre og Drillepind.

Vi giver ham Ordet:

Paa Elmegaard, en smukt beliggende og idyllisk gammel Gaard i Jylland, skete der i det Herrens Aar 1909, Natten til den 26. Septbr. den glædelige Begivenhed, at et dejligt Dregebarn kom til Verden. Det var mig! Da jeg var 3 Aar solgtes Elmegaard, og jeg flyttede med mine Forældre til Kalkgaarden paa Sjælland, hvor de endnu bor.

Jørgen Jacobsen

Familien har moret sig over min Naivitet, da jeg var lille — en Naivitet som for Resten ikke helt har forladt mig. Af Eksempler skal lige anføres, at da jeg engang sad med et Krus Øl i Haanden og Moster Karen udbød: Næh! Hvad er det, du har paa din Lillefinger, vendte jeg Kruset for at se paa Fingeren og fik selvfølgelig Indholdet over mig. Andre illustrerende Eks. er Udbrud som: »Vi holder Jul her i Dag«, da vi fik Gæster Juledag, og: »Jeg har slet ingen Tinsoldater faaet af Mormor«, naar det skulde være en Hemmelighed. Familien ser sikkert ogsaa paa mig — som jeg forøvrigt paa mig selv — med et lille skævt Smil. Indtil Konfirmationsalderen gik jeg i Nyvang Skole, kom sent i Tanke om, at jeg vilde

være Student og blev det ogsaa sent (Sommeren 1930) fra Birkerød Statsskole.

Fra Kalkgaarden stammer mine første Erindringer om Mormor og Bedstefar. Jeg har aldrig kendt dem anderledes, end de er nu, selv om jeg først i de senere Aar tror at have faaet den rette Forstaaelse af Bedstefar. Mormor har for mig altid staaet som Typen paa en Mormor. I Fortællinger, hvori en saadan forekommer, fremstilles hun altid som en elskelig gammel Dame, der kun er til for at glæde andre; jeg fristes til at tro, at min Mormor har været Forbilledet. Mit Syn paa Bedstefar er i mange Maader forandret; som lille betragtede jeg ham som en sjov gammel Mand, der altid kunde faa Folk til at le, men samtidig indgyde os Børn Respekt; nu er Bedstefar blevet — jeg tør næsten sige — min Kammerat.

Jeg nyder daglig godt af Mormors og Bedstefars Gæstfrihed og

kraftige Kost, nu da jeg bor i København. Bedstefar er stadig fuld af Humør og modtager mig gerne med pudsige Paafund, som f. Eks. at lade Døren gaa lydløst op som af sig selv — endnu før jeg har ringet paa — og staar gemt bag ved den. Kl. 5½ pr. staar Maden paa Bordet. At den er saa fortrinlig, skyldes den Omstændighed, at Mormor — efter eget sigende — lægger sin Sjæl deri — og saa maa den blive god.

Under Maaltidet disker Bedstefar op med allehaande morsomme Historier og Oplevelser enten fra Banken, Posthuset, Biblioteket, »Bommen«, »Ørnen« eller »Høje Trappe«, der sker altid noget. Efter Middagen faar Mormor og jeg vor daglige 66, som Mormor konstant taber, hvad der sikkert skyldes hendes fabelagtige Held i Kærlighed.

Da jeg havde bestaaet Kantussen og ankom efter at have ringet Resultatet til Mormor, blev jeg af Bedstefar modtaget i Entreen med Flag og en Velkomsttale, der rørte mig; der var Feststemning, da Mormor fremtryllede Hummer og Bedstefar trak en Flaske Vin op.

Jeg vil slutte med en direkte Tak til jer for det I har været og har gjort for mig. I har altid imponeret mig; du, Mormor ved din Ro og Uforfærdethed — du gaar end ikke af Vejen for Bjerggrutschebanen! — og du, Bedstefar, ved din Slagfærdighed — du bliver aldrig nogen Svar skyldig. Af dig, Mormor, har jeg lært hvad Trofasthed betyder, og jeg kender ingen, hvis Trofasthed kan sammenlignes med din. Du, Bedstefar, har lært mig Sætningen: »Tale er Sølv, men Tavshed er Guld«. Du kan ogsaa tie.

INGEBORG BOSTRUP

f. GERDES

* 8/4 1885, † 24/6 1915.

Hun fødtes paa Løvballegaard som Nr. 2 af Flokken. En sød og rask Pige, kaldet »Wasser«, der voksede sig stærk og kraftig og ofte gjorde Karlearbejde i Mark og Lade. Et Aar spredte hun, ene »Mand«, al Gødningen, og i flere Aar »forkede hun op« til gamle Anton, som, naar der ikke længere var

Plads til to oppe under Taget, ofte sagde: »Gaa Do no kuns lille »Wasser«!«

Hun blev den kønneste af Børnene. Malkekjolen eller Silkekjolen, ligemeget, alt klædte Ingeborg. Alle var indtagne i hende for hendes Humør, morsomme Efterlignelsestalent og smukke Stemme.

Hun blev gift i 1906 med *Holger Bostrup* og gik nu med Liv og Lyst op i Arbejdet for sit lille, hyggelige Hjem i Brabrand, hvor hun levede lykkelige Aar med sin prægtige Mand og sine to smaa Drenge, *Erik* og *Mogens*. Talrige Broderier til Familie og Venner vidner om hendes flittige Hænder. Hun var en livsglad Natur og et ejegodt Menneske, der efterlod sin Familie i dyb Sorg, da Døden pludselig

overraskede hende paa Fødselsanstalten i Jylland.

Unge Piger strøede Blomster paa hendes sidste Vej til Brabrand Kirkegaard, hvor hun hviler.

Hun blev kun 30 Aar.

Ingeborg Bostrup

HOLGER J. BOSTRUP

Født 1881 i Faarup. Forældrene Stationsforstander J. H. Bostrup og Hustru, Ane Sophie Bostrup. 1899 Præliminæreksamen fra Aarhus private Realskole. Ansat ved Statsbanerne 1. Januar 1900. Indtil 1918 tjenestegørende ved forskellige jydsk Stationer. Derefter ved Statsbanernes 2. Distrikt i Aarhus. Trafikkontrolør 1925. 1906 gift med Ingeborg Gerdes, Sønnerne *Erik* og *Mogens*. 1918 gift med Karen Philip Hansen, Datteren, Inger Margrethe.

Kære Guldbrudepar!

For en Ikke-Skribent at falde ud af Kontorstilen og ind i det følelsesbetonede hjertemæssige er ikke altid lige let. — Der er dem, der gaar med Hjertet uden paa Frakken, og dem, der har det indenfor. — »Nattens dæmrende Taager« skal maaske helst have lagt sig over Engen, før mit sidder udvendigt. Dog — Udgiverne har set rigtigt, naar de tillægger Eksempler og smaa Oplevelser den største Vægt.

Idet jeg bringer Jer begge min oprigtige Tak for al den Tid, jeg har kendt Jer, vil jeg lade disse to smaa Glimt fra Fortiden være mit ringe Bidrag til Bogen til Jeres Pris.

Om Svigermor:

Viljen til at hjælpe har vel de fleste, men at være i Besiddelse af Evnen dertil, er ikke alle givet.

Jeg husker, da Erik havde Ekcem over hele Kroppen og Lægen beordrede den ene Salve efter den anden med det Resultat, at det blev værre og værre for hver Dag. Fra Isse til Fodsaal var han dækket med Saar, og Ingeborg og jeg vidste ikke vore levende Raad. Jo, eet var der tilbage: Svigermor! Hun kom, saa paa Knægten, og uden at betænke sig sagde hun: »Klidbad og Blyvand«. Det var imod Lægens Ordre, men det blev selvfølgelig straks prøvet. Og det hjalp hurtigt og eftertrykkeligt.

Lægen, der naturligvis fik Historien, sagde: »Tja — til Behandling af den Slags er der een Metode af 300 der hjælper. Nu har Deres Svigermor tilfældigvis truffet den rigtige med det samme, men hvis jeg var blevet ved, havde jeg sgu ogsaa nok fundet ud af det«.

Svigermor har den lykkelige Haand. Det var mere værd, at hun kendte den ene Recept, end at Doktoren kendte 300.

Holger J. Bostrup

Om Svigerfar:

Naar Svigerfar kom uventet paa Besøg, var der een Ting, der altid var ham imod: At gøre Ulejlighed. At det Tilfælde skulde indtræffe, at man skulde staa dér uden at vide, hvad man skulde byde ham paa, vilde han for enhver Pris forhindre.

Derfor tog han selv bayerske Pølser med. Det var altid bayerske Pølser. Med hans Sans for Gentagelsens Værdi: bayerske Pølser. Der vilde have været noget galt, hvis det ikke netop havde været bayerske Pølser.

Forklaringen er naturligvis den, at de var let kogte og hurtigt færdige, og det er i og for sig Forklaring nok, men der ligger alligevel noget mere i det. De bayerske Pølser var en Idé; det vilde de derimod ikke have været, hvis de havde været i Selskab med færdige Frikadeller, forloren Skildpadde eller røgede Sild.

Men saa vilde det heller ikke have været Svigerfar.

ERIK BOSTRUP

Født den 2. September 1907 i »Søblink« i Brabrand. Journalist ved Aarhus Amtstidende ^{12/3} 1928, ved Randers Dagblad 1931. Medl. af Provinsjournalistforeningen. Forlovet ^{10/11} 1931 med Tove Svendsen.

Der var en Gang, det var min Mening at samle mig sammen og sublimere alle mine Aandsevner i en storslaet Handling, der skulde imponere jer alle sammen. Senere fandt jeg det barnligt at have saa-

danne Tanker, og nu — Mogens har fremstillet det allegorisk. Da han var 12 Aar sagde han: Der findes en Tid, hvor man gerne vil gaa med Papirshat. Saa kommer en Tid, man finder det barnligt og for ingen Pris vil. Endelig kommer den Tid, da man er ligeglad med det.

Som det ældste Barnebarn er jeg stadigvæk »lille Erik«. Man kan ikke faa ind i sit Hoved, at man er 185 cm høj og findes paa Folketingsvalglisten og har været Gardist for et Par Aar siden.

Naar jeg taler om et eller andet, der interesserer mig, afbryder Familien mig og siger: »Kom dog ikke til at ligne din Bedstefar! Saa omstændelig er jeg. Jeg har selv paa Fornemmelsen, at jeg ligner ham meget.

Erik Bostrup

Hvad jeg har haft ud af Spadsereture med ham! Jeg tror, jeg var hans bedste Tilhører, et helt tykt Lag i min Bevidsthed er hans alene.

Morbror Jens har engang set en ny Grundtvig i mig. Samtidig fandt Morbror Knud mig forskruet. Jeg tør sige »Amager« paa, at det var Morbror Knud, der havde Ret. Hvad Slægten iøvrigt mener om mig? Jeg er ikke i Tvivl om, at dens Indstilling over for mig er saa venlig, at den ikke mener det rette.

Jeg har ingen Ide om, hvordan Vorherre bar sig ad med at realisere sin ret storslaaede Plan om Verdens Skabelse, men jeg har en lille Smule overfladisk Kendskab til, hvordan hans Værk tager sig ud i Øjeblikket. Dette Kendskab har jeg faaet ved at betragte en hel Del smaa Ting — udelukkende smaa Ting. De store Problemer som Interglacialtidernes Indflydelse paa Menneskeslægtens Udvikling, de fatalistiske og deterministiske Verdensbilleder, har altid været — det indrømmer jeg — Spørgsmaal, jeg er gaaet uden om.

Jeg kan anlægge det samme Syn paa den lille Familiens Verden, Mormor og Bedstefar har skabt.

Hvordan I to Mennesker mødte hinanden, de store og afgørende Begivenheder i Jeres Liv, har jeg aldrig nogensinde opholdt mig ved. Mit Kendskab til Jer har jeg igennem en Mængde smaa Ting, og jeg har givet denne Forklaring, for at I ikke skal tro for ringe om de tilfældige Bagateller, jeg nævner.

Aa, jeg har set Bedstefar løse en Haardknude! Der kunde let nævnes tusinde Metoder, hvorpaa det ikke gaar for sig, men det er svært at beskrive den ene ganske bestemte Maade, paa hvilken det sker.

De Fingre giver ikke op. De gnasker tørt og vedholdende løs paa den — Fanden knække mig — helt forkert og ukonsekvent knyttede Knude, (saadan er Folk) — men endelig giver den sig, den Satan, — og saa er den ogsaa godt løst.

Jeg kender Folk, der vilde have skaaret den over som Kong Alexander den Store, men herved vilde Strikken jo gaa til Spilde. Andre vilde have benyttet en »Mekkenik« til at løse den op med, — jeg kender kun een, der løser den som Dig, Bedstefar.

Og jeg holder saa meget af Dig netop af den Grund. For mig er det som om dette i en Nødde skal rumme baade din Styrke og din Svaghed: At Du altid gaar den rette Vej, men ikke altid den korteste.

Og Mormor — Du maa undskylde, at Ordet »Sovs« ikke er et af de mest anvendte i den klassiske Pathos. For mig er det uløseligt knyttet sammen med Ord som Mildhed, Godhed, Kærlighed.

Mogens og jeg glædede os saadan til Sommerferien. Vi glædede os til Schnedler-Petersen-Koncert og til Mormor-Sovs. Vi fulgte dig med Øjnene, naar den bedste af alle Mormødre med de blødeste af alle Hænder rørte rundt med Grydeskeen i Verdens bedste Sovs.

Og saadan gik det til, at vi næsten følte det som om vi i din dejlige Sovs smagte dit ejegode Hjerte.

Det var mere end Symboler for os.

Jeg skal ikke forsøge paa at takke Jer, — jeg kan ikke give min Tak noget Omfang.

I lærte mig at se det store i det smaa.

MOGENS BOSTRUP

Født i Brabrand 4. Februar 1910, Søn af Ingeborg og H. J. Bostup.

Realeksamen fra Aarhus Kathedralskole. I Købmandslære 2 Aar i Mørke, derefter Journalisteleve ved Aarhusposten. Kom senere til Aarhus Amtstidende og er nu ansat ved Horsens Folkeblad.

Mogens Bostrup

Fremtidens Gerdes'er — saavel de, der bærer Navnet, som Spindesidens Efterkommere — vil sikkert forundre sig over, at Døtrebørnene tilsyneladende noget inkonsekvent taler om »Mormor« og »Bedstefar«. Hvorfor ikke Mormor og Morfar? Eller Bedstefar og Bedstemor? Jeg husker ikke, om det er Mormor, der har frabedt sig Bedstemor-Titlen, eller om det er Bedstefar, der har haft noget imod Morfar-Titlen, men i alt Fald for Døtrebørnene staar de hævdvundne Benævnelser som noget yderst rimeligt og

naturligt. Dette er maaske ikke saa let at forstaa for dem, der ikke har min Mormor og min Bedstefar til Mors Forældre.

»Mormor« har en ganske anderledes Klang end »Bedstemor«. Mormor — Moders Mor — er det skønneste af alle Navne, naar det bæres af en rigtig Mormor, en Kvinde, hvis Hjerte er stort nok til at omfatte baade Børn og Børnebørn med en Moders Kærlighed. Og for alle os Lassen'er, Olsen'er, Jacobsen'er og Bostrup'er af Gerdesfamilien eksisterer der kun een Mormor, og hun er rigtig. For hende er Mormor-navnet ikke for skønt.

Der kunde siges meget andet og mere originalt om Mormor, men vi vil vist alle standse ved det væsentlige, ved det hos Mormor som man ikke kommer uden om, naar man vil takke og hylde hende for alt det, som det er at have hende til Mormor: Hendes varme Hjerte,

der i lige Grad omfatter en Slægt paa et halvt Hundrede forskelligartede og mere eller mindre vellykkede Mennesker.

Nej, der er skam ingen Tvivl om, at Mormor er en »Mormor«. Men ligesaa sandt er Bedstefar en »Bedstefar«. Maaske er det Bedstefar selv, der har dannet mine Begreber i den Henseende, maaske er det Tilfældigheder, men set med mine Øjne er en »Morfar« noget affekteret og fint, noget man tiltaler med »Morfar« og ikke »du«, noget sirligt og skabagtigt, som man kysser paa Panden til Godnat, men Fanden brække mig ikke F. G.

En »Bedstefar« maa derimod nødvendigvis være en herlig gammel Mand med spillende glade Øjne, med barokke Indfald og muntre Overdrivelser og med en knusende Foragt for al Unatur. Er man saadan, saa er man en »Bedstefar«, og saa forstaar man, at der er noget i Retning af Inkonsekvensens Konsekvens, naar vi kalder Mors Far for Bedstefar.

Jeg tror, at for Mormor er vi alle ens. De mest fremtrædende af Familiens mandlige Medlemmer med betydelig Aarsindtægt og tilstrækkelig Overlegenhed til at afslaa smigrende Tillidshverv og det vanskeligste Barnebarn af Hankøn ser i Mormors Øjne aldeles ens ud. Hver eneste er for hende »en god Dreng«. Her ses kun paa Hjertet. Ogsaa i Bedstefars Øjne tror jeg, at jeg tager mig noget bedre ud, end jeg vilde gøre ved nøgtern lagttagelse. Dog maa jeg sige, at han i det mindste een Gang har undervurderet mig. Jeg har et lille, pinligt Minde.

Da jeg var en ca. 8 Aar holdt Bedstefar Foredrag for Erik og mig. Jeg havde faaet et Cigaretrør, og jeg røg følgelig under Foredraget den ene Cigaret efter den anden, hvilket meget naturligt irriterede Bedstefar ganske overordentligt. Pludselig brød han af med et Brøl og nedlagde bestemt Forbud mod, at jeg røg flere Cigaretter. Mormor kom med en mild Indvending — »han har jo Ferie« — men Bedstefar erklærede bestemt: »Det smager ham sgu' ikke. Det er jo kun Pjat«. — Da gik hele Glæden ved at ryge op i Røg. Jeg var miskendt og undervurderet, for det smagte mig virkelig.

I og for sig er dette lille Minde karakteristisk baade for Mormor, for Bedstefar og desværre for mig.

Siden har jeg forandret mig noget — maaske i en heldigere Retning, sandsynligvis det modsatte. Dog, hvis jeg paa enkelte Punkter har bevaret i det mindste en Smule af det, som for Mormor er alt, saa er det mine Følelser overfor min Mors Forældre.

Derfor er det noget mere end en Selskabstale-Tak, jeg ønsker at bringe Jer begge to.

JENS ULRIK GERDES

Jeg undertegnede og her fotograferede er født paa Løvballegaard den 26. Marts 1886 under en voldsom Snestorm. Jordmoderen maatte i hvert Fald hentes i Kane. Fra 0 til 1½ Aar studerede jeg Sprog (Dansk), fra 1½ til 7 Aar var jeg Barne pige for de yngre, fra 7 til 14 Landmand, Røgter og Roerenser, 14 til 18 Præliminarist. 1904 Præliminæreksamen med 2 Sprog. 1906 Student med

Jens Ulrik Gerdes

1. Karakter. Studerede Medicin. 1912 Embedseksamen. Forskellige Kandidat- og Reservelægepladser. Gift 7½ 1914. Turnuskandidat, praktiseret i Horsens i 4 Dage, derefter i Fredericia fra 9. Juni 1915. Indkaldt til Sikringsstyrken ialt 1 helt Aar under Verdenskrigen som Reservelæge ved Artilleriet. Indkaldelsen afbrød 2 paa begyndte videnskabelige Arbejder »Peritoneums Resorptionsforhold under normale og sygelige Tilstande« og »Fascie og Knogletransplantation som Erstatningsvæv« idet Direktøren paa Rigshospitalet en Maaned efter min Indkaldelse skrev til mig, at de ikke kunde fodre paa mine Kaniner og Hunde mere, hvorfor disse skænkedes til patologisk Institut. Er i Løbet af 17 Aar blevet Fader til 9 Børn. Fra

1921 Formand for Fredericia Lægeforening, fra 1925 Medlem af Fredericia Værgeraad, fra 1927 Læge ved Det kgl. Døvstummeinstitut. Indlæggelses- og Behandlingsret paa Sct. Josephs Hospital i al den Tid jeg har praktiseret i Fredericia.

Lige fra jeg var Dreng og til langt op i Aarene har jeg levet paa den Doktrin: »Hvad andre kan udføre, maa du ogsaa kunne udføre«.

Denne Doktrin har ofte bragt mig paa Afveje, men den har paa den anden Side været Aarsag til den sejge Flid og vedholdende Ihærdighed, hvormed jeg har udført et mig tildelt Arbejde. — En Vedholdenhed, som kunde faa Karakter af Stædighed, men som ikke helmede, før Arbejdet var fuldført. Min egoistiske Ærgerrighed og mine selviske Idealer fra Ungdomsaarene har jeg ikke mere. Hvad der den Gang stod for mine Øjne som det mest eftertragtelssværdige — Ære og Berømmelse og andre Menneskers Forgudelse og Beundring har nu ingen Betydning, men er blevet afløst af noget langt bedre og dybere — Følelsen for min Kone og for mine mange fortræffelige Børn. Naar jeg derfor har sagt nej til flere ærefulde offentlige Hverv, er det ikke fordi jeg ikke kan indse disses Betydning, men fordi mange andre kan gøre det, ikke blot lige saa godt, men ogsaa bedre end jeg, og fordi det vilde tage al den Tid, mit store Arbejde som Læge levner mig, saa der intet blev til overs til Nydelsen af min største Lykke og Glæde her i Verden: Samværet med min Kone og mine Børn.

Fra at være en himmelstormende Stræber og Erobrer har jeg nu sat min Stædighed ind paa at blive en udmærket Ægtemand og en do. Fader for mine ni Unger, og jeg synes selv det er lykkedes saa nogenlunde.

Og banker Ungdommens Idealer og min gamle Ærgerrighed udadtil nu og da paa min Dør, viser jeg dem bort med den gamle Latiners Ord: »Bene vixit, qui bene latuit!«

Det er ikke nemt blandt alle de mange og gode Minder, jeg har om Far og Mor, at fremdrage netop dem, der belyser deres Personlighed bedst, og giver den bedste Karakteristik af de to fortræffelige Mennesker, som jeg har haft det ufortjente Held at faa til Forældre.

Naar jeg tænker tilbage til min Barndom paa Løvballegaard, staar hver Enkelthed fra Gaarden, Markerne, Skoven og Tørvegravene saa klart i min Hukommelse, som var det set og oplevet i Gaar; skulde jeg tage det hele med, blev mine Barndomserindringer et læseværdigt Memoireværk paa mindst 10 tykke Bind; heldigvis for mig selv, men til Sorg for den store Læsekreds jeg vilde faa, maa jeg begrænse mig til at fradrage enkelte Billeder, smaa Snapshots fra min Barndoms brogede Billedgalleri. Og hvad er mere rimeligt, end at jeg min Beskedenhed tro vælger dem, hvori jeg selv spiller Hovedrollen. —

Ned igennem Skoven, der dækkede Løvballegaard mod Vest og gav Læ for de stærke Storme, vandrede en tidlig Sommermorgen en Mand og en lille Dreng paa 7 Aar. Manden, der var iført en Mundering som etnografisk Museum desværre ikke har sikret sig, gik fremad med Stormskridt paa sine let hjulede Ben. En underlig Hat af ubestemmelig graagrønlig Farve, tung og fedtet, gennemsivet som den var af mange Aars Sved, var skudt bag i Nakken. Haget fast i Mandens venstre Frakke-

lomme slæbtes den lille Dreng med. Jerseytrøjens Ærme, der var fedtet af at tørre Næse, stumpede om det lange, tynde Haandledd. Benene med de tunge Træsko gjorde sig al Umage for at følge med i det rasende Tempo, men alligevel hængte Drengen en Alen bagud og bar det halve af sin Vægt i den tynde Arm og Haand, der sejt og stædigt hagede sig fast i Mandens Lomme. Det var Proprietær Frits Johannes Constantin Gerdes og hans ældste Søn, Jens, der skulde over i Fællesskoven og hente Folk til Høstarbejdet.

Man maa ikke tro, at Farten vi havde paa kvalte enhver aandelig Ytring, tværtimod. Med rivende Tungefærdighed blev jeg indviet i Naturrens Mysterier. Astronomi og Metereologi var Emner, der blev drøftet grundigt paa vore Ture; at Kloderne var beboet var hævet over enhver Tvivl. Far havde en god Vejtrækning og var meget behagelig at samtale med, han blev aldrig stødt, fordi han maatte tale alene hele Tiden. Jeg havde nemlig aldrig Vejr til mere end et lille forpustet Ja, naar han engang imellem spurgte: »Er Du med«?

Et andet Emne, som vi holdt meget af at drøfte, var dette: »Hvis jeg var meget rig«, »hvis jeg havde rigtig mange Penge«!

Vi begyndte altid med at ønske os 10 Millioner, men slog det ikke til, nægtede vi os ikke Fornøjelsen af 100 Millioner. Enkelte Gange, naar det gik rigtig højt til, var vi oppe paa en Milliard, og Letsindigheden kulminerede en Dag, da vi slog om os med Billioner, men da var vi ogsaa begge to en Smule svimle bagefter.

Far begyndte altid med, at hvis han havde 10 Millioner, vilde han straks sætte én fast til Mutter og én til hver af os 8 Børn; det fandt jeg selvfølgelig var ikke blot smukt og rørende, men ogsaa en god og rimelig Ide. Men da Mor og vi 8 Børn saaledes straks hver aad en Million, opdagede Far til sin Befippelse, at der kun blev én Million tilbage at tumle med, det var jo alt for lidt, og hvad var da simplere end at vi straks gik op paa de Hundrede. Hvad vi har købt for alle vore Penge grænser til det utrolige, det kan i hvert Fald ikke rummes paa denne Klode.

Min Fremtid drøftedes indgaaende. »Du skal sørge for at blive noget fast«, sagde Far, det syntes jeg altid lød godt og betryggende. Det eneste rigtige faste jeg den Gang kendte, var Trafikelever, der fik 30 Kr. om Maaneden, det vilde jeg altsaa være, naar jeg blev stor.

Senere gled vi op i et højere Plan. Jeg skulde være Ingeniør, fordi jeg var 10 Stykker længere fremme i Regning end de andre Skolebørn oppe hos Lærer Riis i Løsning. »Og naar Du saa har bygget Broen over Lillebælt«, sagde Far, »kan du begynde paa den over Storebælt«. Det ærgrede mig altid lidt i mit stille Sind, at vi aldrig tog den over Øresund med; jeg følte det, som om Far tvivlede om mine Evner.

Selv tunge og svære Sorger kan senere hen i Livet staa i rosenfarvet

Belysning. Et af mine herligste Barndomsminder, den eneste Gang i Livet jeg har følt mig suveræn, den eneste Gang jeg har følt, hvad en Enehersker kan føle af Fryd i sin despotiske Magtfylde, stammer netop fra en sørgelig Hændelse. Jeg havde været uartig, det var jeg gudskelov tit (ved Uartighed forstaar Forældre som Regel det, der generer deres egen Forestillingskreds) og efter en Irettesættelse fra Far kom jeg ikke hurtigt nok ud af Døren og fik derfor som rimeligt var et hjælpende Spark i Enden. Dette gav mig mere end den fornødne Fart, jeg røg ud over Trappen og trillede om paa Stenbroen og kunde ikke rejse mig igen. Far, der sikkert selv fra sin Barndom kendte til Trick, mente, at jeg simulerede Lammelse, og jeg fik igen et Par velvillige Spark, som rimeligt var for at kunne komme paa Benene igen. Det var mig umuligt, for een Gangs Skyld var min Tilstand ægte, jeg havde brækket mit højre Fibula og forstuvet Ankelledet. Jeg har senere som Læge konstateret en ossøs Fortykkelse paa bemeldte Fibula og ved derfor, at jeg ikke har ladet min Fantasi løbe af med mig.

Da det gik op for Far, at jeg var kommet til Skade, kendte hans Ømhed ingen Grænser; der var ikke det Ønske, jeg ikke maatte faa opfyldt, og da jeg havde ligget til Sengs et Par Dage og det var dejligt Sommervejr, ønskede jeg at se, hvordan Skoven saa ud, og hvordan det gik i Marken.

Jeg blev stablet op med Puder i en Barnevogn, og nu maatte Constance, Ingeborg og Svend i 14 Dage skiftes til at være Trækdyr for mig. Mit Ønske var dem en Lov. Jeg dirigerede dem i Skridt og Trav rundt til de forskellige Steder paa Løvballegaards Marker; jeg tror ikke, nogen Ejendom er blevet grundigere efterset, end Gaarden blev det i de Dage. Mine Søkendes Ærgrelse forhøjede min Fryd, de spyttede Skældsord ud mellem Tænderne og hvislede Trusler over mit syndige Hoved, men holdt de stille, behøvede jeg blot at løfte Stemmen og raabe Fa'er, saa maatte Trækdyrene igen lægge sig i Selen, for Respekten for Far var saa indgroet, at ingen turde trodse den. Det var dejlige Dage, som jeg mange Gange tænker tilbage paa med usigelig Fryd.

Jeg kan ikke lade være med i denne lille Erindrings Enquête at meddele lidt om Fars humoristiske Maade at tage Tingene paa.

I Snefogedprotokollen havde Far, da han var Snefoged, et Hverv man ikke kan sige Nej til, og som Far nærmest var rasende over at være beæret med, skrevet følgende pompøse Linier:

Herlig er Snefog'dens Kamp naar det stormer
taarnhøje Snedriers mægtige Former
jævnnes straks ud
paa Snefogdens Bud.
Snestormen raser i sorteste Nat,
rusker og stønner i Skov og i Krat.
Hvem færdes derude med Kraven om Ørene?

det er Snefogden, der hjælper de kørendel
 Han hjælper, om Vinden er aldrig saa bidende, —
 ogsaa de ridende.
 Og om end til Is forvandles hans Haar,
 han hjælper igennem enhver, som gaar,
 han skaffer igennem hver Mælkevogn;
 ja selv om den er fra et helt andet Sogn,
 han jævner hver Vej, og hver Sti for Madammen,
 han kaster op for os allesammen!
 Mens hjemme Isblomster paa Ruden kom,
 gik han ude, og viste uden om.
 Og naar han har udstridt, hvad er da hans Løn?
 bli'r der for ham rejst Mausoleum skøn?
 Nej, han glemmes, som Draaben i vildene Hav,
 kun Snestormen hviner hen over hans Grav.

Ja, kære Far, naar jeg tænker tilbage paa Løvballegaarddagene, staar Du lysende for mig ved din Energi, din Oplagthed, din Utrættelighed, din Opfindsomhed, dit straalende Humør og din storartede Forstaaelse af os Børn; Du var brutal Kommandersergent, til vi kom til Skelsaar og Alder, men fra det Øjeblik da Du opdagede, at ogsaa vi var Fornuftsvæsner, blev Du en god, vejledende og trofast Kammerat, hvis hele Stræben gik ud paa at glæde og gavne os. Dine Børns Ve og Vel laa Dig altid paa Hjerte, ingen Ulejlighed var for stor og intet Offer var for svært for Dig, naar Du dermed kunde tjene dine Børn og deres Bedste.

Dit Syn paa de store Ting i Livet har altid været præget af Klogskab og Mandighed, og det er dit Syn, jeg forsøger at leve videre paa, og det er dit Syn paa Livet, jeg prøver paa at bibringe mine Dreng.

Til Mor.

Min første Erindring om Mor knytter sig til en skrækkelig Ørepine, jeg ofte led af som Dreng. Det eneste Middel jeg den Gang kendte var at kravle over i din Seng og putte mit smertende Øre fast ind mod din varme Arm. Jeg har ofte senere naar jeg som Læge har staaet med mine Karboldraaber hos mine smaa Patienter tænkt paa mig selv og den Hjælp, Du gav mig og den Tryghed, jeg følte i dine gode, beskærmende Moderarme. Til Dig tyede vi altid, naar vi skulde opnaa noget; Du var den store Formidler mellem os og Far, dine Ord var milde og jæv- nende, Du havde den store Ro over dig, som gjorde os Børn saa godt, Kun een Gang kan jeg huske, at Du kom i Extase. Vi var stærkt plaget af Rotter paa Løvballegaard og trods baade Menneske-, Hunde- og Katte- jagt trivedes de »ypperligt« (Tram i Løsning sagde »ypperligt« om alting) og formerede sig med rivende Hast i Løvballegaards gamle Bindings- værkshuse med de store Straatag. Fra Bryggerset førte en lang lukket Trærende ned i Svinestien, for at Spildevand fra Ølbrygning og fra Mælkespandene kunde komme Svinene tilgode. En Dag blev der rappor- teret, at der var Rotter i Renden.

Mor, der optraadte som kommanderende General, fik anbragt en stor Halmvisk i den Ende af Røret, der vendte ind i Svinestien og anbragte sig selv med en tyk Kæp i Haanden ved Siden af Halmvisken. En af Pigerne blev sendt op i Bryggerset for at pøse alt det Vand ned i Røret, hun orkede, medens vi Børn stod nede hos Mor i spændt Forventning om, hvad der nu skulde ske. Da Mor mente, at Røret var fyldt med Vand, løftede hun Stokken i den ene Haand besjælet af grum Mordlyst og trak Halmvisken ud med den anden. En vældig Vandstraale stod ud af Røret med et Vandfalds Fart, og pludselig saa vi Stokken hugge gennem Luften og Vandet, medens en stor fed Rotte skyndsomt sprang op paa Kummens Rand og forsvandt i et Hul. Et Øjeblik efter huggede Mor igen, og et andet Præteksempel af en Rotte forsvandt i samme Hul som den første; for tredje Gang hørte vi Stokkens suse, og Rotte Nr. 3 forsvandt med et hoverende Hvin spillelevende ned i det frelsende Hul til sine to Kammerater. Saa sænkede Mor Stokken, og med den dybeste Skuffelse malet i alle Trækkene vendte hun sig om mod os Børn og sagde: »Det var da sku' da for Satan«! Det er den eneste Gang, jeg har hørt Mor bande, og den forkerte Sammenstilling af Ederne gjorde saa komisk Indtryk paa os Børn, at vi senere hen i Livet flere Gange har brugt den samme Ed, naar vi paa en humoristisk Maade vilde udtrykke Skuffelse over et eller andet.

Det var meget sjældent, at Mor straffede os. Som Regel nøjedes hun med at raabe et bebrejdende: »Dit Smøl«! efter os, naar vi ved at smutte ud af Døren, unddrog os korporlig Afstraffelse; men een Gang undgik jeg ikke min Skæbne. Vi havde faaet en ny Lærerinde, en Frøken Jensen, der altid havde den Vane at trutte Munden ud, naar hun blev vred, saa den fuldstændig lignede en Hønsegumpe. Denne Hønsegumpe kunde vi Børn ikke staa for. Jo mere vred hun blev og jo mere hun truttede, jo mindre kunde vi holde vores indeklemt Latter tilbage. Jeg er ofte blevet sat uden for Døren paa Grund af »Gumpen«, og det var hver Gang Frk. Jensens Haab, at Far, naar han kom ind i Spisestuen, skulde faa Øje paa mig og give mig de Klø, jeg fortjente; det undgik jeg heldigt hver Gang ved at kravle ind under Flygelet og ligge der musestille de faa Minutter Far var derinde for at hente et eller andet, Frk. Jensen har sikkert været skuffet over, at hun ikke hørte Fars tordnende Røst og fandt derfor paa at lade mig sidde efter. Paa Landet er det at sidde efter en barbarisk Straf, og da Constance delte denne min Opfattelse, stillede hun regelmæssigt med mine Træsko uden for Vinduets, ud af hvilket jeg forsvandt for igen at vende tilbage efter en Times munter Leg, tidlig nok til at Frk. Jensen ikke opdagede min Fraværelse; men en Dag gik det galt, og saa vankede der. Jeg blev trukket ind i Spisekammeret, og Mor havde i Skyndingen faaet fat i en gammel Paraply. Jeg vurderede den halvslatne Tingest efter Fortjeneste og havde

bestemt, at ikke et Kny skulde komme over mine Læber. Mor begyndte at svinge sit Tugtens Ris, den gamle Paraply blæste sig halvt op, hver Gang den blev svunget i Luften, og halvt fyldt med Luft virkede den nærmest som en blød Pude, hver Gang den ramte min syndige Bag; det var en ganske behagelig Underholdning. Efterhaanden som Mor svang den hidsigere og hidsigere, krængede den helt op og knækkede, Mor blev mere og mere forpustet. Jeg var ikke Spor af træt, men dum nok til at grine, og det skulde jeg ikke have gjort. Mor vimsede ud i Køkkenet og kom tilbage med en Ildrager af Jern. Den bestod af Haandtag og to alenlange Arme, der var forbundet ved et Hængsel oppe ved Skaftet, og nu begyndte den sin Dans paa mine Rygstykker. Naar Mor svang den, gabede den bredt, og naar den ene Arm havde ramt mig, kom den anden et Øjeblik efter susende og drønende mod min syndige Krop. Jeg var under dobbelt Ild og fik dobbelt Konfekt. Nu brød jeg mit Løfte til mig selv, og snart fyldte jamrende Hyl det ellers saa stille Spisekammer. Hylene fik straks Mor til at holde op og med et triumferende: »Naa, fik Du saa nok dit Smøl«, forsvandt hun ud af Døren og overlod mig til mine sørgmodige Betragtninger. Jeg hævned mig senere gentagne Gange paa følgende geniale Maade. Det var Skik og Brug, at vi, naar vi havde fundet en Hønserede i Laden eller under Skræpperne ude ved Toften og pænt bragte Mor Æggene, som Belønning fik et Æg, som vi maatte røre ud med Sukker. Jeg havde altid tidligere afleveret alle Æggene, nu holdt jeg 3—4 tilbage og stjal i Smug Sukker og delte Rovet med mine Søkende for en billig Betaling. Det var min Hævnaakt; jeg har aldrig fortrudt den og fortryder den ikke den Dag i Dag, men det har lært mig, at man ikke skal straffe Børn, naar de ikke kan lade være at le af noget, som er Latter værd.

Jeg kunde nævne utallige Minder. At jeg har fortalt det, hvori jeg fik Klø, ligger i, at det er den eneste Gang jeg har faaet det af Dig, og det derfor staar saa klart i Erindringen, ellers var Du altid Overbærenheden, Mildheden og Godheden selv mod os Børn. Hvad Du har syet af Sting ved Lapning og Stopning kan ikke tælles, lige saa lidt som de Gange vi har vækket Dig om Natten, da vi var smaa og trængte til din Hjælp. Du har i Grunden været et rigt udstyret Meneske. Dine Hænder havde Lægedom, dit Hjerte Godhed og Mildhed, dit Hoved Forstand og Energi. Dine Fingre var altid flittige, dit Nervesystem var et Barometer; *det rev og sled* i det ene Ben mod Regn, *det gik som en Kniv* gennem det andet Ben mod Blæst, din Lænd *værkede mod Torden*, og din *Mave* var som en *Byld* mod Snevej og Frost, dit Øje var opladt for Naturens Skønheder (siksakkede Lyn og krøllede Tordenhoveder), dit Sind var trofast og din Klogskab var vis og retfærdig. Du har kun een eneste Gang i dit Liv voldt mig en Ærgrelse, som jeg stadig gaar med, og det var, at Du skældte mig ud,

da jeg kom hjem med første Karakter som Student. Men kan man i Grunden sige noget bedre om et Menneske, som man har kendt saa godt og omgaaedes saa meget i 46 Aar end at man, selv om man kulegraver sin Hukommelse, kun kan finde en enkelt lille, bitte Ærgrelse frem. Den har jeg bestemt at glemme fra i Dag, og tilbage er der da kun lutter gode Minder om et stort og varmt og gavmildt Moderhjerter, der altid aabnede sig for Børn og Børnebørn, naar de kom og bankede paa. Jeg fortæller ofte Lis og Ytt om dig, og jeg forsøger paa at faa dem til at forstaa, at alle dine mange kvindelige og moderlige Egenskaber er den Ballast, som gør Livet rigt og lykkeligt, naar man gavmildt øser ud deraf, som Du altid har gjort det, og som Du gør det den Dag i Dag.

EBBA GERDES

f. GULDBERG

Født den 24. September 1893 i Horsens. Datter af Overlæge Carl Frederik Guldborg og Dagmar Guldborg, født Sommer. Unormalt tidligt udviklet. Kom i Skole i 4 Aars Alderen og blev Student med en stor 1. Karakter som 17-aa'rig i Aaret 1911 fra Horsens Latinskole. Traf samme Aar min nuværende Mand og blev sendt til Schweits for ikke at blive for tidligt forlovet, men jeg naaede at blive det inden jeg blev sendt af Sted. Opholdt mig et Aar i Schweits i Pension Maison Blanche i Lausanne. Kom hjem samme Aar min nuværende Mand tog sin Embedseksamen, forlovede mig officielt med ham den 28. September 1912, begyndte at studere hos Høffding, samtidig med at jeg gik paa Frk. Suhrs Husmoderskole. Opnaaede ikke den filosofiske Kandidatur da jeg blev syg lige før Eksamen og laa til Sengs 5-6 Uger. Rejste paa Rekreation med min Fader og Moder og min Forlovede til Østrig og kom sund og rask hjem. Den 7. Februar 1914 blev jeg gift og har derefter fulgt min Mand i tykt og tyndt og været ham en lydig og god og underdanig Hustru. Jeg har et Valgsprog nu: »Mine Børn, min Bil og min Bungalow«.

Da Jens havde været ude hos Far for at »bede om min Haand« — Hjerter havde han allerede faaet — kom

Ebba Gerdes

han ud til mig, der i spændt Forventning luskede omkring ude i Haven, og sagde: »Nu er jeg kommen igennem Skærsilden, saa er det din Tur, det bliver en værre Historie. Far og Mor venter mindst en Prinsesse som Svigerdatter, hvad mon de vil sige, naar jeg kommer med en almindelig lille Horsenspige? De aner ikke noget om, at jeg har forlovet mig, det kommer dem helt overraskende, og det er Dig, der skal fortælle dem det«! Vi satte os paa Cyklerne og kørte afsted til Løvballegaard; der blev ikke talt ret meget paa den Cykletur, mange og underlige var de Tanker og Følelser, der gik igennem mig, jeg vidste hverken hvordan jeg skulde begynde eller hvordan jeg skulde slutte, det var jo en ny og uvant Situation for mig. Jeg skal aldrig glemme, at I tog saa pænt imod mig; trods det jeg ikke var Prinsesse, mødte I mig med aabne Arme og venlige Smil, saa jeg straks følte mig optaget i den største, den bedste og den mest ægte Familie, jeg nogensinde har truffet og kendt!

I har altid forgudet Jens, hvad jeg som hans Kone kun kan være glad og stolt over, men det har gjort det svært for mig at »dekundere« ham. Jeg har opgivet det. Efter at jeg har faaet Øjnene op for, at Jens mere og mere slægter Jer begge paa, er jeg blevet lykkelig og tilfreds og betragter det som den højeste Form for Tilværelse at gaa rundt som Jens's »Ekkø«. Fra Dig Svigerfar har han sin livlige Aand og Hittepaa-somhed; fra Dig, Svigermor, sin Ro og sin Godhed.

FINN GERDES

Født den 24. December 1914. Jeg er født Juleaftensdag paa Mor-fars Klinik i Levysgade i Horsens. Jeg opholdt mig der til den 7. Februar 1915, da jeg foretog min første Rejse til København i Sovevogn i en lille Tøjkurv, som jeg senere ofte har betragtet med Undren, idet min ene Fod nu vilde have Vanskelighed ved at være i den. Jeg boede i Korsørgade Nr. 35, 3. Sal t. h. til Maj 1915. Derefter boede jeg 4 Dage i Horsens i Søndergade lige overfor Helms' Apotek og flyttede saa til Fredericia, hvor jeg siden har boet. Mit omflakkende Liv i min tidligste Barndom har hos mig bevirket en Rejselyst, som jeg saa vidt muligt altid prøver paa at tilfredsstille. Jeg har allerede været 3 Gange i Udlandet. Schweits, Sverige, Italien, Tyskland, Østrig, Tjecko-Slovakiet samt Danmark er jeg lige fortrolig med. Jeg skal være Student til næste Aar og har uden at overanstrenges mig fulgt godt med samtidig med, at jeg har dyrket mine private Interesser, saasom moderne Jazzmusik, klassisk og moderne Litteratur, Kunst, Teater, Film, Sport, Politik, arkæologiske Studier, Historie, Naturhistorie, Kemi, Fysik, matematiske Studier, Biologi, sammenlignende Anatomi, Fysiologi, Arvelighedslære, Kaninavl, Hundeopdræt samt Selskabelighed med Maade. Jeg synes Livet er dejligt og haaber paa 60 lykkelige og frugtbringende Aar.

Jeg kan roligt sige, at nogle af de fornøjeligste Timer, jeg har haft i mit Liv, har jeg tilbragt sammen med Bedstefar, hvis uimodstaaelige Lune og uopslidelige Vittigheder, der vinder ved Gentagelse, besejrer enhver, der kommer inden for Hørevidde. Naar Bedstefar kører i Sporvogn, varer det aldrig mere end 2, højst 5 Minutter inden hele Sporvognen sidder i et Grin, ja selv Reklamehovederne under Vognen taget griner med, naar Bedstefar aabner Munden for at lade en Strøm af vittige og velformede Sætninger løbe ud. Jeg vil lige nævne en Gang, da Bedstefar og jeg var paa Vandring i København. Gennem endeløse Rækker af Gader førte han mig, medens han forklarede mig alt, hvad vi saa. Jeg var

Finn Gerdes

efter min egen Mening en ret fremmelig ung Mand og regnede mig for mindst halvvejs voksen (jeg var 6 Aar). Derfor irriterede det mig at Bedstefar, naar vi f. Eks. saa en Hund, spurgte mig: »Kan du se den lille Vov-Vovse der?« For det første ærgrede det mig, at han overhovedet spurgte mig, om jeg kunde se Hunden, jeg var jo ikke blind, og det er jo ingen Kunst at kunne se en Hund, særlig naar den løfter Benet op ad en Lygtepæl; dernæst irriterede det mig, at Bedstefar sagde »Vov-Vovse«. Jeg syntes ikke, at den Tone passede helt til min Alder, og sagde derfor stilfærdigt til ham: »Du behøver da ikke at tale til mig som om jeg var et Barn«. Dette morede Bedstefar, hvad jeg den Gang ikke kunde forstaa. Jeg syntes ikke der var noget at grine af. Nu senere derimod morer jeg mig tit, naar jeg tænker paa saadanne smaa Oplevelser med Bedstefar.

Som jeg har tilbragt fornøjelige Timer med Bedstefar har jeg oplevet mit Livs hyggeligste Stunder sammen med Bedstemor. Jeg kan huske, naar jeg, da jeg var ganske lille, var paa Besøg i Trekronergade hos Bedstefar og Bedstemor, kun saa paa »Bebbe«. Medens jeg ikke havde noget Indtryk af, om Bedstefar var stor eller lille, køn eller grim, tyk eller tynd, kan jeg tydeligt huske mit Indtryk af Bedstemor. Hun forekom mig stor og smuk. Jeg syntes aldrig jeg havde set en smukkere gammel Dame. Mit Sind soledede sig i den Mildhed, i denne Vennesælhed og Fred, som hendes Væsen udstraalede. Jeg saa op til hende med den mest uforbeholdne Beundring, og jeg var glad, naar jeg skjult af en Stol uforstyrret kunde faa Lov til at sidde og se paa hende. Ak,

den Tid er længst forbi, og andre mere materielle Minder har delvis udslettet de gamle. Blandt andet hører Bedstemors Bøf og Bedstemors Rødgrød og Bedstemors »66« nu til mine lifligste Minder. Naar jeg paa min ensomme Hybel sidder og tænker paa Jer, Bedstefar og Bedstemor, saa tegner følgende Billede sig for mit indre Blik: »To Mennesker vandrer. Tæt sammen gaar de. En Mand og en Kvinde. Manden, hvis furede Falkehoved bærer tydelige Spor af fordums Skønhed, og hvis kraftige bredsporede Skikkelse vidner om fortættet Styrke og knudret Kraft, ser ud over den brede, lige Vej, der som en Kniv skærer sig gennem det skønne, dugstraalende Landskab, der breder sig for deres Øjne.

»Ja, Ja, saa kom vi saa langt lille »Dres«!« puster han til Kvinden, der stor og god vandrer ved hans Side. Der gaar et vemodigt Smil over hendes kraftige, kloge Ansigt, der indrammet af det purrede, hvide Haar altid faar én til at tænke paa den varme, livgivende Sol. De standser. De er de ældste af en stor Slægt, og de vandrer paa Livets Vej. De ser sig tilbage. Den Vej, de gik, var lang og bugtet. Gennem sumpede, plørede Egne, gennem solrige Sletters duftfyldte Grønne, højt over Bjerge, dybt gennem Dale — overalt fulgtes de, overalt hjalp og støttede de hinanden bundet sammen af den udødelige Kærligheds jernstærke Baand.

Atter kaster de et Blik tilbage, og de ser paa deres Slægt. Blikket møder en stor Skare stærke, intelligente, arbejdsomme Mennesker, der med spændte sejge Muskler kæmper sig frem over Livets Klipper, gennem Livets Sumpe og som med et straalende, evigt Humør farver Livet grønt saavel for sig selv som for de Mennesker, de møder paa deres Vej«.

Ja, kære Bedstefar og Bedstemor. Jeres Livsværk er stort og godt, og det vil gennem Børn og Børnebørn leve videre og fast og sikkert sætte sine Spor i Eftertidens dunkle, udforskkelige Stier.

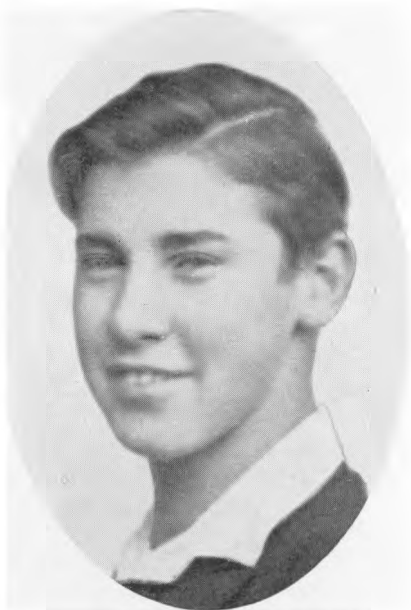
IB GERDES

Født den 23. April 1916 i Fredericia. Under et indolent Ydre, hvis Skal ofte brister, da mit gode Indre ikke kan lade være med at forraade sig, gennem mit lysende Smil eller mit varme Blik, skjuler jeg en brændende Ærgerrighed efter altid at være Nr. 1 — uden at bestille noget. Jeg mener nemlig, at min intuitive Begavelse bør kunne klare alt. Særlige Erfaringer fra min Skolegang belærer mig dagligt om det modsatte, uden at de dog endnu har bevirket nogen Forandring i min Flid.

Alt hvad der gaar legende og let har min største Sympati, og Begrebet »Reservekraft« er ligefrem blevet mit Slagord. Maskiner og Mennesker uden »Reservekraft« er i mine Øjne færdige — og jeg møder derfor enhver Bebrejdelse og enhver Anke over min Flid med Ordene: »Saa længe jeg har min Reservekraft, er der ingen Ko paa Isen«!

Jeg har trods mine unge Aar kendt mange snurrige Ægtepar, men

ingen der kan staa Maal med Bedstefar og Bedstemor. De er meget interessante at studere, og jeg har benyttet Lejligheden, hver Gang jeg har været i København til at faa et Indblik i deres dybere Sjæleliv. Jeg husker, hvor Bedstefars Ansigt straaledede, da han inviterede mig ud paa min første Sporvognstur gennem København; han var fuldt og fast overbevist om, at hans Glæde skrev sig fra at han troede, at han gjorde mig glad, men jeg er lige saa fuldt og fast overbevist om, at hans Glæde skyldtes, at han nu fik Lejlighed til at komme ud paa en Sporvognsrunde uden at blive mistænkt for, at han selv gerne vilde. Selv var jeg nemlig fuldstændig ligeglad med København. Vi startede fra Valby og snart snurrede Carlsberg Bryggerierne, Høffdings Æresbolig, Søndermarken, Frederiksberg Have, Hovedbanegaarden, Glyptoteket, Thorvaldsens Museum, Børsen, Broerne til Amager, Det kgl. Teater, Hesten paa Kongens Nytorv, Charlottenborg rundt i min stakkels Hjerne, jeg kunde ikke huske hverken det ene eller andet, alt var en Pærevælling, men Bedstefars Ansigt straaledede. Jeg var i samme Situation som Bedstefar vilde have været i, hvis en Mekaniker havde trukket ham hen til en Rolls Royce og med Lynets Hast gennemgaaet de enkelte Dele af Vognen, hver enkelt Møttrik og Skrue med de dertil hørende Navne.

Ib Gerdes

Gud ved om Bedstefar kunde have spillet den Komedie saa godt, som jeg spillede min, nemlig at lade som om alt det, der skrupkedede mig, glædede mig. Jeg lod Bedstefar leve i den Indbildning, at det morede mig, mens det i Virkeligheden kun morede ham selv. Da vi kom ind i zoologisk Have, der kun indeholdt ganske faa Dyr ud over dem, vi har i Fredericia, fandt jeg paa, at Bedstefar skulde have en god Historie med hjem. Jeg kendte jo Bedstefars Glæde, naar han fik Lejlighed til at fortælle en god Historie, og da vi derfor kom hen til Girafferne, tog jeg min Hat af, foldede mine Hænder over Maven og sagde med Beundring, mens jeg saa paa den største: »Den er større end Far«! Historien blev hurtigt udbredt til Slægt og Venner.

Mine Erindringer om Bedstemor er ikke særlig mange, men de faa, jeg har, staar saa tydeligt for mig, som var de hændet i Gaar. Naar jeg som mindre kom til København, glædede jeg mig altid til at skulle spise hos Bedstemor, særlig hvis vi skulde have Bøf, for af alle de Bøffer,

jeg har fortæret, har jeg altid syntes, at Bedstemors Bøffer er nogle ualmindelige vidunderlige og dejlige Bøffer. Bedstemors Kaffe skal man heller ikke kimse af. Da jeg kom fra Stockholm efter en Spejdertur, og Øresunds vrede Bølger havde bevirket, at jeg efterlod al min svenske Mad i det oprørte Hav, smagte Bedstemors Kaffe saa godt, at jeg endnu den Dag i Dag, naar jeg tænker paa den, kan smage den himmelske, guddommelige Drik.

Foruden sin eminente Dygtighed indenfor Madlavningsomraadet har »Bebbe« altid kunnet hjælpe os med at faa en kedelig Søndag til at gaa. Paa saadan en Dag var det næsten utroligt hvad »Bebbe« kunde finde paa, og det morede os altid. Hun kunde ride Ranke med os og synge for os, og da vi blev lidt større spillede hun »66« med os uden at snyde os mere, end man kunde vente af en saa dreven Kortspillerske, og jeg kan ikke huske, at Bedstemor nogen Sinde har sagt Nej til mig, naar jeg gerne vilde spille »66«. Om det var fordi det morede hende selv, eller om det var for at glæde mig, det spekulerer jeg paa den Dag i Dag. Til Slut vil jeg gerne sige til Bedstefar og Bedstemor: Tak Bedstefar paa Grund af din store Taalmodighed og Opofrelse ved Fremvisning af København og Tak kære »Bebbe« for alle de Bøffer, jeg har spist og alle de kedelige Søndagseftermiddagstimer, du har hjulpet mig ud over.

LIS GERDES

Jeg er født den 22. September 1917 i Fredericia og er nu 15 Aar, jeg har lige taget Melleskoleeksamen ved Fredericia højere Almenskole med tilfredsstillende Resultat — 7,10 — og ønsker at gaa videre i Gymnasiet. Naar jeg har taget Studentereksamen, vil jeg være Tandlæge. Efter endt Studietid i København vil jeg giftes med en Mand, som for hans egen Skyld tjener mere end jeg. Med ham vil jeg have fire Børn, først to Drengesaa to Piger. Saaledes ser mine lovende Fremtidsplaner ud i Øjeblikket, men de kan naa at forandre sig. Hvis min Mand f. Eks. ikke vil tillade, at hans Kone arbejder, gaar det hele i Vasken — undtagen Børnene.

Jeg har reddet en Dreng fra at drukne i Lillebælt og faaet Carnegie-Medaljen derfor.

Bedstefar har altid været en stor Spøgefugl. Første Gang jeg lagde Mærke til det, var da Bedstefar en Dag, da Finn eller Ib begyndte at drille mig med en af mine første Kærester, kom mig til Hjælp. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulde gi' igen, men Bedstefar var heldigvis paa Besøg, og rar som han altid er til at hjælpe og hædre det svage Køn, svarede han: »Hvad Fanden rager det Jer, men hun skal forresten giftes med Løjtnant Jensen«! Jeg saa stolt og glad op paa Bedstefar og

sagde: »Ja, jeg skal giftes med Løjtnant Jensen«. Hver Gang Bedstefar efter den Tid kom paa Besøg hos os eller vi hos ham, spurgte han altid flittigt til Fantasimanden »Løjtnant Jensen«s Befindende, altid med det mest alvorlige Ansigt af Verden, men med Smil i sine bekendte Charmørøjne. Et Held er det, at jeg er Bedstefars Barnebarn, for ellers vilde han, før vi saa os for, stikke »Løjtnant Jensen« ud, og det vilde være en kedelig en, for saa maatte jeg gaa og lide af ulykkelig Kærlighed Resten af mit Liv, for med en Kone som Bedstemor vilde jeg aldrig i Livet kunde nære Haab om, at Bedstefar skulde ønske sig en anden.

Det vilde være ganske unyttigt at prøve paa at konkurrere med Bedstemor, som er den bedste, rareste Kvinde, jeg kender. Jeg husker saaledes engang, da omtrent hele Familien Gerdess fra Fredericia var paa Besøg hos Bedstefar og Bedstemor. Far og Mor var i Teateret og Finn og Ib var ovre hos Farbror Knud. Bedstemor og jeg var ene hjemme, og jeg var lidt skuffet over, at jeg ikke maatte komme med Far og Mor, men min Skuffelse gik hurtigt over, for Bedstemor og jeg havde en Aften sammen, som jeg aldrig vil kunne glemme. Bedstemor hentede alle sine gamle Klude frem, og nu begyndte hun at sy Dukketøj, og jeg sad med glade Øjne og betragtede hendes flittige Hænder og ønskede inderligt, at jeg selv engang kunde

Lis Gerdess

komme saa vidt, at jeg af gamle Klude kunde skabe saa dejlige Kjoler. Det varede derfor ikke længe, før jeg var glad, fordi jeg var for lille til at komme i Teatret. En anden Gang hvor »Bebbe«s Godhed og Uegenkærlighed kom til Syne var engang, da Bedstefar og Bedstemor var paa Besøg hos os, og jeg havde saadan en dundrende Hovedpine. Bedstemor sagde, at hun kendte en Kur som hjalp glimrende. Jeg skulde sætte mig paa hendes Skød, og hun gned nu med sine store, kærlige Hænder frem og tilbage i ca. 15 Minutter over min smertende Pande. Det hjalp, men jeg har tit bagefter tænkt, om Bedstemor da aldrig kunde blive træt.

Jeg haaber, at I kære — Bedstefar og Bedstemor — naar jeg engang bliver gift med »Løjtnant Jensen«, rigtig tit vil komme og besøge os.

BENT GERDES

Født den 18. April 1919 i Fredericia. Jeg er blevet anmodet om en Udtalelse om mig selv. Jeg vedsætter her mine Karakterer for min sidste Eksamen:

Historie ug ÷	Engelsk ug ÷
Geografi mg +	Mundtl. Regning ug ÷
Religion ug ÷	Skriftl. Regning ug
Dansk mg +	Tysk ug ÷
Dansk Stil mg ÷	Fysik ug
Orden mg ÷	

Mere ønsker jeg ikke at sige om mig selv, Karaktererne taler.

Bent Gerdes

Da Bedstefar var paa Besøg hos os, medens jeg endnu kun gik i Børnehave hos Frk. Pritzel, fulgte han mig altid derop som en trofast, mandlig Barnepige. Jeg tror aldrig, jeg glemmer Vejen derop. Naar vi var kommen ud af Porten, gik vi lige ind i Søren M. Sørensens Butik og købte for 5 Øre Bolsjer. Da vi havde gaaet et Stykke Vej, trak jeg Bedstefar lidt i den ene Arm, jeg havde nemlig opdaget en Hund, der holdt W. C. paa et Gadehjørne. Paa Vejen derop fortalte han mig mange Historier, hvori jeg var Ridder Bent, der frelste Prinsessen fra Dragen, som spyede Ild og havde syv Hoveder. Jeg fik ogsaa »Musen og Pølsen« serveret.

Naar vi kørte i Sporvogn i København, fik jeg næsten altid Lov til at løse Billetterne. Jeg var saa stolt af mig selv, naar jeg bad Sporvognskonduktøren om en Billet til Bedstefar og saa en til mig selv. Bedstefar og Bedstemor kommer altid en Gang om Aaret for at besøge os. En gang, da de kom ind af Døren til Stuen, løb jeg Bedstefar i Møde og udbød glædestraalende: »Trølhans har daallen Dar, Trølhans i Posjotten«. Jeg har altid godt kunnet lide Bedstefar, for naar man trænger til en hjælpende Haand, skal man kun gaa til ham, for straks er han der og hjælper en til Rette. Bedstefar kan skam godt skælde ud, men det er kun for et Øjeblik, det er lige som et Tordenvejr, og naar det er ovre, saa er Himlen altid klar igen. Tit naar vi har siddet ved Aftensbordet, og Bedstefar og Bedstemor har været her, fortalte Bedstefar noget, han og Bedstemor havde oplevet og alt saadan noget. Men jeg blev saa

tit ærgerlig, naar Bedstefar blev afbrudt midt i det hele. Naar han glemte noget, var Bedstemor der straks, for hun vilde ha', at det skulde gaa rigtigt til. Naar han var bleven afbrudt, sad han altid hensunken i dybe Tanker med et fortabt Blik.

Den bedste Erindring, jeg har om Bedstemor, er, naar hun og Bedstefar kom paa Besøg, for Bedstemor havde altid noget i sin Kuffert. Hun havde sit Tøj, men vi vidste af Erfaringer, at der var andet end det. I Paasketiden var der altid noget med Paaskeæg, der var pyntet med Chokoladeknapper, der var pakket ind i grønt, blaat og gult Sølvpapir. Eller der var en Daase med de dejligste Bolsjer i.

Jeg vil haabe at mine Børnebørn vil faa lige saa godt Indtryk af mig og min tilkommende Kone, som jeg har af Jer.

STEEN GERDES

Født den 10. November 1920 i Fredericia. Jeg er blevet anmodet om en Udtalelse om mig selv. Jeg vedlægger her mine Karakterer for min sidste Eksamen.

Mundtl. Dansk ug ÷	Historie ug
Skriftl. Dansk mg	Skriftl. Regning ug
Orden mg	Naturhistorie ug
Tysk mg	Geografi ug ÷
Religion ug ÷	

Mere ønsker jeg ikke at sige om mig selv, Karaktererne taler.

Naar Bedstefar og Bedstemor kommer paa Besøg glæder jeg mig altid. For det første har de altid en lille Ting med, og for det andet kan Bedstefar fortælle mange gode Historier. En Historie jeg særlig tydeligt husker er den om »Hyænen«. Det var en Aften, da Bedstefar og mig var alene hjemme, at han fortalte mig den; den handlede om den grimme Hyæne, der gik ind paa Kirkegaarden og gravede de døde Mennesker op og fortærede dem ganske levende. Naar Bedstefar fortalte Historier, var det ikke allesammen saadan nogen uhyggelige nogen, han fortalte mig ogsaa mange sjove, ogsaa om min Far da han var Dreng. I København blev jeg ogsaa ført rundt i Byen paa alle mulige Steder, og da vi kom forbi Gefion Springvandet, fortalte Bedstefar mig Sagnet om hende. Jeg gik og syntes, at det var morderlig pænt af hende. Bedstefar var altid omhyggelig med, at jeg kom over Gaden, vi sku' kigge til begge Sider helst paa een Gang, før vi gik over. Inden vi gik ind i Sporvognen, sagde Bedstefar, at jeg skulde rejse mig op, hvis der var nogle Voksne, der manglede Plads. Jeg husker særlig, at jeg altid var med ham henne at købe Fløde. Noget som jeg ogsaa husker var, at Bent, Bedstefar og mig var i Tivoli, og der var en Bod, hvor man kunde knalde Tallerkener, og Bent og mig knaldede en Masse af dem, det kostede 25 Øre for fem Skud. Vi var ogsaa i Lilleputbanen, og der var

ogsaa et Billede af Tommeliden, men Bedstefar sagde: Pegeliden, og det lo jeg saadan af. Bedstefar sagde altid en Mængde sjove Ord, f. Eks. Parfumegaffel eller Sjasmogøj. Bedstefar var altid rar til at hjælpe os. Naar jeg skrev mine smaa pjattede Eventyr, skrev Bedstefar dem altid over paa sin Maskine. Om Bedstemor kan jeg ogsaa fortælle en Masse, men det bedste var dog, at hun altid gav os en Femøre. Engang, da vi var inde i Stuen, skulde Jønne, Bent og jeg se, hvem der kunde komme først op. Vi laa ned paa Maven paa Gulvet, Bedstefar talte til tre, og den, der kom først op, fik en Femøre; det var naturligvis Bedstemor,

Steen Gerdes

der gav os den; men da Jønne og jeg kom sidst, gav Jønne sig til at tude, fordi han ingen fik, det kunde Bedstemor ikke staa for, og saa fik Jønne og jeg ogsaa en Femøre. En af Bedstemors Historier kan jeg aldrig glemme. Da Bedstefar og Bedstemor var unge, tjente de paa samme Gaard. En Gang, da Bedstefar var oppe i Laden for at hente Halm, stillede han sine Træsko neden for Stigen, der førte op til Laden. Bedstemor kom just forbi med en Spand Vand, hun hældte straks et Par Slatter Vand i Træskoene, og da Bedstefar kom ned med Halm paa Nakken, stak han Fødderne ned i Træskoene uden at se sig for og fik saa et Fodbad, som han nok kunde trænge til. Han lod dog som ingenting, og med Vandet i Træskoene gik han videre

for at Bedstemor ikke skulde faa noget at grine af, hvis hun skulde staa og lure bag ved en Gavl. Alt dette fortalte Bedstemor mig, og jeg var forbavset over, at hun kunde være med til at lave saadan noget, for jeg havde altid tænkt, at Bedstemor var en lille, stille Pige, da hun var Barn. Jeg har altid haft den største Melidenhed med Bedstemors daarlige Ben, som hun har Ischias i, og tænkte altid paa, at naar jeg blev voksen, vilde jeg lave noget, som kunde kurere hendes Ben. Det er det, jeg husker bedst om Bedstefar og Bedstemor.

JØRN GERDES

Født den 14. Februar 1924 i Fredericia. Jeg er den eneste af os 9 Søskende der stammer fra Italien. Det kan man se paa mine sorte Øjne og mine Tyrefægter-Bakkenbarter, dem er jeg meget stolt af, og det er

sikkert ogsaa dem, jeg kan takke for, at jeg blandt 44000 Børn blev en af de faa, der kom i Politikens Magasin ved den store noble Fotografikonkurrence, som Bladet afholdt for Børn fra hele Landet. Onkel Olsen maatte skrive en Doktordisputats for at faa sit Billede i Politiken, det behøvede jeg ogsaa ikke. Jeg vil ogsaa i Fremtiden beflitte mig paa saa ofte som muligt at komme i Avisen, saa de der ønsker at vide mere om mig selv kan læse det dér; saa er den klar.

Bedstefar er jo en rar Ka'l, derfor vil jeg være med til at skrive om ham her i Bogen, for jeg vilde ikke skrive om ham, vis at jeg ikke kunde li' ham. De, jeg bedst husker om ham, er Sjasmodføds og Kafmogaffen. Da jeg var ovre hos Farbror Knud i Sommerferien var jeg i Sologihave med Bedstefar, det var sjovt, og Bedstefar sa' saa mange uvarti' Ord om Aberne, dem vil jeg ikke skrive her. Bedstemor kan jeg ogsaa godt li', for hun er saa rar, for hun har givet mig en Biografbilet.

Jørn Gerdes

SVENN GERDES

Født den 10. Juli 1927 i Fredericia. Jeg, Sven, ogsaa kaldet Grytten eller Sonny Boy, gaar i Børnehaven, og skal paa Danseskole til Efteraaret.

Jeg mener at jeg har tilstrækkeligt Aandsevner til begge Dele, jeg beundrer min store Bro'r Bent, han er den bedste af mine Søskende og ham ligner jeg mest.

Interview.

Hvem er Bedstefar og Bedstemor?
»Det er dem to, der har været her, men er rejst igen«.

Hvordan ser Bedstefar ud?

»Han ser pæn ud, med en stor Hat som Hr. Sarøe, og med en stor

Sven Gerdes

Stok i Haanden. Hans Mave er »saa stor«, siger han og peger paa sin egen Mave.

Hvordan ser »Bebbe« ud?

»Hun ser ogsaa pæn ud, med et langt hvidt Haar«.

Kan Du godt lide hende? »Ja, jeg kan saa, for hun har givet mig en Mikkell Mouse«.

Hvad hedder Bedstefars og Bedstemors Dreng?

Grytte sidder lidt og ser alvorlig og tænksum ud, men pludselig klarer hans Ansigt op, og han siger med et Smil: »Det er jo Far«.

Hvem kan Du bedst lide?

»Jeg kan bedst li' dem begge to«, og med dette diplomatiske Svar slutter Interviewet, da Grytte erklærer, at han skal gøre lille a'.

JESS GERDES

Født den 3. Marts 1929. Jeg er djærv, bramfri og vennesæl, lige ud ad Landevejen. Jeg bærer mit Hjerte paa Læben. Værsgo og spis!

Interview.

Kan Du huske Bedstefar og Bedstemor?

(Svaret kommer klart og tydeligt)

— »Ja«. —

Hvorfor kan Du huske dem?

»Fik en Vovsehund«.

Var Du glad for den?

»Ja, den var saa stor, (Jess viser med Fingrene) og jeg ku' lege rigtigt med den, men den kan ikke bide«. (Jess lægger Hovedet paa Siden og ser troværdig ud, derpaa nikker han hurtigt tre Gange efter hinanden og slaar fast: »Den kan ikke bide«).

Er Du ked af, at den ikke kan bide?

»Næh, for det er ikke en rigtig Vovsehund, den er ikke levende, men den vil gerne op til mig«.

Hermed forlader Jess Intervieweren, og gaar ind og leger med Vovsehunden, som han har endnu.

Jess Gerdes

Ytt Gerdes

YTT GERDES

Født den 21. Januar 1931 i Fredericia. Betragt mit Fotografi. Behøver jeg at sige mere?

SVEND ANDREAS GERDES

Jeg er født en Høstdag, 11. August 1887. Gik i Skole hjemme og i Løsning indtil 1899, da jeg sammen med Jens, N. Chr. og Smedens Søn Thomas begyndte at køre til Skole i Horsens. Ud af Skolen efter Konfirmationen og til Landvæsenet hjemme. Soldat 1906, Krøllerup-Ballegaard 1907. Siden hjemme. Overtog Løvballegård 1912 og afstod Gaarden 1923. Derefter bosat i Brabrand som

Auto-Vognmand og Brandfoged. Gift 1914 med Camma Hoffmann. Tre Børn: Ruth, Inge og Else.

Fra min tidligste Barndom mindes jeg, at jeg fangede smaa Kyllinger, holdt dem nede i Vandtruget, til de var druknede, løb hen til Mor med dem og sagde: »Se, Mor, død«! Og jeg sagde, naar Mor var et Ærinde i Byen: »Lige straks, naar Mor kommer hjem, vil jeg op og tage imod hende«. Jeg var lidt af en Mor-Dreng og lidt svagelig efter en haard Difteritis og havde af og til »Krampe«-Anfald, naar jeg slog mig eller blev drillet af Jens eller Niels Christian. Det ærgrede mig meget, at N. Chr. en Tid var stærkere end jeg.

I 1899 begyndte vi saa at køre til Skole i Horsens i Giggen, en kold og tung Kasse, et Produkt af Fars og Smed

Svend Andreas Gerdes

Elkjærs Opfindsomhed, den første Gig i Danmark med Char-à-banc-Sæder, Modellen til de senere kendte Aalborg Jumper. Vi kørte hjemmefra om Morgenens Kl. halvsyv, og det var altid Far, som spændte for. Om Vinteren var det ofte drøje Ture, men vi sang saa det klang. En

tidlig Morgen gennem Bottrup i Snestorm: Herlig en Sommernat! Det glemte Sognefogeden aldrig. Beboerne stillede deres Ure efter os; det sagde de da. — Ved Landevejen lidt før Thorsted boede Ægteparret »Pelo't og Bovsemari« (han hed altsaa Peter og hun Marie). Hende havde vi tit oppe at køre, naar hun var hjemgaaende fra Horsens med Tasken, hvor der var Brændevin, som vi naturligvis smagte. Og hun fortalte gerne, naar hun blev spurgt ud. Paa Spørgsmaalet om hvormange Børn hun havde, gav hun Besked og oplyste samtidig, hvormange Gange hun var blevet besøvet af forskellige Mænd. Det var lige noget for os! — Og i Grusgraven ved Ølsted Mejeri sad den fordrukne Jens Albertsen og huggede Sten. Vi drillede ham med at raabe: »Ned med Jens Albertsen i æ Gru-grav«! Han skrev til Far og skældte ud. — Tiden skulde jo gaa med noget paa de Køreture, og vi kunde jo ikke synge 1½ Mil i Træk. Vi røg og skraaede. Far tændte sommetider Piberne for os om Morgen. Han vidste jo, vi røg alligevel. Til Adspredelse havde vi forskellige Ting paa Slæbetov efter Gigg. Engang var det en gammel Stegepande i en ca. 100 m lang tynd (usynlig) Snor, og ejendommeligt virkede det jo paa dem, vi mødte, naar de saa en Stegepande komme luntende hen ad Vejen! Kun Vejmanden tog Fænomenet med Fatning. Han traadte op i Panden, og saa var den Herlighed forbi.

Her følger nogle spredte Erindringer: Vi kørte Hø ind en Dag, Erik Bostrup var i Besøg. Boserup var lige væltet med et Læs og senere gik lille Erik og græd. Da Far spurgte, hvorfor han græd, svarede Erik, at han gerne vilde »se ham vælte en Gang til«.

En Aften sad vi og spiste under Egene og Far fortalte Historier. Vores mangeaarige Daglejer, Gustav, kom saadan til at le af en af Historierne, at han maatte gaa fra Bordet. Jeg glemmer aldrig, hvor vi lo, da Gustav dinglede over Gaarden efter sin Le, han skulde slaa Grøft med. Senere laa han ude i Grøften ved Siden af Leen og grinede. Ja, saa sjov kunde Far være — efter Fyraften.

Mor var mere hyggelig under Arbejdet, men kunde godt lange én ud med Baghaanden, naar vi gik i Vejen. Julebagning og Slagtning og Faareklipping var sjov at være med til. Mor klippede Faarene bedre end nogen anden, lige til Skindet, men sjældent nærmere. Naar hun klippede os Drengene med Maskinsaks kunde hun derimod godt rive, særlig naar der manglede et Par Tænder i Saksen.

Vi havde Remonter nogle Aar, og jeg har flere Gange kørt med Far til Aarhus. Det var en lang og dejlig Køretur. Jens var gerne med, og mens Far var paa Rytterikasernen, blev vi sendt ned til Bedstemor paa Lilletorv med Formaninger om, hvordan vi skulde opføre os. Blandt andet skulde vi tage Skoene af udenfor Døren, det vilde Bedstemor synes om, og hun sagde ogsaa, vi var flinke Drengene.

Omkring 1904 gik Far en Tur med Jens, N. Chr. og mig fra Ran-

ders til Fussingø og Faarup. Udenfor Randers hvilede vi i Grøften og en halv Mils Vej længere fremme opdagede vi, at vi havde glemt en halv Kasse Cigarer. Det var min Fødselsdag, og saa maatte Jens og N. Chr. løbe tilbage. — Far var om Morgenens staaet før op end vi for at købe smaa Kringler til Fødselsdagen, den rigtige store maatte vi jo undvære. Han var utrættelig til at fortælle om, hvad vi saa og kom forbi og om sine Oplevelser paa Fussingø.

Ja, jeg kunde blive ved at fortælle om alle Minderne fra mit Barnedomshjem, hvor Far og Mor var Midtpunktet i min Tilværelse. Men ser jeg tilbage paa de senere Aar, skønner jeg, I stadig er Centrum for mig og mine, og jeg kan ikke takke Jer nok for alt, hvad I har betydet og er for os allesammen.

CAMMA GERDES

f. HOFFMANN

Min Far var Ejer af Stallinggaard ved Harlev; der er jeg født 2. Februar 1888. Han hed Charles George Hoffmann. Min Mor hedder Elise og er født Ortmann. Hun lever endnu og bor hos os i Brabrand, hvortil mine Forældre flyttede i 1897, og hvor vi gennem Bostrups lærte Gerdes-Familien at kende.

Camma Gerdes

Svigerfar sagde til mig engang, at han saa mig sgu aldrig, uden at jeg havde en Cigar i Munden, og han lovede mig, naar jeg blev gift, en Porcellænspipe og et Pund Tobak. Og det kom ogsaa.

Jeg har mange gode Minder fra Svigerfar og Svigermor. Særlig husker jeg, hvor Svigerfar var god, da han overtog Styrelsen paa Løvballegaard, mens Svend var inde under Sikringsstyrken. Og Svigermor kom og besøgte ham. De kan jo ikke undvære hinanden ret længe ad Gangen.

Svigermoder har gjort alle grimme Historier om Svigermødre til Skamme.

Jeg vil slet ikke begynde at remse op, alt hvad Du og Svigerfar har gjort for os. Intet af Vigtighed er bleven afgjort uden Jer, og vi kan ikke takke Jer nok for Raad og Hjælp og Omhu for os. I har været Midtpunktet for os som for alle de andre, og det vil I blive ved med, saa længe I lever.

RUTH GERDES

Født paa Løvballegaard 27. Februar 1916. Jeg kom ud af Skolen efter Konfirmationen, da jeg ikke havde Lyst til at læse mere. Er nu i »Papirhuset« i Aarhus, hvor jeg er glad for at være, og hvor man ogsaa er tilfreds med mig. Far og Mor siger, jeg er en god Pige, der kan give alting bort ligesom Farmor. Desuden skal jeg være pligtopfyldende og fornuftig, nærmest gammelklog; det stammer nok fra mine talrige Besøg hos mine fire Bedsteforældre. — Jeg skal til at skrive paa Maskine og lære at stenografere, for jeg vil gerne ind paa et Kontor. — Mor siger, jeg er en Gerdes, fordi jeg siger saa meget, som jeg ikke mener, og fordi jeg er saa god til at gøre Nar. Far siger, jeg er en Hoffmann af Udseende.

Ruth Gerdes

Da jeg sidst var i København og boede paa »Hotel Mutter«, var Fætter Anders der ogsaa paa Besøg. En Aften fjantede vi rundt i Pyjamas og Bedstefar fik sig en hjertelig Latter, da han opfordrede Anders til at danse med sine Kusiner, men fik følgende Lassen'ske Svar: »Naj, jaj vil sgu' ikke, de er jo splitternøgne! Bedstefar er altid oplagt til Spøg. Man skulde ikke tro, han var over 70. Det er ikke let at skrive om Bedstefar. Han skal høres og ses.

Bedstemor spiller gerne l'Hombre med en Cigar til, og Bedstefar driller hende, for hun taber som Regel. Men de er altid gode Venner, for Bedstemor er god, og Bedstefar beundrer hende. Bedstemor var med mig i Rutschebane i Tivoli, det kunde hun godt lide og hun lo af mig, naar jeg var bange og raabte Mor!

Jeg er glad for, jeg har lært Jer at kende og kan huske Jer altid. Og jeg haaber, jeg skal komme sammen med Jer mange Gange endnu. Til Lykke paa Guldbryllupsdagen!

INGE GERDES

Inge er født paa Løvballegaard 14. August 1917. Hun hedder »Søster« til daglig, skal tage Realeksamen til næste Aar. Hun spiller pænt Klaver, synger og er musikalsk. Huslig og flink til Haandarbejde. Hun

Inge Gerdes

kommer let gennem Livet og tænker ikke paa Dagen i Morgen. Kun om Morgenens naar hun bliver vækket, er hun lidt sur, men ellers er hun et Livstykke hele Dagen, og gør hvad hun bliver sat til med godt Humør. Hun er som alle Piger i hendes Alder noget pjanket og drilagtig, (men det klæder hende, Udg.). Hun havde engang seks Anmærkninger paa én Maa-
ned og blev skammet ud i Skolen og hjemme, men hun sagde bare: »Pyt med det! Saa begynder vi paa en frisk«. Hun skal nok blive til noget.

Kære Bedstefar og Bedstemor.

Jeg vil ogsaa være med til at ønske Jer til Lykke paa Guldbryllupsdagen. Det er altid rart og hyggeligt og morsomt, naar I kommer paa Besøg, og jeg læser altid nysgerrigt Jeres Breve,

ikke mindst Bedstefars smaa maskinskrevne Beretninger. Jeg beundrer Dig, Bedstefar, at Du kan finde paa saa meget at skrive om, og Dig, Bedstemor, at Du kan naa at strikke og sy saa meget. Jeg vil ogsaa lære at sy en Kjole, saadan som Du kan.

I kan tro jeg glæder mig til Festen i København den 7. November, naar bare I nu maa blive ved med at være raske. Det er da godt, at Bedstefar har vist mig det meste af København, saa er Du da fri for det, naar jeg nu kommer igen!

Lev nu vel saa længe. Hermed mit Fotografi. Jeg skal nok se at blive kønnere til Diamantbrylluppet.

ELSE GERDES

Else er som sine to Søskende født paa Løvballegaard. Det var den 1. April 1919. Hun er Grundigheden selv og et udpræget Ordensmenneske. Tøj og Skuffer er i fineste Stand. Ingen skal faa Lov til at stoppe hendes Strøm-

Else Gerdes

per. Hun vil gaa i Huset, naar hun bliver stor. Hun har en god Sangstemme, som hun bruger flittigt. Og Humøret fejler heller ikke noget.

»Bedstefar er en sjov gammel Bedstefar, og han vil altid lære os noget. Det er ham jeg kan takke for, at jeg har set Rosenborg, Christiansborg, Glyptoteket, Politigaarden, Thorvaldsens Museum, Zoologisk Museum og Tivoli med »Forklaringer«. Han er altid i godt Humør. Jeg har aldrig set ham vred.

Bedstemor er en rigtig Bedstemor, som man læser om i Eventyr, god og rar. Hun har syet mange Kjoler til mig. Da jeg var i København boede jeg naturligvis paa »Hotel Mutter« (Værelse Nr. 17). Maden var god, der var pænt og rent, og Betjeningen (ved Hotelkarlen Frits) udmærket. Naar jeg kommer til København igen, vil jeg bo paa det Hotel.

Jeg glæder mig til Jeres Guldbrøllup, for jeg skal jo med.
Hjertelig til Lykke«.

NIELS CHRISTIAN GERDES

Født 17. Maj 1889. I Skole hjemme 1896 (Frk. Thor-Straten). I Løsning Skole 1897—98. Frk. Therkildsens Skole i Horsens 1899, Latinskolen 1900. Student 1909. Med Studentersangerne til Amerika 1911. Læge 1917. Derefter Reservelæge i Hæren et Aar. Turnuskandidat paa Aarhus K. H. 1918—19; Amanuensis hos Ørelæge

Niels Christian Gerdes

Carl Jacobsen 1919 og samtidig praktiserende Læge i Aarhus. Medlem af det første Seniorat i »Studerterforeningen i Aarhus« 1928. Samme Aar Læge ved Aarhus Kommunes Forsørgelsesvæsen. 1930 Læge ved Livsforsikrings-selskabet »Jylland«. 1931 Formand for »Aarhus Studentersangere«. Tenor 1. i »Gerdes-Kvartetten« siden 1920.

Gift 3. Juli 1919 med Elna Koch. Børn: Anna Bolene, Johanne (* 12/1 1922, † 3/6 1924), Magda og Hanne.

Som den femte i Børneflokken var jeg tidligt henvist til mit eget Selskab, og kom jeg for sent til Maaltiderne, var der sjælden nogen, der savnede mig, uden at jeg derfor følte mig tilovers. Jeg samlede paa alting lige fra døde Rotter, som jeg begravede — de var som Regel druknede

om Natten i Vandfadet i Soveværelset — til tomme Blikdaaser o. l.

Med Nutids Øjne var vi fattige. Klæder og Mad var spartansk. Men vi frøs aldrig og gik aldrig sultne i Seng. Mælkebrød og Mælkegrød var Retter vi spiste hver Dag.

To Erindringer staar tydeligt for mig. Mor stod og bagte Æbleskiver til Middag. En efter en kom vi Børn og bad om en Æbleskive. Mor kunde ikke sige Nej, og lige saa hurtigt hun bagte, forsvandt

Æbleskiverne. Jeg husker endnu Udtrykket i Mors Ansigt, om det nu kunde slaa til! — Et Faar havde forstødt sit ene nyfødte Lam. Det blev optaget i Familien, for det var jo en Værdi, og opflasket. Det fik daarlig Mave og klagede sig en Nat i Stuen, hvor det laa indsvøbt i Tæpper. Jeg tænkte, vi var fattige, siden det ikke blev slaaet ihjel. Det døde Dagen efter.

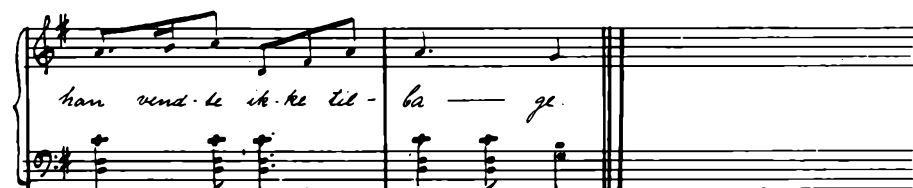
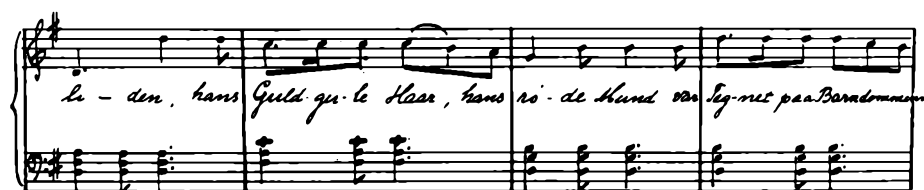
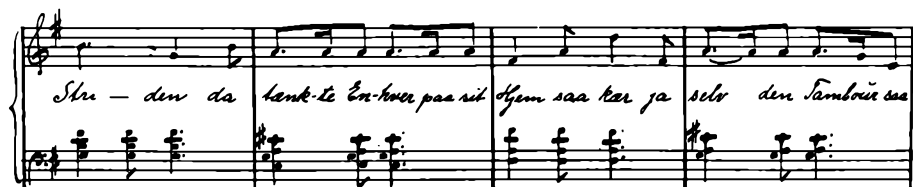
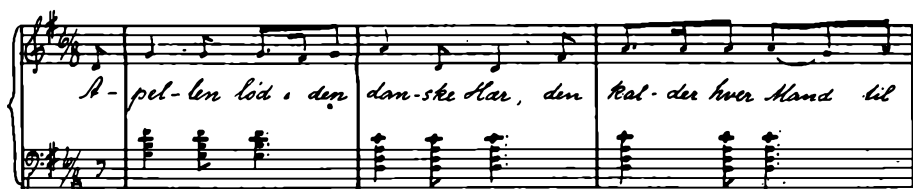
En stor Glæde var at komme en Tur til Horsens. Jeg maatte rejse med Far en Dag, og vi gik ad Løsning til, men var ikke kommen mere end Halvvejen, da vi saa Toget køre mod Horsens. Jeg græd mine modige Taarer, hvad Far ikke kunde taale. Han lovede paa Stedet, at vi skulde køre derud med »Spilud«, saa snart vi kom hjem. Og det gjorde vi. Det var for Resten ved den Lejlighed, Bagsmækken i mine Bukser faldt ned, da vi spadserede paa Søndergade, og Drengene raabte efter os.

»Spilud« fortjener nogle Ord. Han »spilede ud« paa Forbenene, deraf Navnet. Far købte ham som Plag, og han tjente Familien tro, til han ikke mere kunde tygge sin Grutning og maatte slaas ned. Han trak os til Daab og Konfirmation og var vist ogsaa for Vognen, da Constance og Ingeborg kørte til Bryllup. Mangen Gang sad vi alle 8 paa Ryggen af ham, eller vi trak ham ind gennem Køkkenet ud ad Entrédøren. Paa Skovturene var vi gerne i to Vogne, og ingen skulde køre fra »Spilud«, naar han var for den bageste, selv paa hans gamle Dage. Engang havde Folkene laant ham til en Horsenstur. Det blev forrygende Snestorm, og ingen ventede dem hjem den Dag, Om Aftenen, da Far løgtede af, stod »Spilud« med Mulen mod Stalddøren, og Folkene spurgte, hvor de var. Jo, de var godt nok hjemme takket være ham.

En af de største Oplevelser for os Børn, var Juleudstillingen i Horsens, selvom den var ringe sammenlignet med nu. Et vanskeligt Problem meldte sig, naar man skulde købe Julegaver til Forældre og syv Søsken og kun havde 50 Øre i Næven.

Julegrisen var slagtet af Peter Anton, der ellers var Træskomand, Julebagningen tilendebragt (kan I huske, hvor gamle Sine asede), og Juletræsdyt limet og klippet og syet. Saa kom Aarets Hovedbegivenhed, Juleaften. Den var skøn. Det var svært at spise Risengrød og Flæskesteg under den voldsomme Forventning. Men endelig kom vi da til Juletræet, som kun Far og Mor havde pyntet. Og Gaver og Godter var der til os alle. Hvert Aar var der desuden en stor Kasse Julegodt fra en ukendt Giver. Jeg har ofte sendt ham en venlig Tanke.

Hyggeligt var der i de gamle Stuer om Aftenen, naar Ilden knittede i Kakkelloven, og vi sad omkring Mor, som fortalte os Historier fra sin Barndom eller sang for os. »Appellen lød i den danske Hær« glemmer vi aldrig. Den skal med her.

Apellen lød i den danske Hær,
den kalder hver Mand ud i Striden,
da tænkte enhver paa sit Hjem saa kær,
ja selv den Tambur saa liden.
Hans guldgule Haar og hans røde Kind
var Tegnet paa Ungdommens Dage,
kædt ilede den Lille i Kampen ind,
men han vendte ikke tilbage.

Hans Tromme kaldte Soldaterne frem,
foran gik den lille i Skaren,
han tænke paa Gud og sit venlige Hjem
og anede slet ikke Faren.
Han slog avancer med Liv og Lyst,
ad Kuglens Musik han smiled',
da ramte en Kugle hans unge Bryst,
og bleg han paa Jorden hviled'.

Han vender Blikket mod danske Mænd,
da de ham fra Valpladsen bærer,
ret aldrig jeg skuer mit Hjem igen,
men hils Forældre saa kære;
jeg kan nu ej længere slaa Appel,
min Glæde jeg her maa miste;
han udstrakte Haanden som til Farvel
mod Danmark tro til det sidste.

Kong Frederik hørte den Lilles Død,
og Kongen da fælded' en Taare,
han vidste Forældrene lede Nød,
og at de nu sørged' saa saare,
saa gik han hen til den fattige Vraa,
gav Penge og hørtes sige:
»For denne Dreng I ej græde maa,
han faldt for Danmarks Rige«.

Hverdagene kunde være sure nok. At passe Køerne om Efteraaret, naar de gik løse, i Regn og Rusk, var ikke altid morsomt, og længselsfuldt spejdede vi efter Mellemmaden og den varme Kaffe, som blev bragt ud. Og at trække Turnips op med Rimfrost paa er heller ingen Spøg. Engang troede Far, der var Agerhøns i Roerne, men saa var det bare mig, der kom til at sige »Py-hy«! hvorpaa jeg blev sendt hjem til Kakkelovnen for at faa Øjnene og Næsen tørret og Fingrene varmet. Det kunde snurre forbandet i dem bagefter.

Vi Drengene lavede jo en Del Numre, ofte i Forening med Karlene. En af dem hed Nørager. Han vilde til Banen (og kom det ogsaa). Med ham legede vi »Tog« inde i Kostalden, løftede Kohalerne til Vejrs og hev dem ned igen med et Klask og et: »Pas paa Fingrene!« Paa den Maade blev Kupidørene lukkede! — Engang havde vi givet Tyren Vandklyster, saa det længe efter straaledede ud paa Grebningen — og Far kunde ikke forstaa »hvad Saten Tyren havde taget ved!« Det var heller ikke let at regne ud.

Jævnlig havde vi en Søndagsudflugt til Jernbaneleddet i Fællesskoven, hvortil vi medbragte Kaffen, hvor vi legede, byggede en lille Dæmning af Sten mellem to Mosehuller, saa Togene bruse forbi og lagde Kobberpenge paa Skinnerne.

Engang fik Udflugten en særlig Karakter. Far og Mor var i Aarhus og skulde til København og passere Leddet. En Søndag Morgen drog vi 10—12 Stykker derover for at vinke til dem. Stænger og Flag tog vi med og under Opstillingen kom en lille Pige og saa til. Svend spurgte hende uden at tænke paa Følgerne om hun ikke vidste, at Kongen kom. Snart efter stimlede Kvinder og Børn fra Mark og Hus sammen for at overvære Begivenheden. Svend maatte nedlægge Arbejdet for en regulær Latterkrampe og fremhikkede, vi skulde sige det var Løgn, men det var for sent. Stemningen var alt for højtidelig og forventningsfuld. Kun kneb det, da gamle Else Svensker pustende omkap med Eksprestoget, der nærmede sig nede fra Eriknauer Dæmningen, forcerede den dugvaade Roemark og søgte at naa over Leddet, mens Flokken raabte: »Skynd Dig Bedste«! Hun naaede over og græd: »Herregud, skal A da se en Kong«! Og saa vinkede vi med Lommetørklæder og Forklæder og saa baade Far og Mor og Kongen. En af Konerne kunde endog kende Prins Valdemar!

Siden Karen og Gamle flyttede til Fødselsanstalten her, har Far og

Mor hver Uge sendt os et Blad »Nakego« (Niels, Axel, Karen, Elna, Gerdes, Olsen). Heri bolttrer Far sig med løst og fast. Som en Prøve hidsættes her det første Nummer efter Sommerferien i 1931.

July-1837.

28/6 31.

"Nakego" 1:140.1 (+ Kaipang 3/4 97)

8/8 3/1

Fri Lollhus dtd. Fri Naarps-Nor dtd. - $\frac{3}{16}$ Vi kim. $\frac{6}{13}$ Inn. Ls. for her fro Helsing.
 09 Kalkped om Form. De med Indrind. i adamp. kl. 6. - $\frac{8}{16}$ Vi at Kalkped.

Kakapo Kōwhiri, Tūruarangi

2/8 1893 Redfield Evans Pitt.

7/8 1826 Dr: Hansen fodd.

8/8/1867 Wed. Oct.

11/8 1887 Fred -

14/8 1917 Jnr -

16/8 1918 Wm. Kamm & Co.

16/8 1904. Badstuber. Grahns +

2/18/1899 - Assens Bldg

22/8/1909

181101 new ma book of our
Plant ramble has looked:

93/8/1847 Bredstomer Mehus Coll.

88/816% - 88/816% +

30/8/857 Jes. Lidt.

18105, Pres. fow.
no kn. det. interis: do vid et

P. L. Lumber directed to be

Cold L.T. Co. 22/8 1846

Til vorre kjæreste Lesere!

Det vil sikkert overalt være Tilfredshed,
naar vi haardt kan møde, at en hellig
Sammiesen har styret os paa Sjæl og
Legem, naa at vi atter maa hør og se
han - „Kæfte“ os ud i Troghed, kun
bejale af

Alt für von Lesere'

Vi haaber at vorre Klad fremdeles
maa blive modtaget med Velvilje,
og at Distributionen ikke maa volds
Besvæ, men som hurtig foregaae det og
bekræft.

Andersen, Løb og Stykkest til
hvor og een af hie var hestende
figur for Redaktionen

Dr. J. H. H. H.

Var alle Forældre som Far og Mor, tror jeg der saa anderledes ud i Verden. Deres Hjem og deres Børn med Svigerbørn og Børnebørn har alle Dage været deres et og alt. Sammenholdet indenfor Familien har de altid fremholdt som noget af det vigtigste, og det er lykkedes dem at hævde det tilfulde. Vi er alle lige gode for dem, og der findes

ikke saa meget som Antydningen af en Mislyd mellem nogen i hele den store Skare, som omgiver dem. Vi har alle vore Ejendommeligheder, men dem ler vi af.

I skal have Tak, Far og Mor, for alle de Aar vi har kendt hinanden. Enten I vil det eller ej, saa skylder jeg Jer alting.

ELNA GERDES

f. KOCH

Elna Gerdes født den 3. September 1891. Datter af Forpagter Johan K., Store Østerhaab, Hatting, og Kirsten K., f. Hansen.

Da jeg i 1903 kom til at køre til Skole i Horsens, traf jeg »Løvballegaarddrengene«. Vi kørte ofte sammen det sidste Stykke Vej og lærte hurtigt hinanden at kende. Første Gang jeg besøgte Jer var i 1904, og I var netop flyttede ind i det nye Stuehus, og dér var glade Dage. Drengene kendte jeg i Forvejen og kunde lide dem alle fire; nu lærte jeg ogsaa Pigerne at kende, og de blev alle mine Veninder. Og Svigermor tog imod paa Trappen og tænkte kun paa Gæsternes Vel — og lod os danse Natten lang i sine fine Stuer med de blanke Gulve og de utallige Billeder og fine Nipsting. Svi- gerfar sad ved Klaveret og blev ikke træt. Jeg kender ikke bedre Musik end hans. Saa viste han mig en særlig Ære: Jeg fik Lov til at se de smaa

Elna Gerdes

Figurer af sachsisk Porcelæn, han opbevarede i sit Chatol, danse paa den store Messingbakke, mens Svigerfar trommede og sang til. Det saa morsomt ud. Besøg hos Jer var altid en Fest. Jeg er glad for de mange Aar, jeg har kendt Jer og glad for, at Børnene nu ogsaa kender Jer og kan huske Jer. Gid I maa beholde hinanden og vi Jer i mange Aar endnu, saa at vi Børn, Børnebørn og Svigerbørn stadig kan glæde os over Jeres Besøg og over Breve fra »F. G.« og »Eders trofaste Mor«.

ANNA BOLENE GERDES

Født den 25. Juni 1920. En flink og sød Pige med godt Humør og Lune — og Luner. Vil gerne agere den uskyldige og forurettede, hvad hun sjælden er. Hun elsker at synge. Fra Salmer er hun nu vokset

til Fædrelandssange, som hun fuldstændig giver sig hen i. Hun lærer at spille Klaver, men hendes Talenter gaar ogsaa i Retning af det huslige, hvad nok kommer paa Mode igen blandt Kvinder. Hun er Morgenmenneske og læser gerne Familiejournalen før andre vaagner.

Det første jeg kan huske om Bedstefar var da vi sammen spiste brune Kager i Køkkenet. Bedstefar holdt uhyre meget af brune Kager, dem kunde han ikke staa for. Han er det sødeste gamle Menneske, som eksisterer. Han har fortalt »Musen og Pølsen« for mig halvfjers Gange — . . — »og saa satte Pølsen sig paa Trappestenen og græd bitterlig«!

Anna Rolene Gerdes

Bedstemor har altid noget med til mig, men det er ikke derfor, jeg holder saa meget af hende. Man kan sidde og snakke i timevis; der er saa mange Ting, man kan tale med hende om.

Engang paa Immervad skulde Bedstemor vinde Garn og Bedstefar som sædvanlig holde det, og for at faa mig til at grine, gik Bedstefar baglæns gennem Dagligstuen, Spisestuen og Soveværelset ud og satte sig paa W. C. stadig med Garnet i Hænderne.

Det kunde Bedstemor vist ikke finde paa!

Det er saa sjov om Morgenens paa »Toto« at høre Bedstefar komme buldrende nedad Trappen. Han vil gerne have to Kopper kold Kaffe. Naar han har faaet dem, spiller han et Stykke paa Klaveret. Naar jeg ligger og sover

sødelig, bliver jeg vækket af »Dengang jeg drog af Sted«. Og Pigerne er saa kede af det, naar Bedstefar rejser, for han er saa sjov. Mary var halvdød af Grin sidste Sommer. Hun maatte høre for sin korte Kjole:

»Kort for oven, kort for neden
Knæet bart og Armen fri.
Hvad skal man med det meget,
naar man kan nøjes med det lidt«!

Jeg glæder mig altid til, at Bedstefar og Bedstemor kommer og besøger os.

MAGDA GERDES

Magda er født den 27. Februar 1924. Hun er en god og glad lille Pige med en usædvanlig Fantasi og med et dejligt Humør. Hun nærer Forkærlighed for alle Slags Dyr, som hun tegner med et vist Anlæg

for Levendegørelse, og som hun samler paa i en »zoologisk Have«, leger og taler med, som om de var levende. Hun hører helst Historier om Dyr, særlig om Løver og Hvaler. Mange Dyr og Ting giver hun specielle Navne. En Fugl kaldes en »Hi«, en Abe »Apy«, en Bjørn »Visse«, Egern »Snotdi« o. s. v. — Hun er meget snaksom, og »jeg har et Ord til Dig« høres ofte, naar hun vil indlede en Samtale. Har man ikke Tid, »gaar jeg ned paa W. C. og siger det, for det skal ud«. Hendes Opfindsomhed kan være meget pudsig, som da hun engang laa syg af Forkølelse, og ønskede at Far skulde komme ind til hende, men han havde ikke Tid i Øjeblikket. »Det er nok en Tandbyld«, mente Magda, men selv dette interessante var ikke nok til at lokke Far til. Saa fandt hun paa at sige: »Fortæl ham det er en Fødsel, saa kommer han med det samme«!

Til sin 8 Aars Fødselsdag fik hun et Album med Billeder af 170 forskellige Pattedyr. Dagen efter kunde hun sige, hvad de alle hed, blot hun saa dem. Hun bliver efter alt at dømme Professor i Naturhistorie eller Romanforfatterinde.

Hun udtaler i Anledning af Bedstefars og Bedstemors Guldbrillup, at hun husker og kender dem meget godt. Han er korthaaret og har brune Øjne. Han kaldte Didden (Legetøjshesten) for »Ingenting« og Hunden skulde hedde »Ikkenoget«. Han hejste Flaget paa »Toto«. — Bedstemor gav mig en ny Kjole og en Pose Karameller. Jeg kan li' dem lige godt.

HANNE GERDES

Hanne er født den 25. Juni 1932. Hun ligner sin Mor, hvad vi ønsker hun maa blive ved med, og opfører sig skikkelig og heri ligner hun sin Far.

Magda Gerdes

Hanne Gerdes

ELLEN LASSEN

f. GERDES

født 24. Juni 1890 paa Løvballegaard.

Kære Far og Mor! Jeg vil begynde med at takke Jer for alt, hvad I har været for mig i min Barndom, Ungdom og som gift. I har været et Par enestaaende Forældre, et Par forstaaende Svigerforældre og et Par elskelige Bedsteforældre. Naar jeg nu tænker tilbage, har jeg kun lyse og gode Minder, jeg vilde

Ellen Lassen

ikke undvære en eneste Dag, og jeg vilde gerne leve dem allesammen om igen. Børnene lever ogsaa højt paa mine Minder og siger tit: »Mor fortæl os om, da Du var lille«, det er deres største Fryd, naar jeg fortæller dem om min Barndom paa Løvballegaard.

Jeg glemmer aldrig den Gang, Jens skulde lære Far at køre paa Cykle. Vi gik ud til Markvejen, hvor Far kom op, og det gik godt, saa længe Jens løb ved Siden af Cyklen og holdt bag i. Da Far havde faaet flere Ture paa den Maade, gav Jens pludselig Slip, idet han gav Far et lille Puf og Far kørte nok saa stolt ned ad Vejen uden at vide, Jens havde sluppet; men til sidst tabte Far Balancen og væltede ud i det høje Korn uden dog at kom-

me noget til. Jens og jeg kunde næsten ikke holde os alvorlige, vi turde ikke le højt, endskønt vi havde den inderligste Lyst, for Far skældte ud og sagde: »Jeg vil den Unde lyne mig aldrig op paa en Cykle mere«, og Far holdt Ord.

Naar vi tærskede, lagde Far altid selv Negene i Maskinen, Niels Christian og jeg kørte Hestene for Omgangen. Den Dag jeg mindes, var Vinden

i Syd, og saa skulde Ladeporten være lukket for Gennemtræk og Støv. Far plejede at dirigere vores Kørsel; men den Dag kunde vi ikke se Far. Det maa vel have gaaet for langsomt, for pludselig blev Halvdøren slaaet op, og Far stod i Døren med Tærskibriller paa og sort af Støv, og saa raabte Far »kør for Satan i Helvede«, og Døren blev lukket igen. Vi piskede paa Hestene, og Tærskværket brummede saa det var en Lyst. Det varede noget, inden vi glemte den Salut, og jeg tror heller ikke, Far behøvede at sige det mere end een Gang. Det er gaaet op for mig senere, at Mor nok har haft lidt ondt af os, naar vi gik der og daskede rundt en hel Dag bag Hestene, for jeg husker tydeligt, at Mor kom med Kager og andet godt til os. En Gang lynede og tordnede det mens vi tærskede, og bagefter fik vi en ordentlig Tordenskylle. Da kom Mor med Frakker og pakkede os ind og bandt Tørklæder om Hovedet, det rørte mig meget, kan jeg huske. Om Efteraaret, naar Kornet var kørt ind, skulde Køerne gaa løse paa Stubbene. Ingeborg og jeg blev sat til at passe dem, vi fik begge en stor Pisk, og jeg kan huske vi efterhaanden fik saadan en Øvelse i at slaa store Knald med den. Køerne maatte gaa over det hele, kun ikke i Roerne; men det var ikke nemt at holde dem derfra. De gik paa den ene Side af Vejen, og paa den modsatte var Roemarken. Naar vi havde faaet dem jaget væk oppe ved Niels Kusk, trak de nederste over Vejen ind i Roerne nede ved Gaarden, saa maatte vi trave frem og tilbage for at holde dem borte. Saadan en kold Efteraarsdag sendte Mor varme Boller med indbagte Æbler ud til os, det lavede svært op, og jeg kan huske vi varmede vores kolde Hænder paa dem. Naar Fars Fløjtesignal lød hjemme fra Gaarden Kl. 3 om Eftm., blev vi glade, Køerne kendte til sidst Signalet og trak hjem, naar de hørte Fløjten. — Karen og jeg skulde en Gang passe en Hoppe med sit Føl ude paa Marken, for at Føllet ikke skulde komme i Tøjret. Vi laa i bagende Sol, jeg ved ikke hvem der fik Idéen; men i hvert Fald hentede Karen en Paraply, som vi slog op; men det skulde vi aldrig have gjort, Hoppen blev sky og stak i Galop hjem i Gaarden. Lidt efter kom Far løbende ud til os, og troede der var sket en Ulykke; vi var næsten grædefærdige, da vi fortalte, den var bleven bange for Paraplyen; men vi fik ingen Skænd. Det værste jeg har været med til, det var, da jeg skulde passe en So, der skulde fare. Far gik i Kostalden og fodrede, jeg skulde bare kalde paa Far, hver Gang der kom en Gris. Naar Far stod inde hos mig var jeg ikke bange; men naar Far gik igen, fik jeg saadan en Hjerteranken, og det hjalp ikke at Far tog det fra den gemyttede Side og sagde, da den første kom: »Den skal hedde Ellen, for det er en lille Pige«. Soen fik 6 Grise, kan jeg huske, og saa blev den helt vild, den foer rundt i Hokkenet imellem Grisene og mig, jeg kaldte straks paa Far, og jeg stod i den allermindste Krog, da Far kom, jeg var saa bange; men jeg var heller ikke ret gammel den Gang. Jeg husker

ogsaa saa tydeligt, at vi sad i Tusmørke paa Løvballegaard, inden vi tændte Lampen om Aftenen, Mor sad paa en Stol ved Kakkelovnen med den mindste paa Skødet, og vi andre laa i Flok omkring paa Gulvet. Ilden fra Kakkelovnen kastede et hyggeligt Skær ud i Stuen, saa sang Mor for os med sin bløde Stemme: »Kære Moder hvorfor sover Du« og »Apellen«, vi kunde ikke holde Taarerne tilbage, og naar vi saa til med saa en Taare paa Mors Kind, blev vi endnu mere grebne og slog vores smaa Arme om Mors Hals og kyssede og klemte vores kære, lille Mor. Saa fik vi ogsaa nogle muntre Sange bagefter, og snart var det sørgelige glemt.

Jeg tror, det er sjældent at se et Ægtepar saa flittige, som I to var, I hjalp troligt hinanden, og I lærte os at bestille noget, det har hjulpet os mange Gange. Mor sagde tit, kan I blive fri en Gang, er det godt og hvis ikke, saa er det ogsaa godt. Jeg husker en Gang, jeg skulde stoppe mine egne Strømper, jeg vilde helst ud at lege og rimpede Hullet sammen. Da jeg var færdig, vilde Mor se det, hvilket jeg ikke havde tænkt mig; men saa vankede der, og jeg maatte pille det hele op igen. Da jeg saa var færdig for anden Gang, viste jeg med Stolthed Strømpen frem, saa sagde Mor: »Kunde Du nu ikke lige saa godt have gjort det ordentlig straks«. Siden har jeg aldrig sjusket med Stopning. Første Gang Niels Christian og jeg skulde til Børnebal hos Hoe's paa »Overgaard«, sagde Far til os, inden vi tog afsted: »Husk nu paa, at I er lige saa meget som alle de andre; men ikke en Smule mere«. Det var en god Læresætning, der gav os Selvtillid, jeg var vist ikke mere end 11—12 Aar den Gang, jeg har aldrig glemt det siden og har oven i Købet sagt det til mine egne, naar de skulde afsted.

Vores Juleaftener paa Løvballegaard staar for mig som noget af det hyggeligste. Først alle Forberedelserne, Bagning og Slagting, dernæst Juletræsnynten som vi selv lavede, Mor klippede Hjerter, og vi flettede dem. Far lavede Kurve af Pap, som vi syede og pyntede, og vi klistrede Kræmmerhusene, saa Fingrene hængte sammen af Dextrin. Jeg kan huske Mor bagte Kager og Brød om Natten. Julen var jo en travl Tid, jeg ser endnu for mig Mors og gamle Sines Ansigter belyste af Ildskæret fra den store Ovn og husker ogsaa det lange Dejgtrug med forskellige Slags Dejg til Kager og Brød. Mor lavede ogsaa Sortepølser, og jeg mindes tit gamle Sines lille kobberrøde Ansigt, naar hun stod ved Gruekedlen og kogte Pølserne, saa stjal hun sig til at give os et lille Stykke hver, de laa gemt i plejltærsket Rughalm paa et Bord ved Siden af. Julestemningen kom først rigtig, naar gamle Hans og Sine stillede i deres stiveste Stads med nypudsede Sko i Haanden og Træsko paa. Jeg husker endnu hvor godt Mors dejlige Julemad smagte. Juleaften havde vi nu sjældent Appetit af Spænding, vi længtes efter at faa Træet tændt. Det gjorde Indtryk paa mig, at Far Juleaften gik en Tur

i Marken og rundt i Staldene til Heste og Køer for at være sikker paa, at alt stod vel til, og imens havde Mor sørget saa godt for alt inde og gjort det hyggeligt for os. Vi fik altid mange Gaver, baade nyttige og unyttige. Jeg kan huske, jeg blev saa glad for en Vugge paa Gænger, som gamle Hans havde lavet. Vi Børn nød rigtigt det hjemmebagte Sigtebrød og Franskbrød i Julen, da maatte vi spise lige saa meget vi vilde, vi benyttede os rigtig af det. Til daglig fik vi altid Rugbrød, og det er nok derfor, vi allesammen er bleven saa kraftige og levedygtige, som vi er.

Jeres Besøg hos os har altid været som en Fest. I spredte Liv og Glæde om Jer, Far med sit gode Humør og sine mange muntre Historier, og Mor med sit lyse Sind og lille Smil. Tak for alt endnu en Gang. Jeg vil ønske kære Far og Mor, hvis P. F. og jeg skal holde Guldbrølup en Gang, at vores Børn saa maa skrive deres Minder til os med samme Oprigtighed, Taknemlighed og Glæde, som jeg nu har gjort det til Jer, saa ved jeg, at jeg ikke har levet Livet forgæves.

P. F. LASSEN

Født 13. Januar 1888 i Aarhus. Søn af Overbanemester Andreas L. og Elise Josephine Christensen. Præliminæreksamen 1903, Vesterbros Realskole. Student 1906 I, Ordrup Gymnasium. Cand. med. Januar 1914 I. Vikar. Kst. Distriktslæge i Horsens. Reservelæge paa Horsens Kommunes hospital. Reservelæge i Marinen. Turnuskandidat paa Kommunehospitalet I & III. Borgerlig viet i Hillerød 14. Juli 1916. Praktiseret i Herringløse pr. Viksø siden 1918.

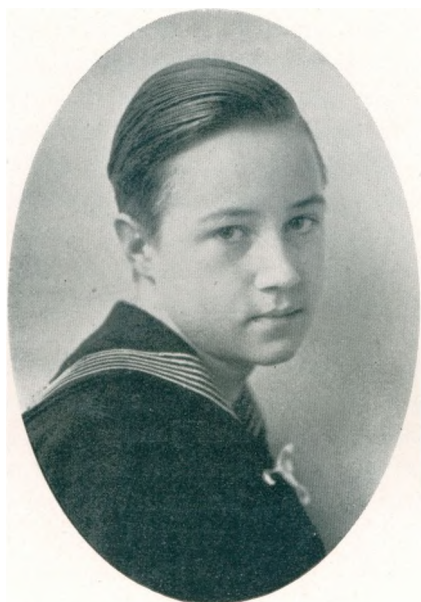
P. F. Lassen.

Der er knyttet den gaadefulde Egenskab til Forældres Kærlighed til deres Børn, at om de er faa eller mange, den enkeltes Part bliver dog lige stor, Enebarnet faar ikke mere end Nr. 8 i Flokken. Rigtigheden heraf har I bevist tilfulde; som faa andre har I stykket Jeres Kærlighed ud til en med Aarene stedse voksende Skare af Børn, Svigerbørn og Børnebørn, og alle føler vi, at vores Part langt overstiger, hvad der kunde tilkomme os.

For den store Kærlighed, der er tilfaldet mig og mine, bringer jeg Jer her en fattig Tak.

ANDERS LASSEN

Født i Sigerstedgade Nr. 15 i København den 27. April 1917. Han har altid været en god Dreng og et lysende Eksempel for sine Søsken. Lige fra ganske lille har han været ordentlig med sig selv og sine Ting, det har han sikkert arvet efter sin Morfar, som altid kunde finde sine Ting i Mørke. Da han var 1½ Aar, saa han Solen gaa ned en Aften i Oktober som en rød Kugle, han løb da hen ad Vejen og vilde puste den ud. Da han var 6 Aar kom han i Skole, og da der en Dag var

Anders Lassen

Provstevisitats, gav Anders sig til at græde og sagde højt: »Hvorlænge skal dette her vare«. Domprovsten omtalte det senere fra Prædikestolen i Roskilde Domkirke. Det maa tilføjes, at hans Bedstefar og Bedstemor var paa Besøg i Herringløse, derfor længtes han efter at komme hjem. Da han var 11 Aar, kom han i Roskilde Latinskole, hvor han klarer sig pænt.

Jeg har mange gode Minder om Jer, Mormor og Bedstefar, og hvis jeg skulde skrive dem ned alle sammen, vilde de fylde adskillige Sider. Da jeg her skal skrive nogle Minder om Jer, vil jeg skrive dem, jeg bedst kan huske. Naar I er paa Besøg hos os, saa har vi det altid saa morsomt. Hvis vi gik og kedede os, kunde I altid finde paa noget vi kunde lege. Var vi oppe at

skændes, hvad der sommetider kunde ske, lod Bedstefar os bare slaas »te' de' knaged'«, og naar Bedstefar saa stod og grinte af os, holdt vi som Regel op. Mormor kan ogsaa rigtig lege med os, naar hun er herude. Vi spiller »66«, og da Mormor og Bedstefar var herude i Julen, spillede vi Bank om Nødder.

Naar jeg er inde hos Mormor og Bedstefar i Ferien, har jeg det ogsaa godt, og særlig fordi Bedstemor laver saadan en god Mad. Da jeg var mindre, og ikke kendte Byen saa godt, fulgte Bedstefar mig altid rundt i Byen og viste mig alle de forskellige Seværdigheder, saa at jeg nu kender København helt godt. Bedstefar forklarer meget udførligt, næsten for meget, men naar man saa endelig har faaet en Ting forklaret, forstaar man det ogsaa til Bunds. Naar jeg gaar med Bedstefar i København, passer han altid godt paa mig, og jeg maa aldrig vige fra hans Side; men jeg ved godt, at han er bange for, at vi skal komme noget til, og at han har Ansvaret for os.

Sommetider har jeg været med Bedstefar paa Lotteritur. Vi gaar da altid den samme Tur, og jeg tager alle Trapperne for Bedstefar i et Spring. Naar vi saa paa Turen kommer til en bestemt Gade, jeg tror det er Peter Fabersgade, gaar vi ind der hos en Bager og faar et Par Basser og et Glas iskoldt Mælk, hvad der frisker vældigt op. Naar vi kom hjem med alle de nye Sedler hen paa Eftermiddagen, havde Mormor altid dejlig Mad parat til os. Efter hver Tur faar jeg en Krone af Bedstefar, og jeg husker, at Bedstefar engang fantaserede om, at naar jeg engang blev Professor, (hvem ved om jeg naar saa langt), kunde jeg skrive i mine Erindringer, at jeg tjente mine første Lomme penge ved at gaa rundt og forny Lotterisedler.

Bedstefar fortæller saadan nogle gode Historier, og derfor siger vi saa tit: »Aah, Bedstefar, fortæl os nogle morsomme Historier fra Din Barndomstid eller fra den Gang, da Du var paa Fussingø«, og naar Du saa fortæller os en rigtig god Historie, jubler vi af Glæde.

Jeg er glad for disse Minder om Jer, og I har begge to betydet meget for mig.

GERTRUD LASSEN

Gertrud Lassen er født i Herringløse Lægebolig 17. Marts 1919. Der var ikke meget Liv i hende, da hun kom til Verden, men hendes Far klaskede hende eftertrykkeligt, og saa kom der Liv. Hun var meget sød, hendes Far sagde, at han aldrig havde set saa kønt et Barn, noget maa vel nok skrives paa den Konto, at det var hans eget.

Hun har til Dato været en god Søster og hjælpsom overfor sine tre Brødre. Hun kom ogsaa i Latinskole i Roskilde, da hun var 11 Aar. Hendes Passion har været Dukker, og trods hendes 13 Aar leger hun med Dukker endnu.

Hun var afholdt i Herringløse Skole, fordi hun tog sig saa moderligt af de smaa.

Kære Mormor og Bedstefar! Det første jeg erindrer om Jer, var den Gang, Far og Mor var paa Skagen. Da var I herude for at passe os fire, da vi ikke var ret store. Jeg havde en Dag gjort noget, jeg godt vidste, jeg ikke maatte, og Mormor skældte mig

Gertrud Lassen

ogsaa ud, da det blev opdaget. Kort efter faldt jeg og slog et Hul paa Knæet, og straks gik jeg til Mormor, der sagde, at det var fordi jeg havde været uartig. Alligevel blev Saaret omhyggeligt forbundet, og det var snart lægt. Vi har altid været glade hver Gang I skulde ud og besøge os. Mormor havde altid Dukketøj med og var mig behjælpelig med at sy til Dukkerne. Jeg husker ogsaa, naar jeg var paa Ferie hos Jer, hvorledes Bedstefar har gaaet Ture med mig næsten i hele København, og jeg har faaet Lov til at køre baade i Sporvogn og Omnibus. Men jeg fik ogsaa noget at se, vi kiggede paa alt, og vi gik i Tivoli, skønt Bedstefar har været der før og sikkert ikke brød sig Spor derom. Dengang jeg skulde til Optagelsesprøve i Roskilde, var Bedstefar straks villig til at tage med og vente næsten 2 Timer, mens jeg var inde til skriftlig Prøve. Du har altid gerne villet forklare os, hvad vi spurgte om. Men det kom jo ogsaa an paa hvad det var, for hvis det var noget urimeligt, saa sagde Du bare: »Pe'ersen«, og saa vidste vi, at det var et dumt Spørgsmaal, vi var kommet med. Du kan ogsaa fortælle nogle gode Historier, og saa ler Du selv med, mere fordi Du kunde faa os til at le end af selve Historierne. Mormor har altid givet os nyttige Gaver til Jul og Fødselsdage, og altid har det været noget som Mormor selv har syet. Saaledes husker jeg, da jeg var mindre, at jeg i Julegave havde faaet en Kjole af Mormor, og hvorledes jeg blev meget skuffet, da jeg havde ventet noget Legetøj. Imidlertid fik jeg en Masse af dette, og siden har jeg altid været glad for de Gaver, jeg har faaet fra Dig. Da vi var mindre, plejede Mor hver Aften at komme ind og sige »God-

nat« til os, naar vi var gaaet i Seng, og saa satte hun sig altid paa Sengekanten og nynnede Melodien til »Kirkeklokke ej til Hovedstæder«, og saa fortalte hun, at den havde Mormor sunget for Mor og hendes Søkende da de var smaa. Mormor har ogsaa selv sunget den for os, og jeg holder saa meget af den.

ERIK LASSEN

Erik Lassen er født i Herringløse Lægebolig 10. Maj 1921. Han vejede kun 6 Pund, men er alligevel blevet den kraftigste af dem alle fire. Han er tjenstvillig og udholdende, hvad han saa siden bliver sat til.

Erik Lassen

Kære Bedstefar og Mormor!
Tak for de 11 Aar jeg har kendt
Jer.

AAGE LASSEN

Født i Herringløse Lægebolig 23.
December 1924 som Rosinen i Pølse-
enden. Han blev forkælet af os alle
sammen, men har ikke taget Skade af
det. Som lille var han meget hidsig,
men til Gengæld har han det kærligste
Sind. Da en anden engang blev be-
skyldt for noget, som Aage havde
gjort, kom han selv og tilstod, han
var den skyldige. Han var 5 Aar den
Gang.

Kære Bedstefar og Mormor!

Tak fordi I altid har været saa
gode og kærlige imod mig. Jeg hol-
der saa meget af Jer begge to, og jeg glæder mig vældigt til Guld-
brylluppet.

Aage Lassen

KAREN MARGRETHE ELISABETH OLSEN

f. GERDES

Jeg er født den 14. September 1892 paa Løvballegaard. Efter Sigende skal jeg have vejlet 12 Pund, saa jeg kan forstaa, at jeg altid har været fremmelig. Jeg kom i Skole, da jeg var seks Aar, og havde Pastor Petersens Datter i Løsning til Lærerinde. Jeg har altid været huslig; Ellen og jeg har delt Arbejdet godt hjemme. Vi har kun gode Minder fra vor Ungpigetid. Af særlige Begivenheder er der egentlig

kun, at jeg den 13. Marts 1914 rejste til St. Petersborg, hvor jeg i 2 Maaneder var i Huset hos Direktør for det Dansk-russiske Dampskibsselskab, F. Hansen.

16. August 1918 blev jeg gift med Læge Axel Olsen. Vort første Hjem havde vi i Gislev paa Fyen; siden har vi boet i København, i Sønderborg og nu sidst her i Aarhus paa Fødselsanstalten.

Kære lille Far og Mor!

Jeg vil gerne ligesom de andre meddele nogle Erindringer fra min Barndom og Ungdom. Men Minderne er saa mange og gode, at det er vanskeligt at plukke enkelte ud, og jeg synes heller ikke jeg rigtig kan fortælle dem saaledes som jeg gerne vilde; men nu vil jeg alligevel omtale et Par

Karen Margrethe Elisabeth Olsen

af de tidligste Smaabegivenheder, jeg husker:

Da Knud først blev født 4 Aar efter mig, var jeg blevet noget af en Morpige, og det har holdt sig gennem Aarene. Da jeg nu fik min egen lille Seng, kunde jeg først sove roligt, naar Far og Mor havde sagt: Godnat lille, søde, kære Karen. Men en Aften havde Mor lokket Far til,

at de kun skulde sige: Godnat Karen, men jeg blev fortrydelig ved at gentage: Godnat lille, kære, søde Far og Mor, og først da de ikke nænsede at blive ved, men gav mig deres sædvanlige Godnathilsen, sov jeg glad og tilfreds ind. — Jeg havde tit Ørepine som lille Pige, og saa puttede jeg mig over til Mor, som lagde sin varme, kærlige Haand paa mit Øre, og det staar for mig, at det altid tog Smerten, og jeg faldt til Ro.

Lidt senere var jeg en Dag med Far i Fællesskoven, og da vi kom ind i en Grantykning, sagde Far til mig: »Her bor Heksen, der tog Hans og Grete«. Jeg gav mig til at græde og klemte Far fast i Haanden. Far blev ked af, at han havde sagt det og fik mig snart trøstet.

Jeg mindes ogsaa tit vore Mørkningstimer, hvor vi sad allesammen om Mor, som sang »Apellen lød i den danske Hær« og mange andre Sange af saavel bedrøveligt som af mere muntert Indhold. Der var i det hele taget meget med Sang hjemme i vor Barndom, og da vi blev lidt større, var det Fars Glæde at samle os alle 8 omkring sig ved Flygelet til en Korsang, og tit satte Far de smaa dagligdags Begivenheder og Fortrædeligheder i et lille Digt. Constance har samlet en Del af dem i Bogen: Udvalgte Digte af Frits Gerdes — som hun i 1911 afskrev i 8 indbundne Eksemplarer, 1 til hver af os Søskende. Jeg kan have Lyst til her at minde om 2 af dem. Mor var engang utilfreds med Ellens og mit Arbejde og havde givet os en lille Paamindelse. Far skrev saa følgende den 13. Januar 1910:

Kære lille Karen, Ellen;
hvorfor pudser I saa sjelden?
Støvet ligger overalt,
det er virkelig for galt.
Ak, hvad skal vel Enden blive!
Mor kan med Fingren skrive
eders Navne begge to,
der hvor Støv sig la' til Ro.
Sagerne af blanken Kobber
var som pudset af en Sjover;
og saa Støvet paa Buffetten

skulde ikke stille Trætten.
Vask og skur og syng og tral,
men I virk'lig pudse skal.
Støv maa ingen Steder være,
det er jo en vigtig Lære,
mindst da i et Lag saa tykt.
Det er rigtignok meget stygt,
naar man med sin Pegefinger
kan i Støvet skrive Inger.
Væk med Støv og kys jer Mutter
med begge jeres søde Trutter.

Dagen efter var der atter Ro og Tilfredshed, og saa skrev Far følgende:

Førend Mor hun er vovn,
er der Ild i Kakkellovn,
fejjet, skuret, luftet ud,
støvet af med Støveklud,
alle Vindver lukket op,
Maden smurt og Mors Kop
varmet — Flødes, Sukkerskaal
fyldte staar til bredfuldt Maal.
Alt staar ordnet smukt paa Bakken;
under Sang og lystig Snakken

bæres varme The omkring;
bare Mor gi'r et Ring,
trykker paa en af de smaa Knapper,
Ellen, Karen Bakken snapper
farer Trappen ned og op
— aldrig træt — med Thevandskop,
kysser Mor glad Go'morgen;
vejret bort er hele Sorgen,
hvorpaa begge de smaa Tuller
henrykt løber ud og ruller.

Da vi blev større og havde Selskab eller Bal, var det altid saa rart, at I tog Del i vore Glæder uden at lægge noget Tryk paa Stemningen. En Gang kom der dog en lille »Mislyd« ved lidt Søndagskommers. Den kom fra Erik Bostrup, og det gik saaledes til: Der var arrangeret Theater i Spisestuen med Fortrækstæppe og Bænke. Svend havde erklæret, at han ikke vilde være med, hvis han ikke fik en bar Ende at se. Lassen havde lovet ham, at det skulde han nok, og kom ogsaa under Forestillingen frem og vendte Ryggen til Publikum og fremviste en lille hvid Podex. I samme Øjeblik rejste Marius Jacobsen sig forarget fra sin Plads paa 3. Række til højre, kom i en forbavsende Fart frem til Rampen (og Rumpen) og plantede sin flade Landmandshaand med fuld Kraft midt i den blottede Bag. Til alles — ikke mindst Jacobsens — Forbavselse lød der i det samme et højt Barneskraal, og det opklaredes, at det var fra Erik, som Lassen havde paa Ryggen under Frakken og inden for et Par Ekstrabenklæder. Han blev stillet tilfreds med en Kage, men erklærede bestemt, at han aldrig vilde spille Komedie mere, naar Onkel Jacobsen var Tilskuer. — Jeg tror ikke, at Sammenhængen i Øjeblikket var gaaet op for nogen af Tilskuerne, før de hørte Eriks Graad; men Mor har dog senere, da denne Begivenhed har været omtalt, erklæret, at hun »slet ikke syntes, det lignede Lassen«.

Ja, saadan er der mange Episoder, og man kunde blive ved; men det vilde føre for vidt. Jeg har kun villet nævne disse Eksempler fra en Ungdom, som har været glad og lykkelig. Vi har alle forandret os i Aarenes Løb; men uforandret er heldigvis Fars og Mors Evne til at dele vor og vore Børns Glæder og smaa Fortrædeligheder. Vi haaber, at det maa vare ved, saalænge vi faar Lov at beholde Jer, og at det maa vare længe.

AXEL PEDER OLIVARIUS OLSEN

Født 30. November 1887 paa Hvilested Fattiggaard paa Lolland, hvor mine Forældre var Bestyrere. Til mit 13. Aar gik jeg i Nøbbølle Skole, men læste samtidig Tysk, Engelsk og lidt Matematik hos Læreren i Højreby, kom derefter i Maribo Realskole og endelig paa Nykøbing Kathedralskole, hvorfra jeg blev Student 1906. Efter Samraad med min Far, men uden nogen bestemt Tilskyndelse, studerede jeg Medicin. Januar 1914 dumpede jeg — med 1. Karakter i de overstaaede Fag — i det næstsidste, men bestod Aaret efter med 1. Karakter. Efter 3½ Aars Kandidat- og Soldatertjeneste, blev jeg 16. August 1918 gift med Karen Margrethe Elisabeth Gerdes og overtog en Praxis i Gislev pr. Ørbæk. Efter 3 Aars Praxis gik jeg atter over til Hospitalstjeneste i 1921. Har gjort Tjeneste paa Rigshospitalets Fødeafdelinger og Afdelingen for Hud- og Kønssygdomme, Dronning Louises Børnehospital, Statshospitalets

chirurgiske Afdeling i Sønderborg og fra 1928 Fødselsanstalten i Aarhus. 22. September 1932 Dr. med. paa en Afhandling om Nyrefunktionen ved Eklampsi. Specialist i Chirurgi, Fødselshjælp og Kvindesygdomme.

Mit Bekendtskab med Familien Gerdes og senere Giftermaal med et af dens Medlemmer er et Eksempel paa, at tilsyneladende smaa og tilfældige Hændelser kan have betydningsfulde og vidtrækkende Følger. Christen Lundsgaard (den senere Professor) kom en Gang til at mangle en Mand paa et af sine Manuduktionshold, og som denne Mand kom P. F. Lassen ind. Derved lærte han J. U. Gerdes at kende, kom til Løvballegaard og blev forlovet med Ellen Gerdes. I min Regentid fra 1911 til 1915 — den lykkeligste Tid af min Studentertilværelse — lærte jeg P. F. Lassen at kende, og vi blev »Confro-kostanter«. Hans Beskrivelse af Løvballegaard og dens Beboere og af det glade Ferieliv dér, virkede paa mig som et Fata morgana paa den trætte Ørkenvandrer, og jeg kendte fra disse Beskrivelser saavel som fra Billeder baade Gaarden og Familien om jeg saa maa sige theoretisk, før jeg blev stillet over for dem i Virkeligheden.

Det første Møde:

En Dag — henad Formiddagen — da jeg gik ind til Lassen for at sige Godmorgen, sad der en Herre i Overfrakke, en sort, rundpullet, stiv Hat i Haanden og begge Hænder hvilende paa Stokken. Jeg husker ikke bestemt, om vi blev forestillet for hinanden, men saa meget des tydeligere, at Lassen havde meget vanskeligt ved at berolige Herren, som øjeblikkelig vilde trække sig tilbage for ikke at »forstyrre os i en vigtig Konference«. Jeg trak mig meget snart ud af det og gik og spekulerede lidt paa, om jeg havde opført mig ukorrekt — hvad der er al Grund til at formode, at jeg har. — Ærlig talt er jeg endnu ikke helt klar over, om Herren virkelig var ængstelig for at forstyrre os i flittig Læsning, eller om den lille vellykkede Forestilling var givet for at blive af med mig paa den hurtigste og blideste Maade. I hvert Fald behøver det vel næppe at fortælles, at »Herren« i den rundpullede var min senere Svigerfar.

Mødet med Svigermor var mindre stemningspræget. Da jeg en Dag kom ud ad min Dør, saa jeg en solid og tilforladelig Ryg bevæge sig nedad Trappen, idet dog et lille Sideblik tog et let Skøn af den Re-

Axel Olsen

gensianer, som Lassen i Forbigaaende sagde Goddag til. Er det forkert, naar jeg føler mig smigret over, at dette lille Sideblik var tilstrækkeligt for Svigermor til at blive klar over og erklære ved Tilbagekomsten til Løvballegaard, at »Klokkeren« (min regensielle Embedstitel) vilde være en Mand for Karen?

Lidet anede jeg ved disse to tilfældige Passager, at disse to tilfældige Mennesker senere skulde komme til at betyde saa meget for mig og give mig et andet Hjem.

I den følgende Vinter — 1912—13 — efter at Familien var flyttet ind i Bülow'svej 9, var jeg sammen med et Par andre Regensianere hyppig Gæst i Huset. Første Gang var det med en vis Benovelse, idet jeg egentlig i hele min Studentertid ikke havde været Gæst i private Hjem. Jeg var vist ogsaa pænt vandkæmmet; for jeg husker, at Svigerfar absolut vilde have mig til Theolog; men senere paa Aftenen, husker jeg, meddelte han mig pludselig: »De er sgu sjov, men De skal have noget i Hovedet først«. Og det er vist sandt. Vi faldt imidlertid snart til, og den kammeratlige, muntre, ligefremme Tone gjorde, at vi meget hurtigt følte os hjemme. Talrige Minder om smaa Familiemiddage med morsomme Sange, Teateraften med paafølgende Smørrebrød eller Kaffe, Udflugter til den forsvindende Østervold eller til Dyrehaven, Sammenkomster med Niels Christians Sangerkammerater o. s. v. er Udbyttet af denne og den følgende Vinter. Det vigtigste blev imidlertid min Forlovelse med Karen.

Da jeg Sommeren 1913 havde taget 2. Del A, blev vor Forlovelse officiel, og jeg kom med paa Løvballegaard i Sommerferien.

Da Semestret igen begyndte, kørte jeg hver Dag sammen med Lassen ud til Bülow'svej og spiste Middag med. (Paa Grund af vore Cyklers Udseende — min var grøn og Lassens rusten — blev disse Køretøjer paa Bülow'svej benævnt »Salatfadet« og »Rustvognen«). Disse Middagsudflugter var meget kærkomne, ikke alene fordi det var billigt og rart at faa en almindelig Middag i Stedet for Pallesens eller Café »Stevns'« mere tilfældige varme Ret, men mest naturligvis fordi man derigennem følte Samhørigheden med Familien.

Saa kom imidlertid i Januar 1914 mine Examiners Waterloo, og fra den Lejlighed vil jeg gerne forsøge at fortælle et lille karakteristisk Træk om mine Svigerforældre og deres Forhold til Børn og Svigerbørn. Den Dag, da jeg havde modtaget mine $\div$ 22 i medicinsk Klinik, gik jeg, som jeg plejede efter en Eksamensdag, ud til Bülow'svej for at spise Frokost og meddele Resultatet. Jeg var ikke videre glad, og det gjorde ikke Sagen bedre, at Karen netop den Dag saa mig fra Vinduet og løb mig i Møde, og at Svigermor ogsaa et Øjeblik efter kom forventningsfuld frem. At Karen ganske delte mine Følelser, behøver næppe at omtales. Der er heller ingen Grund til at antage, at mine Svigerforældre

var ligegyldige overfor det passerede; og saaledes kunde jeg heller ikke opfatte det; men jeg mærkede intet andet hos dem end Deltagelse og Bestræbelse for at holde Humøret oppe hos os to. Vi fik vor Frokost som sædvanlig — og en Snaps, som den Gang endnu ikke var blevet »saa skammelig dyr«; jeg tror næsten ogsaa, at vi bagefter fik en lille L'hombre; i hvert Fald vilde det have været helt i den øvrige Behandlings Aand! Om selve Begivenheden hørte jeg egentlig ikke andet end: »Naa ja, hvad saa, saa faar Du jo den Eksamen om et Aar, og den Tid gaar jo snart«, og saa blev det aftalt, at Karen og jeg skulde tage en Tur til Jylland og besøge Bostrups og muntre os lidt, inden Genoprettelsen af Skaden paabegyndtes.

Da jeg i 1921 havde solgt Praxis og havde Hospitalspladser i København, og Karen og jeg derfor i et Aar var skilt fra Bord og Seng, havde Karen i hele dette Aar Bolig hjemme hos Forældrene paa Mølbechsvej, og i Oktober-November 1924, da jeg var uden Plads, havde jeg Bolig samme Sted. Aldrig i den Tid har vi hos Svigerforældrene mærket andet end Glæde ved at kunne være os til Hjælp. Men disse Data er jo kun en ringe Del af den Hjælpsomhed, de i Aarenes Løb har vist os. Vi har, siden vi blev gift, maattet flytte 8 (otte) Gange, og ved de 7 har saavel Svigerfar som Svigermor hjulpet os paa mange Maader. Og siden vi ikke længer bor i København, maa vi tit ty til Svigerfars præcise og omgaaende Besørgelse af Kommissioner. I vore Ferier bor vi stadig paa »Hotel Mutter«, i hvis — paa Værelserne op- hængte — Regulativ der bydes paa noget saa indtagende som »Gratis Morgenkaffe paa Sengen hele Døgnet rundt«. Og det er ikke falsk Reklame!

Jeg vil benytte denne Lejlighed til at sige Tak for alt dette igennem Aarene. Vi har kun i vor Praxistid haft Lejlighed til at yde en ringe Gengæld. Forhaabentlig faar vi dog igen inden alt for længe et blivende Sted, hvor vi kan byde paa nogenlunde anstændige Gæsteforhold og faa Glæden af at huse Svigerforældrene af og til og helst i længere Tid. Dette er ganske egoistisk; for hvert Besøg hos os øger kun yderligere den Gæld af Taknemmelighed, hvori vi staar til dem.

Vi har to Børn — *Johanne* og *Ole Christian* — som endnu ikke er i Stand til selv at udtrykke deres Følelser paa Prent. Paa deres Vegne vil jeg sige en ikke mindre oprigtig Tak for de ægte og trofaste Bedsteforældre, I har givet dem.

JOHANNE OLSEN

Født 7. November 1925. Hun kaldes af Bedstefar »Lille Dres«, fordi hun hedder Johanne ligesom Mormor, og denne af Bedstefar kaldes for »Dres«.

Johanne Olsen

Hun er spinkel, mørk og temperamentsfuld, kan være stridig som en lillebitte islandsk Hest, men kan faas langt med det gode. Mormor siger om hende, at sad hendes Ende løs, gav hun saamænd den bort ogsaa. I hvert Fald har hun fra ganske lille altid skullet dele, hvad hun havde af godt, med samtlige tilstedeværende. Hun elsker sin Bror Ole Christian — og elsker at drille ham; men kommer han eller hun i Klemme overfor Mor eller Far, er den anden altid sikker som Forbundsfølle. Hun er hurtig og sikker paa Haanden, men langt fra ordentlig. Alt skal helst ske i Trav — aandeligt som legemligt — men til Gengæld er hun ikke saa stadig i sine Interesser.

Som ganske lille var hendes bedste Leg at »sortere« Tøj fra en Bunke over i en anden, og hun er stadig meget interesseret i Tøj, og hvad der »staar« til hinanden. Maaske vilde Pladsen som Oldfrue eller ogsaa som Afdelingschef i en Damekonfektionsforretning være noget for hende; men vi vil være forberedt paa en hvilken som helst Retning af hendes Interesser.

OLE CHRISTIAN OLSEN

Født den 20. September 1928. Hans Forbindelse med F. & J. Gerdes stammer imidlertid først fra April 1929, da han blev døbt. Da der trods gentagne Opfordringer endnu ikke var sendt noget Billede af ham, tænkte de sig paa Forhaand, at han maatte være faldet usædvanlig uheldigt ud, og var derfor meget spændt paa at se ham. De blev hurtigt beroliget; for han er hverken grimmere eller kønere end andre.

Ole Christian er i Modsætning til Johanne lys og af roligt, ligevægtigt Temperament og med Smag for

Ole Christian Olsen

Bordets Glæder. Han er ikke saa hurtig, men heller ikke saa rastløs som Johanne, derimod et udpræget Ordensmenneske, der skal have alt paa Plads, naar han er færdig med at bruge det. Han har tillige — ved sit muntre, tillidsfulde og troskyldige Væsen — Evnen til at »gaa lige i Folk«, ligesom han formaar at fremstille en Sag i velvalgte Vendinger og det bedste Lys. Hvis det holder sig op gennem Aarene, vil han have alle Betingelser for at blive en udmærket Livsforsikringsagent.

KNUD VALDEMAR GERDES

Født 23. Juni 1896 paa Løvballegaard. Gaaet i Horsens Forberedelsesskole fra 1903—1908. Horsens Latinskole fra 1908—1909. Hinnerup Kostskole 1909—1911. Frederiksberg Gymnasium fra 1911—1913. Lært Landvæsen paa Løvballegaard fra 1913—1915 og Nævlingegaard ved Roskilde fra 1915—1916. Soldat paa Baadsmandsstræde Kaserne København. Trænkonstabel 1916—1918. Skuespiller ved

Nørrebro Teater fra 1918—1923. Cigar- og Vinforretning i Toftegaardsalle 12 fra 1923. Gift 14. Juli 1920 med *Alitha Johnsen*. I Ægteskabet to Børn, *Jens Ulrik Gerdes* og *Niels Christian Gerdes*.

Knud Valdemar Gerdes

Jeg husker tydeligt en Gang jeg havde været hjemme paa Ferie paa Løvballegaard, mens jeg boede i Hinnerup. Afskeden var som sædvanlig med Taarer i Overflod, jeg var ulykkelig over at skulle af Sted. For at trøste mig, fulgte Far og Mor mig til Stationen, Svend kørte. Mor fulgte med ind i Kupeen for at sludre med mig de sidste Minutter, og Far stod paa Perronen. Stor var min Glæde, da Toget satte sig i Gang, og Mor blev hos mig helt til Brabrand. Far havde købt Billet til Mor, uden at jeg vidste

af det. I 14 Aars Alderen husker jeg en lille Hændelse fra Bülowssvej, da Far og Mor boede der. Jeg hjalp Mor med at hænge Gardiner op, og da Mor traadte ned fra Trappetigen, kom Mor til at sætte sin Fod netop paa min Ligtorn. Det gjorde forbandet ondt. Mor satte sig ned paa en Stol, og jeg syntes, Mor smilte lidt trods venlig Deltagelse i min Smerte. Dette maatte hævnes, og jeg gik hen til Mor, løftede hendes Kjole lidt op, og plantede min Fod haardt og hensynsløst paa Mors

Ligtorn. Saa græd vi begge to, indtil det komiske i Situationen gik op for os, Graaden gik over til Latter, og vi har siden ofte moret os over den lille Episode. Fra samme Alder erindrer jeg, at Far og Mor en Aften havde inviteret nogle af mine Brøders Studenterkammerater til en lille festlig Sammenkomst. Da vi efter den vellykkede Aften i pjanket og kaad Stemning fulgte Gæsterne ud i Entreen, søgte Jens og Niels Christian at overtrumfe hinanden, og jeg vovede mig til ogsaa at lukke et »Lam« ud. Da vakte det stormende Munterhed, da Mor fortrydelig udbød: »Men Knud dog! Du spiller altfor tidlig voksen«.

Kære Far og Mor! Maa jeg ogsaa her faa Lov at takke Jer for al den Hjælpsomhed I altid har vist os, vi har aldrig faaet Nej, naar vi har bedt Far bringe Pakker paa Posthuset, eller hente Varer inde i Byen som hastede, og som Prikken over i'et: Fars Fornylse af Lotterisedler, som har været os en meget stor Hjælp. Som et Bevis paa Fars Udholdenhed skal her nævnes: Jeg havde en Mand paa 58 Aar til at forny 16 Lotterisedler paa en forholdsvis kort Strækning, hvor han kunde køre den halve Vej med Sporvogn. Manden, som meget gerne vilde tjene de Penge, maatte dog give Turen fra sig, da han ikke kunde holde det ud i sine Ben. Far fornyr over 50 Sedler paa længere Strækning og gaar, Trapper iberegnet, ca. et Par Mil — det er flot af en 74-aarig!

Med Tak for al Jeres Hjælp og Kærlighed vil ogsaa jeg ønske Jer en rigtig glædelig Guldbryllupsdag og mange lyse og lykkelige Aar endnu.

ALITHA GERDES

f. JOHNSEN

Født 1. Januar 1901. Datter af Vognmand Jacob Johnsen og Hustru Anne Johnsen, København. Gaaet i Østrigsgades Skole fra 1907—1916. Nørrebro Teater fra 1918—1923. Gift med Knud Gerdes 14. Juli 1920.

Kære Svigerfar og Svigermor!

Jeg har aldrig været saa nervøs, som dengang jeg skulde besøge Jer første Gang. Det kunde jeg have sparet mig. Kære lille Svigermor, dit hjertelige »Velkommen«, da Du tog imod mig, vil jeg aldrig glemme, og Svigerfars Evne til at holde Samtalen i Gang, saa jeg ikke følte nogen Forlegenhed, gjorde, at jeg følte mig

Alitha Gerdes

hjemme med det samme, og den Kærlighed og Forstaaelse, jeg mødte hos Jer den første Dag, har været ved alle de Aar jeg har kendt Jer. Jeg kan ikke finde Ord, der kan sige, hvad I har været for mig, jeg kan kun takke Jer for al den Kærlighed, I har vist mig.

I Haab om jeg maa leve sammen med Jer i mange Aar endnu, ønsker jeg Jer rigtig hjertelig til Lykke.

JENS ULRIK GERDES

Født i København 18. Januar 1928, lever og aander kun for Lokomotiver og Drejeskiver. Han er en rask og frejdig Dreng, som er til stor Glæde for sine Bedsteforældre.

Da hans lille Bror, Niels Christian, blev døbt, bad hans Moster ham om at faa lille Bror med hjem. Men Jens Ulrik svarede: »Hvis Du vil have et lille Barn, kan Du bare bestille et hos Onkel Lassen, det koster ingenting«.

Han dikterer:

Kære Farmor og Bedstefar!

Jeg er saa lille endnu, saa jeg maa bede min Far og Mor om at skrive dette for mig og takke Jer fordi I altid har været saa gode imod mig, og takke Jer for alle de Fornøjelser, I har haft mig med til, bl. a.

Vagtparaden og Børnehjælpsdagens Optog. Særlig vil jeg takke Bedstefar, da han vovede Livet for mig paa Omnibussen i Bredgade. Jeg vil altid med Glæde mindes, naar Mor og jeg var med Farmor inde i Byen og se Juleudstilling, noget der sker hvert Aar, og som altid ender saa festligt med at køre i Bil hjem gennem »Strøget«, saa jeg kan se alle de fine Lys paa Gaden og i Vinduerne.

Med Tak for alt, hvad I gør for mig, vil jeg sende Jer de kærligste Hilsener paa Jeres Guldbryllupsdag.

Jens Ulrik Gerdes

NIELS CHRISTIAN GERDES

Født i København 15. Februar 1932, tænker kun paa Mad og kan
maaske blive den kolossale Mand paa Dyrehavsbakken!
Hjertelig til Lykke kære Farmor og Bedstefar.

HILSENER OG ERINDRINGER

FRA

VENNER OG BEKENDTE

Højesteretssagfører Flemming Allerup, København:

Kære Guldbrudepar!

Der var en Gang Niels C. var ganske lille, hans høje C var kun en Tomme lang. Ved Mindet om Kvartetten, hvor han lod det trille jeg tænker paa »de Gamle« mangen Gang.	Niels Christians Venner ogsaa var de Gamles, det bedste, Huset havde, bød de paa. Tænk, sikke »Perikummer« dér ku' samles! Og naar vi gik, saa ku' vi ikke gaa.
I deres Hjem — der var det godt at komme, de Gamles Hjertevarme glemmes ej; og hvis et Par af os nu vandrer om med Vomme, saa var det dem, der først hjalp dem i Vej!	Hvor var vi unge — vi, og saa de Gamle, nu er hun Guldbrud og han dito »gom. Se, det jeg skrev, det blev nu ingen Psalme, men bare no'et jeg kom i Tanker om.

*Til Lykke da — I kære gamle Gerdes
hav Tak for alt, Niels Christians Mor og Far.
Vid, hvor og naar i Verden end jeg færdes
de Minder, som I gav, jeg med mig har.*

Mangeaarig Bankbestyrer i U. S. A. Jørgen Andreasen, Assens:

My dear Sister and Brother in Law.

Accept my most hearty congratulations on this your Golden Wedding Anniversary, and with it, my best wishes for your health and happiness in the years to come, hoping that you may both live many years to enjoy the companionship of each other, and the loyalty of your children, and all your loved ones. — At this time, dear sister, my thoughts run back to our childhood-days, and while I cannot remember so very much from that time as you were considerable older than I, I shall never forget the love and kindness, your showed your little brother, and how you one day tore out a leaf from my character-book to save me from my fathers anger — may we allways have some good ones to do the same for us throughout our life! — You have allways stood in my thoughts as a loving sister, with a great and warm heart. On my visit in 1908 as well as on my return home to Denmark this year, it was a great pleasure to me to receive the hearty welcome you and my Brother in Law, Gerdes, gave me, for which I am very gratefull.

May this day be one of the happiest of your life — God bless you both.

Familien Peter Andersen, Stobberup Skovgaard:

Vi har tilbragt nogle gemytlige Timer i hinandens Selskab, og det siger vi Tak for. Og Tak for den Gang Gerdes viste mig rundt i Tivoli ovre i København og for al Gæstfrihed mod os og mod Mie for den Tid, hun var ved Lassens.

Mange venlige Hilsener sendes Eder og Ønsket om alt godt paa Bryllupsdagen.

Redaktør Jørgen Andersen, Horsens Folkeblad:

Til mine muntreste journalistiske Ungdoms-Erindringer regner jeg Besøgene ved Dilettant-Forestillingerne ude i Løsning, naar den ihærdige Instruktør Gerdes sendte Bud efter »Horsens Folkeblad«s Teateranmelder for at faa en Recension i Bladet om de forbavsende Resultater, han havde naaet med sine landlige Kunstnere. Det var som oftest store Opgaver, man gik i Lag med, ja selv Udstyrsstykker som »Jorden rundt i 80 Dage«, og Præstationerne var overvældende. Gerdes' Ildhu og sprudlende Humør satte alt i Trit.

Og min Hustru og jeg mindes med Taknemlighed vore Besøg i de Aar paa Løvballegaard, dette Livsglædens og Kunstglædens Hjem, hvor man altid modtoges med et varmt og venligt Haandtryk og vidste, at dér var godt at komme.

Slagtermester Hans Bach og Fru Justine Bach, Løsning:

Kære Herr og Fru Gerdes.

Ved at erfare, at De kan fejre Deres Guldbryllupsdag, finder jeg Anledning til at sende Dem en lille Hilsen med Tak for alle gode Minder fra svundne Dage. Tak for jeres lyse og gode Humør og Smil, man altid blev modtaget med paa Løvballegaard, saa man igen kørte bort med Lyst og med et lysere Syn paa Tilværelsen.

Tak for al god Samhandel i de mange Aar.

Modtag derfor paa Højtidsdagen vore bedste Ønsker om en lys og god Livsaften.

Gasværksbestyrer Bostrup, Grenaa:

Første Gang jeg var sammen med Guldbrudeparret var paa Løvballegaard i Anledning af Ingeborgs og min Broders Bryllup. — Ja, Ingeborg — vi i vor Familie ærer og mindes hende som en sjælden, god og sand Kvinde.

Jeg kan tydelig huske mit første Indtryk paa Løvballegaard. Det forekom mig, at Gerdes talte saadan lidt haardt og med underlige Navne til sin Kone. Jeg blev hurtig klar over, at Navnene var Kælenavne, jeg kunde se det paa hendes Blik, som faldt varmt og kærligt paa ham.

Senere lærte jeg dem at kende som Personligheder ud over det almindelige. Bryllupsdagen med Sang, Taler og glade Deltagere mindes jeg endnu med stor Glæde. Jeg vil ønske, at han hvem alt stunder til, vil give gamle Gerdes og Frue en lys og fredfyldt Livsaften, og jeg sender min hjerteligste Hilsen og Tak for Samvær i svunden Tid.

Fru Snedkermester Katrine Bagger, Randers:

Ogsaa jeg vilde gerne være med til at danne en Mindebuket til Guldbrudeparret. Paa min 10-aarige Fødselsdag fik jeg en Poesibog og i den skrev »Gamle paa Løvballegaard« følgende Vers:

Jøsses, Død og Pine
sikken dejlig Bog Du har,
mon Du fik den af din Far?
Mange smukke Vers i den
ønsker jeg dig kære Ven.
Af mit Vers du ej maa grine
elskede Katrine.

Og samtidig gav »Gamle« mig en 2 Øre, spyttede paa den og sagde: »Den skal Du sgu gemme Katrine, saa kommer Du aldrig til at mangle Penge«; 2 Øren har jeg endnu. Med Gamle som Teaterdirektør i Løsning Forsamlingshus tænker jeg tit paa de morsomme Aftener som vi havde der. Saa husker jeg »Trillinge-Retirade« paa Løvballegaard

hvor man ikke ret godt kunde sidde i Fred og Ro for visse Drengene med Poppelgrene, hva' be' har. Naar jeg tænker paa Hjemmet staar Fru Gerdes tydelig for mig som Prikken over i'et, statelig, god og venlig.

Overretssagfører Fr. Bayer, Aarhus:

Niels Christian siger mig: paa Højtidsdagen
ej Far og Moder savne skal
en Hilsen ogsaa fra den fordums Skjald,
som nu er bleven saa forbistret gammel,
at ikke mer' han røgte kan sit Kald.

Han gavner ikke mer', hans Kraft er brudt;
han er en Skygge kun fra svundne Dage;
men hvis engang som andre gamle han bli'r skudt,
og I ved Dissektion hans Hjerter vil udtage,
da vil I finde, for det kære Brudepar
han ønsked' lutter gode, glade Dage.

Lærerinde Frk. Gerda Bayer, Aarhus:

Kære Guldbrudepar!

Maa jeg ogsaa være blandt de mange, der paa denne store Festdag bringer Dem mine allerhøjest Lykønskninger.

Ubegribelig synes det mig, at De allerede er naaet saa vidt som til at holde Guldbrillup; for mig staar De stadig som »de unge Gerdes« paa Løvballegaard, jeg synes blot det er nogle ganske faa Aar siden, vi tilbragte de bedste Sommerferier vi nogensinde har oplevet hos Dem paa Løvballegaard.

Jeg husker tydeligt vor første Rejse derned. Det var første Gang, vi blev sendt alene ud i Verden, og vi var en lille Smule ængstelige, for hvad der mon vilde hænde os, men jeg tør nok sige at Ængstelsen forsvandt, da Vognen rullede for Døren og Hr. og Fru Gerdes stod der og tog imod os. Vi følte os straks uendelig trygge, da De kære Fru Gerdes med Deres venlige, moderlige Smil bød os Velkommen, og jeg tør nok sige al Ængstelse og Benovelse forsvandt, da De kære Hr. Gerdes straks efter vor Ankomst sagde: »Saa, kære Børn, nu maa I gøre lige hvad I har Lyst til, naar I blot ikke brænder Gaarden af.«

Hvilken Tilladelse for nogle sølle Bybørn, vi var saa vist heller ikke sene til at benytte os af den!

Hvor nød vi ikke at have »frie Tøjler«. Der var ingen, der forlangte, man mødte omklædt og »nyredt« til Middagsbordet, heller ikke var der nogen, der gik i Rette med en, selv om Hænderne ikke ligefrem var skinnende rene. De andre gik uden Sko og Strømper, saa gjorde vi det selvfølgelig ogsaa, skønt vi led ubeskriveligt, da vi ikke var vant dertil. Ingen befalede os at gaa i Seng Kl. 8, man »blev oppe« med de voksne.

Om hvor nød vi ikke, naar Hr. Gerdes satte sig til Klaveret og slog et Par kraftige Accorder an og 8 smukke Stemmer sang: »Vikingemoder, Dronning paa Havet« eller »Hr. Oberst en Skotte maa slaa for sit Land« og mange andre friske og fornøjelige Sange.

Det var et Eldorado. Man turde aldeles ikke tænke paa Afrejse; men søgte at »holde fast« paa Dagene og Timerne.

Saa var der Fodboldkampene, og hvor svulmede mit Hjerter ikke af Stolthed, da der i en Sang, der var skrevet til det efterfølgende Bal, var indflettet et Par Linier, der hentydede til, at »Maalmanden« i et Anfald af Ædelmodighed havde laant mig en Sikkerhedsnaal.

Ja, 3 Uger paa Løvballegaard gik som 3 Dage. Hvorfor var Ferierne ogsaa kun

3 Uger? En uendelig trist Stund var det, da vi alle 3 tudbrølede drog tilbage til Aarhus, hvor Moder, der havde glædet sig til at faa sine Unger hjem, blev uhyre skuffet ved at modtage dem grædende og syge af Længsel efter Løvballegaard.

Jeg husker tydeligt at mine bedste Timer, efter jeg havde forladt mit Sommersferiehjem, var Nætterne, for da drømte jeg mig tilbage til mit tabte Paradis.

Tak, inderlig Tak kære Hr. og Fru Gerdes for de gode Barndomsminder og for Deres Trofasthed og Venskab.

Frk. Ida Bayer, Aarhus:

En Løvballegaard-Stemning.

Mod Hump.

dolce *rit.* *cresc.* *a tempo*

Til Hr. og Fru Gerdes i taknemlig Erindring.

Herman Bayer, Lyngby:

Johanne og Fritz Gerdes!

Vi kender alle Historien om den lykkeligste Mand, der, da de fandt ham, viste sig ingen Skjorte at eje. — Men hvis Forfatteren af Eventyret var kommet til det Resultat, at den lykkeligste Mand var en Eneboer, som ikke forstod Betydningen af de to korte, men dog saa rige Ord: »Hjem og Børn«, saa vilde vi alle uden Undtagelse protestere.

Hvis derfor jeg fik stillet det Spørgsmaal: »Hvem anser nu Du for de to lykkeligste Mennesker, Du har mødt paa din Vej?«, saa vilde Svaret uden Betænkning blive:

Gamle Hr. og Fru Gerdes, idet jeg dog for en Ordens Skyld tilføjer, at Ordet gammel, der aldrig har passet og næppe heller kommer til at passe til Guldbrudeparret, kun anvendes for at skelne dem fra de mange Unge i Slægten.

Thi her staar vi overfor to Mennesker, der er lykkelige uafhængige af Skjorten som Symbolet paa jordisk Gods, men som til Gengæld har forstaaet at danne et Hjem i dette Ords allerbedste Forstand. Hr. og Fru Gerdes er ikke lykkelige, fordi de aldrig har kendt Bekymringer og Modgang, tværtimod, kunde jeg fristes til at sige! Thi det ubrydelige Slægtssammenhold har netop en af sine stærke Rødder i den fælles Front, naar det gælder Skulder mod Skulder.

Aldrig glemte vort Guldbrudepar Glæden midt i Pligterne, aldrig blev Hverdagslivet graat, hver Dag bragte nye Opgaver og nye Glæder. — Løvballegaard og dens gamle Ejer og hans Hustru vil for alle, der har været saa lykkelige at gæste dem, være Symbolet paa Dansk Familieliv og Gæstfrihed. — Selv en stor Børneflokk med dertil knyttede Svigerbørn og endnu bedre Børnebørn, har ikke kunnet give vores Guldbrudepar Afløb for al dens frodige Livsglæde. Paa Højtidsdagen vil en lang Række af Venner mindes, hvad hver især har at sige Tak for af Trofasthed og Gæstfrihed i Aarenes Løb. Maatte endnu mange lyse Aar ligge foran vort Guldbrudepar. Den unge Slægt skal nok gøre sit dertil; de gode Traditioner føres videre i nye gæstfri Hjem; thi alle har de taget en Glød med fra den gamle Arne. En Glød med fra det Baal, som, tændt i Kærlighed og Glæde over at faa Lov til at være Mennesker, endnu brænder ukuet og stærkt og som paa Slægtens unge Arne vil brænde videre i samme rene Farver.

En Hyldest og Tak til Guldbrudeparret Johanne og Fritz Gerdes fra een af de mange, der hos dem har lært noget af den svære Kunst at leve!

Karen Bostrup, g. m. Trafikkontrolør B.:

Kære Guldbrudepar!

Saa hjerteligt som det er mig muligt bringer ogsaa jeg fra den yderste Del af Familiens Ring mine bedste Lykønskninger til Eder paa Højtidsdagen.

Ogsaa jeg har noget at takke for. Ikke blot for den Modtagelse, I gav mig, saadan at de kolde Lag, der altid omgiver Mennesker, der er fremmede for hinanden, straks smeltede bort for Jeres hjertevarme Oprigtighed, — men ogsaa for den Tid, vi siden hen har lært hinanden at kende, — for hvad I har været for Drengene i deres Ferie, for Eders Forstaaelse og for meget andet, der bedre kan menes end siges og nedskrives.

Landsretssagfører S. A. M. Bügel, København:

De har anmodet mig om en Udtalelse om fhv. Landmand F. (Frits?) Gerdes og Hustru, boende Molbechsvej Nr. 1, København.

Jeg har kendt Ægteparret gennem en Aarrække og er indtil for nogle Aar siden kommet en Del i deres Hjem dels paa Bülow'svej her i Staden dels paa »Kalkgaarden« i Farum, hvor de en Overgang boede paa Aftægt hos deres Datter og Svigersøn, en Agrar Jacobsen, som jeg dog aldrig saa.

Det er brave og flinke Folk hver for sig. Manden, der efter sit Udseende nu maa være i Midten af Tredserne, har vel undertiden kunnet gøre et noget »underligt« Indtryk og har især lagt an paa et noget »diabolsk« Ydre, men disse Foreteelser bunder dog næppe i egentlig sjælelige Forstyrrelser. Han har i sit noget »sydlandske« Temperament haft en fortrinlig Modvægt i sin Hustru, der ved sit rolige, beherskede Væsen har tilvejebragt den nødvendige Harmoni i Hjemmet. Hun har da ogsaa i overvejende Grad Ansvaret for de mange Børn, vistnok 6.

Tonen i Hjemmet har kunnet forekomme noget løssluppen, men skønnes dog ikke

at være væsentlig anderledes end sædvanligt blandt Folk fra Landet, der jo ifølge deres Næringsvejs Foreteelser ser noget friere paa det seksuelle. Herved bemærkes, at Manden engang skal have haft en løs Forbindelse med en Frk. B., som han traf hos sin Søn Knud i Valby, men efter de Oplysninger, jeg er i Besiddelse af, var Forholdet, der ligesom nogle Aar tilbage, ganske kortvarigt og har ikke efterladt synlige Følger.

Ægteparret anses for at være temmelig velhavende og antages at kunde leve ordentlig af Renterne af deres Kapital. Man kan muligvis ikke se bort fra, at de for nogle Aar siden levede noget over Evne. De holdt ret anselige »Gilder«, hvor der ikke manglede noget af Mad og Drikke, men dette er vistnok holdt op tildels paa Grund af, at Børnene forlod Hjemmet. Af disse er en Søn Læge i Fredericia og Fader til Carnegie-Heltinden Sofie, en anden Søn er Læge i en anden jydsk Provinsby og den tredje og yngste har en Forretning med uartige Postkort i Valby. Døtrene er mærkværdig nok alle gifte, den ældste med den fornævnte Agrar Jacobsen. Hun fortjener selv til Familiens Underhold ved (uden Beværterborgerskab) at udskænke berusende Drikke til Skovgæster i Farum. To andre Døtre er begge gift med Landlæger.

Ægteparret maa saaledes alt i alt kunne siges at være respektable og ordentlige Flok, der er værdige til den paatænkte Hæder.

Deres ærbødige

S. A. M. Bügel.

Gebyr: 4 Kr.

Fhv. Stationsforstander Carlsen, Roskilde:

Kære Venner fra den gode, gamle Tid: Kære Fritz og Fru Gerdes!

Min Kone og jeg sender Dem herved vor hjerteligste Gratulation og ønsker Dem alt godt for de kommende Aar!

Hver Gang mine Tanker glider tilbage til de ca. 5 1/2 Aar (fra 1. Septbr. 1899 til 1. Februar 1905), da jeg var Stationsforstander i Løsning, er der saa godt som ingen Begivenheder uden at »Gerdes« og »Løvballegaard« (saavel den gamle Gaard med de slidte Gulve og den nye Gaard med »Gulddas«) straks melder sig, og det er næsten stedse glade Begivenheder, som knytter sig til disse to Navne. Min Kones og min første Visit hos Løsnings Notabiliteter gjaldt Løvballegaard. Vi traf hele Familien lige fra den yngste til den ældste — kønne, sunde og stærke Allesammen — i Roemarken. Der var Travlhed og Aftenen nærmede sig, men vi mærkede straks, at vi var velkomne. Vi havde kun tænkt at aflægge en lille Visit, men det varede ikke længe inden vi sad ved Fru Johannes veldækkede Bord med Snaps og meget andet godt lige fra »Trines de næstbedste« (men dog heldigvis uden hendes »Andehalse«). Denne Sammenkomst blev i Aarenes Løb efterfulgt af mange lignende Festaftener paa Løvballegaard, hvor Fritz stedse førte an med Tale, Sang og Musik. Jeg mindes særligt Sange fra »Bertrand de Born«, hvor Din varme, fuldtone Stemme — i det mindste efter min Mening — overgik Herolds! Ved andre Lejligheder blev Døren ind til Drengenes Sovekammer listet op, og pludselig hørte man Skjoldborgs forbedrede Omkvæd: »Jeg vil hakke i Din Nakke med min Spade« tone inde fra Mørket. Det gjorde god Virkning. Ja, det var glade Dage, og vi var alle unge.

Jeg skal slutte ved at nævne: Dilettantkomedierne og Løsnings mange Originaler, bl. a. Thomas Hyt, Stine Bertelsen, Hjortens Flugt, Goliat (uden Hat). Sneturen hjem fra Horsens med den varme Snotteklat. 2den Perron, ogsaa kaldet »Gerdes' Perron«, da dens Tilblivelse skyldes ham (se Stationens Klageprotokol). Fransktimerne med Jens, hvor jeg todede af hans Øl.

At min Fødselsdag lige fra Løsningdagen og til Dato stadig bringer Løsning i min Erindring ved de smukke dekorede og farvede Kort, der regelmæssigt indløber hver 28. Januar (ogsaa Frederik VI.s Fødselsdag).

Til Slut de 3 korte og saa det lange Hurra for Guldrudeparret!

Frk. Alexandra Carlsen, København:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

Naar jeg tænker paa Dem, eller taler om Dem, da bryder Minderne ind over mig. Minder om alle de glade Fester, som jeg har tilbragt ude paa Kalkgaarden eller i Deres Hjem paa Molbechsvej. Glade og kærlige var De altid, og Humøret var meget højt. De forstod begge at sætte Humøret op. Aldrig sparede De Dem selv, naar det var for at hjælpe andre. Jeg husker engang vi var samlet ude paa Kalkgaarden. En af de smaa Børnebørn kunde ikke gaa paa Stylder. Fru Gerdes klarede det hele ved selv at staa op paa Stylderne og gaa en lille Tur. Den lille Dreng græd ikke mere, men saa betaget paa sin Bedstemoder. Vi andre beundrede Fru Gerdes, at hun endnu kunde. For os er det helt utroligt, hvad Fru Gerdes paa et Aar kan lave af strikkede Lyseduge, Børnekjoler, Badekaaber o. d. l. Det er en Festdag at komme og se det hele, før Julepakkerne bliver afsendt. Der er nok for Hr. Gerdes at tage vare paa, naar han skal hjælpe Fru Gerdes med at faa Pakkerne afsendt til Jul. Lige i Juletravlheden ser Deres Hjem gerne saaledes ud:

Fru Gerdes Naalen eller Pinden har fat,
Lysedugen skal være færdig i en Hast,
Hr. Gerdes Kaffen over Gassen har sat.
»Sæt den paa lidt«
bliver der sagt saa blidt.

»Hold Kæft da for Satan, saa var det rart,
det hele ordner jeg i en Fart«.
Paa Bakken Gerdes Kaffen har,
og til Mutter en lille fin Cigar. —

Snart har De Guldbryllup kære Hr. og Fru Gerdes. Et langt Liv er henrunden, et Liv De kan se tilbage paa med Glæde. En rig Slægt er udgaaet fra Dem, og Deres Efterkommere vil blive gode og dygtige Borgere her i vort lille Land. Jeg takker Dem for al Deres Venlighed imod mig i den Tid jeg har kendt Dem. Meget har jeg lært af Dem begge. Gid De endnu maa faa mange gode Aar, saa De kan fryde Dem over Børn og Børnebørn.

Bankassistent Poul og Poula Caspersen, København:

Med en »Episodes«
om Hr. og Fru Gerdes
— og helst af de gode —
skal her der beværtes,
saa nu maa De smile
af min Poesis
Bevendthed — men ile
med mig til Paris. . .

Nedenfor Eiffeltaarn, Storbyens Hjertes
store Magnetnaal, staar Hr. og Fru Gerdes,
hun vil bestige det, han vil det ikke,
op imod Toppen gaar vekslende Blikke.
Han siger nej, og hun siger jo,
hun er standhaftig og han li'saadanne,
ingen vil vige en Fod af de to,
Frits og Johanne.
Paa Danskernes Modersmaal parlamenteres,
men ivrigt som Franskmænd der gestikuleres,
stadigvæk bli'r Argumenterne drøjere
Taarnet er højt, men Tonen er højere,
indtil hun helt fra Diskantens Top
skingrer i stigende Vrede:

»Ja, naar Du ikke vil med derop,
saa bliv da for Fanden hernede!«

Her kunde Historien egentlig endes
med den *Moral*, at selv om det hændes,
at Ægtefolk skændes
om en Bagatel,
kan de Guldbryllup faa alligevel.

Men — ja for der er et lille men —
en nydelig, ældre Dame kom hen,
en, som de sandelig troede, var fransk,
og sagde mildt og venligt paa Dansk:
»Men kære Frue, men lille De,
lad Deres Mand dog blot være fri,
naar nu han saa nødigt vil«. —

Se, derfor der er en *Morale* til:

At selv i fjerne, fremmede Lande
man aldrig skal paa sit Modersmaal bande.

Søster Cathrine, Aarhus:

Kære Onkel Frits og Tante Johanne!

Hvor skal jeg begynde, og hvor ende? Saa mange lyse Minder kommer frem — lige fra den første Gang vi saaes, og jeg fik den første Indbydelse til Deres gæstfrie Hjem. »Kom og besøg os, saa varmer Mutter Frikadellerne, jeg spænder for, og saa kører vi til Grejsdalen«. Der var altid Fest med Sang og Klang paa gamle Løvballegaard med den store Børneflokk. Ikke altid fik vi at vide lige straks her i Aarhus, naar der kom en lille ny. Men der skulde fire Par til en Lanciers — og de kom — kun Spillemanden manglede. Naar Billederne af Børnene kom til Bedstemors Fødselsdag med nøjagtig Opgivelse af Navn, Alder og saamange Pund og saamange Alen Børn. — Og derefter Turen til Moesgaard med Lammesteg og de 8 à 10 røde Retter — og naar vi kørte hjem i den lyse Sommeraften syngende og glade. Altid var det Fest at være sammen. Ingen Mand i hele Verden har faaet en bedre Hustru og Medhjælp.

Med hjertelig Hilsen og Hyldest paa Højtidsdagen fra Deres hengivne gamle Ven og Beundrer.

Husmand Peder Christensen (fhv. Karl paa Løvballegaard):

Til Guldbrudeparret!

Jeg mindes jo begge om Vaaren med drømmende Blikke over Engen, med spejdende Øjne efter Plovens Spor, hvor Grønskåret pipped i sit sarteste Flor — og Blomsten den nikkede, pludrede i underlig Sprog og Farvepragt, — den sladrede og fortalte deri noget om Høsten.

Jeg mindes saa godt, — hvad kan det dog være, der øger mit Hjerte til stærkere Slag. Jeg ser nu alt et Hjem, mine kære, forlængst i det fjerne; men Glæden staar lysende, urokkelig. Jeg mindes og takker for Ungdommens Aar.

Intendant Wald. Christensen, København.

Da den Gerdeske Familie i Efteraaret 1912 fraflyttede Jylland og fik Bolig paa den idylliske og stille Bülowsvej i København, havde jeg og min Familie Bolig i Stueetagen nedenunder. Jeg skal love for, at det blev mærkbart for os, at der var kommen Overbeboere, men den klarede Familien Gerdes storartet, nemlig ved at invitere mig,

Kone og Datter og Svigersøn med, naar der var »støjende« Selskab paa 1. Sal, og dette indtraf ikke saa sjældent. Man kunde ikke andet end blive indtaget i »Fritz og hans Kone« og glæde sig over det smukke Forhold mellem Forældre og Børn og Svigersbørn. Naar den megen Ungdom skulde have Luft for sin sunde Livsglæde ved Sang og Dans, ja, da blev man selv ung og glad ved Tilværelsen.

En Aften havde jeg Besøg af en Ven, H., med Kone og Datter, og da det traf sig, at der samme Aften skulde være støjende Selskab paa 1. Sal, fik disse mine Venner ogsaa Indbydelse til at deltage i den almindelige Lystighed. Det blev en Fest for H., der selv er Jyde, og Humøret blev ikke mindre ved rigelig Smagen paa Fru Gerdes Rabarber-Champagne. Senere, da Selskabet fik sig en Bid Brød, indtog han en Angostura-Bitter med Snaps, men da gik det galt; han blev bleg og forsvandt. Efter lang Tids Venten, fandtes han paa det Sted, hvor selv Kongen gaar alene ind, men herfra var han ikke til at rokke, trods milde Ord fra mig og strenge Ord fra hans Kone. Omsider opgav han sit Fangenskab, men Humør var der ikke mere af.

Stationsforstander Ludvig Cortes, København.

Kære gamle Ven!

Naa Du er altsaa blevet saa gammel, at Du kan holde Guldbryllup, takket være din elskværdige og dygtige Hustru. Ja, Tiderne gaar. Kan Du huske, da vi som Dreng gik til Præst i Aarhus, det var den rare gamle Pastor Seidelin, han holdt saa meget af os Dreng, dog havde han ofte Besvær med Dig; Du var saa urolig, og havde saa mange Spilopper for med os andre Dreng. Pastor Seidelin formanede os til det gode, og at arbejde i det godes Tjeneste, naar vi kom ud i Livet og skulde staa paa egne Ben, og Du har selvfølgelig forstaaet, at faa din store Familie til at tro, at Du altid har været et godt Menneske, men at dette ikke passer fuldt ud, skal jeg nu bevise. — Ja, med andre Ord, det skyldes min store Overbærenhed, at Du ikke den Dag i Dag sidder i »Tugthuset«.

Erindrer Du en Dag i Horsens for mange Aar siden, Du sad i en Kupe i Toget for at rejse hjem til din Gaard i Løsning, jeg gik paa Perronen i min ansvarsfulde Stilling som fungerende Stationsbestyrer; da jeg kommer forbi din Kupe og faar Øje paa Dig, siger jeg ganske stille: »Er Du der din Forbryder. Er Du igen kommen ud af Tugthuset«, Du rejser Dig op i al din Vælde og raaber med dine Lungers fulde Kraft: »Nu skal jeg sige Dig en Ting, din forb. . . Tyveknægt o. s. v.« — En saadan Tiltale kunde min Værdighed som Stationsbestyrer ikke taale, saameget mere som Folk begyndte at stimle sammen og beskue mig, jeg saa mig derfor om efter en Betjent for straks at faa Dig i Spjældet, men heldigvis for Dig afgik Toget med det samme, og Du slap helskindet bort. — En anden Gang, en Del Aar senere passerede Du Sorø Station, hvor jeg var avanceret til Stationsforstander, da raabte Du ud af Kupevinduet til mig: »Er Du nu her dit gamle fordrukne Liv, hvor Du er bleven køn med Aarene«; Du har vel tænkt at gøre godt, hvad Du forbrød Dig med i Horsens.

Naa, dette var kun et Par gamle Minder, jeg havde Lyst til at opfriske med Dig, og saa vil jeg bringe Dig og din kære Hustru en hjertelig Lykønskning paa Eders store Højtidsdag, med Ønsket om endnu mange gode og lykkelige Aar i Kredsen af Eders kære Børn og Børnebørn.

Venlig Hilsen, Din gamle Ven og Konfirmationskammerat.

Postkontrolør C. A. Damsted og Hustru Ellen, Nyborg:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

Vor Tid er rastløs. Dette er sagt og siges saa ofte, at der vel maa findes en Sandhed deri. For os af de yngre Generationer for hvem Dagen og Vejen gaar i Kampen

for det daglige Brød, i Kapløbet efter at erhverve en mere eller mindre værdifuld Fordel forud for Medbejleren ved ens Side, gives der kun faa og korte Pusterum, i hvilke der bliver Lejlighed til at slippe sit eget og rette Blikket fremad imod dem, for hvem Kampen om Livets materielle Goder er tilendebragt, dem hvis egentlige Livsgering maa siges at være fuldført. Og dog kan intet være mere lønnende og opmuntrende for os yngre, som endnu har et Stykke til Vejs Ende, og som har søgt at bevare et og andet af den første Ungdoms Idealer. Thi ogsaa de Gamles Livssyn idealiseres og sætter højere Maal end Hverdagens i Højsædet.

Kære Hr. og Fru Gerdes!

De har levet et langt og rigt Liv til Glæde for Dem selv og Deres Børn og staar nu som Samlingsmærket for en talrig Slægt, stærk i Kraft af Deres sjældne Forstaaelse af Ungdommens Krav til Tiden — og megen Erfaring. Og her er jeg ved netop det for Dem særprægede, som jeg har maattet beundre fra første Gang, jeg havde den Glæde at lære Dem at kende. Deres Slægtsfølelse, Deres Samhørighed med Børn og Børnebørn. Først og sidst har De haft Slægtens Tarv for Øje og trofast handlet i Overensstemmelse hermed. Derfor gaar der nu Bud til Dem fra nær og fjern og nye Op-gaver lægges stadig paa Dem. Maatte De endnu i mange Aar have Kraft til fortsat at bevare og samle Slægten, se denne gaa fremad i frodig Vækst, kan jeg ikke ønske Dem noget bedre paa denne Dag.

Sygeplejerske Astrid Demant, København:

Kære lille Tante og »mon Aankel«!

Mange hjertelige Hilsener og Tanker sendes Eder paa Guldbryllupsdagen. — Og mit inderligste Ønske om, at I endnu i mange Aar maa være det straalende Midtpunkt i den store Familie. Og samtidig vil jeg sige Eder *Tak* for alle de dejlige Ferier, jeg har tilbragt paa Løvballegaard, hvor hver en Dag var en Oplevelse.

Saa naar jeg tænker tilbage derpaa, er der et Væld af Minder. Jeg husker tydeligt, da jeg som ca. 5aarig sammen med Bedstefader besøgte Eder og var saa uheldig at falde i Vandtønden uden for Køkkenet. Det var lækkert — der svømmede en Masse dejligt deri, og Vandet naaede mig til Halsen, saa jeg hylede godt op. Men Tante kom som den »frelsende Engel« og halede mig op. Og senere, da jeg flere Aar efter besøgte Eder paa »Kalkgaarden« og da sagde Farvel til »Aankel«, som saa forbavsede mig med at sige: »Nej, min søde Pige — naar Du en anden Gang faar en Fridag, kan Du da akkurat ligesaa godt slaa Din S... her som et andet Sted.« Og endelig i Sommeren 1921, da jeg havde den Glæde at være sammen med Eder, Fru Ebba og Jens i Paris. Tydeligt mindes jeg den Aften paa »Boulevard St. Michel«, hvor vi alle efter en god Middag med Vin var glade, og ikke mindst »mon chère Aankel« og hvis Elskværdighed kulminerede, da han til den »fule gamle Aviskone«, der kom hen til vort Bord, sagde: »Madame, vous êtes la Reine de mon Coeur«. — Og tilsidst retter jeg en Tak til Dig, kære lille Tante, for al den Kærlighed Du igennem Aarene har vist mig.

Hjertelig til Lykke!

Ebba Olsen, f. Demant, København:

Kære Tante Johanne og Onkel Gerdes!

Min Mand og jeg sender Eder de bedste Ønsker paa Guldbryllupsdagen og haaber, at I maa faa mange gode Aar endnu sammen med Børn og Børnebørn. Og saa vil jeg føje min Tak til Eder for den dejlige Sommerferie, jeg som Barn tilbragte paa Løvballegaard — sammen med Bedstefar. Og selv om der var mange store Drenges til at drille en lille Pige fra Provinsen, var det en dejlig Tid. — Men det, der har fæstet sig mest i min Erindring, var, da vi alle en Aften var gaaet i Seng, at Onkel fandt paa, at der skulde synges og spilles. — Og jeg ser endnu de fire lange Drenges i bar

Skjorte og mine »fire Kusiner« i Natkjole staa foran Klaveret. — Og det syntes jeg var saa enestaaende, at Onkel kunde finde paa det.

Tak for den dejlige Sommerferie!

Sygeplejerske Ingeborg Demant, Assens:

Kære Tante og Onkel!

Der var engang en lille Pige, som henlevede sin Barndom i en lille By ved Lillebælt. Hun havde gode, kærlige Forældre, men da der var mange Børn, og Kaarene var beskedne, var det jo ikke altid, de mange Ønsker, som saadan en lille Pige kunde have, kunde blive opfyldte. Som alle Eva's Døtre, holdt hun af fine Kjoler, og saa hændte det en Jul, at der kom en stor Pakke til Hjemmet, indeholdende mange gode Sager, men som det bedste af det hele, fandtes der Tøj til en fin lyserød Molls-Kjole, der i Barnets Øjne skinnede som Silke og vakte en Glæde og Begejstring som hun aldrig senere, hverken som Barn eller Voksen har kendt Magen til. Det var som om den gode Fe i Eventyret havde gæstet Huset, og det glemtes aldrig! Mange Aar er gaaet siden da, og Barnet har forlængst traadt sine Børnesko, men ogsaa som voksen har hun modtaget Hjælp og Godhed, — særlig under Sygdom for nogle Aar siden — fra de samme kærlige Hænder.

Nu paa denne store Festdag, der kalder frem de mange Minder fra svundne Dage, vil hun gerne sige Jer begge *Tak for alt godt*, mest dog for de mange Gange I glædede hende som Barn, og allermost for den fine, lyserøde Kjole.

Gid I maa fejre en rigtig glad Guldbryllupsdag, med mange lyse og lykkelige Dage i Følge.

Rigtig hjertelig til Lykke, kære Tante og Onkel.

Gartner Demant og Hustru, Assens:

Kære Søster og Svoger!

Naar jeg i Dag til den store Festdag skriver til Eder, mindes jeg Aarene fra vor Barndom og Ungdom, hvor vi, kære Søster, altid holdt meget af hinanden og havde det godt sammen. Og siden alle de gode og glade Dage paa Løvballegaard, hvor I altid var saa venlige og gæstfrie, saa vi følte, der var rart at være; hvorledes vore Børn med Glæde længtes efter at besøge Eder alle, og den Glæde her i Hjemmet baade af store og smaa, naar Pakkerne kom fra Eder; vi vil altid med Taknemlighed mindes det, ikke mindst de dejlige Køreture til de kønneste Steder, som Du, kære Svoger, gjorde for at glæde os. Vi vil derfor i Dag ønske Eder det allerbedste, Livet kan give Jer Resten af Aarene, som vi ønsker maa blive mange endnu.

Forfatter Hans Daastrup, København:

Musa fortæl om de to, som fra Ungdommens fagreste Dage skærmet af Gudernes Kreds, af Mennesker elsket og hædret, vandred eendragtigen frem ad den Vej, som Skæbnegudinden forud dem havde beredt. Fem Aartier var det til fulde. Først af den givtige Mark fremelsked de Brødkorn og Frugter, fedede herlige Svin og tykvommede Køer og Kalve; og paa den frodige Jord et talrigen Afkom de satte. Drog da fra Cimbrernes Land de hid til den herlige Kongsstad, og paa dens yderste Kant i det skovomkransede Valby, tæt mod den fladeste Strand, ej fjernt fra det sagnrige Køge, hvor i en henfaren Tid skrækkeligt Huskors grasserte, fæstede de to deres Bo helt fjernt fra den fædrene Hjemstavn.

Men som hin Yndling af Zeus hin herlige Konning Odysseus
 altid paa Vandring blev fulgt af den lysblaaøjede Jomfru
 Pallas Athene med Spyd og skrækeligt Skjold ham at værne,
 saaledes fulgtes de to over Hav over Land af hin hulde
 Skæbnegudinde, som alt fra Ungdommens solrige Sommer
 huldte med sin mægtige Arm havde dem værnet og vogtet.
 Og fra det Hus, som de begge bebor, paa den Vej der blev opkaldt
 efter en gnaven Poet forlængst hensovet i Mulde
 kommer med fodfaste Trin, nu ofte den værdige Jorddrot
 fulgt af sin aldrende Viv: de højt bedagede gamle
 skrider saa værdelig frem belæsset med Kurv eller Pakke
 Frænders og Venners Kreds med milde Gaver at glæde.

Værdige gamle, som Livsdagens Gerning har øvet tilfulde,
 skuer frimodelig frem imod Gudernes evige Bolig.

Smed P. Elkjær og Hustru, Løsning:

I Anledning af Deres Guldbryllup vil vi gerne bringe Hr. og Fru Gerdes vor
 allerbedste Ønsker. Samtidig bringer vi Dem Tak for alt Samarbejde fra Løvballegaard;
 jeg mindes lige nu vort Aktieselskab, vi havde til at befordre Skolebørn til og fra
 Horsens, og naar Thomas kom dér i Gaarden om Morgen og Hr. Gerdes ikke var
 staaet op, Thomas maatte da slaa Ruden ind for at faa dem vækket, men saa kom der
 Fart i Sagerne, og Knægtene maatte ud uden Mad og Kaffe; det har været mange drøje
 Ture, de har taget sammen, men de holdt jo Humøret godt oppe og sang igennem
 Bottrup »I Natten klam og kold« o. s. v., men nok om dette. Rigtig hjertelig til Lykke
 med Guldbryllupsfesten og en god Livsaften, for vi er jo ikke helt unge nu, men hel-
 ler ikke saa helt gamle endnu; jeg haaber, at hvis De kommer til Løsning engang,
 at vi faar Lov at hilse paa Eder.

Frk. Thekla Ferslew, Valby:

Trods det, at Hr. Gerdes forsøger at ødelægge mit gode Navn og Rygte ved at
 sende mig Fingerkys, naar Hr. G. passerer mine Vinduer, vil jeg dog gerne sende Guld-
 brudeparret min hjerteligste Lykønskning og takke for al Deres Venlighed og Gæst-
 frihed imod mig i de Aar, jeg er kommen i Deres Hjem.

Læge C. A. Gerdes-Hansen, København:

Ved at rode i min gamle Hjerneboks,
 fandt jeg disse Minder frem, jeg ej vil miste.

Kære Onkel Fritz og Tante »Jo«,
 da jeg traadte mine Børnesko
 i de gyldne Somre hos Jer to,
 var der Liv og glade Dage,
 som jeg ønsker tit tilbage
 mellem Heste, Føl og Plage
 og den gamle Age.
 Dér den store Hantyr lagde Æg,
 og Spilud, han altid laved' Skæg,
 og vi Unger leged' først til Væg;
 det var Liv og Lyst for raske Dreng,

køre Korn fra Mark og Hø fra Enge;
 der var Dans i Lo og Leg i Vænge
 bag den gamle Længe.

Kære Onkel Fritz og Tante »Jo«
 mellem os er stadig Mindets Bro,
 over hvilken Mos vil aldrig gro.
 Under Egene og Gaardens gamle Tage
 var der muntret Liv og Skæmt i fordums
 Dage.

dertil Minderne mig ofte drage
 selvom Tider jage

Tak for Aarene, der svandt,
 og Minderne, der bandt.

Overlæge Einar Gjessing og Hustru Elfride, Fredericia:

Kære Hr. og Fru Gerdes:

Paa denne Deres store Højtidsdag vil vi gerne være med i Koret, der hylder Dem. Vi sender Dem vor hjerteligste Lykønskning og vor bedste Tak for fornøjeligt og venskabeligt Samvær i Fredericia. Vi ønsker Dem endnu mange gode Aar ved hinandens Side omgivet af den frodige, stadigt voksende Slægt.

Grosserer Glarding og Hustru, København:

Da vi i Oktober flyttede fra Molbechsvej og hen i en ny og bedre Lejlighed, var det dog med Sorg i Hjertet, ved Tanken om at skilles fra vort gode og uundværlige Naboskab med Hr. og Fru Gerdes. I de 10 Aar vi boede Dør om Dør lærte vi Hr. og Fru Gerdes at kende som de elskelige Mennesker de er. Vi fik her Indblik i et rigt og godt Familieliv med Børn og Børnebørn, og selv til os strakte Kærligheden sig. For min Kone blev Fru Gerdes en kærlig Mor, og for Børnene den dejligste Bebe. Hr. Gerdes var den galanteste Nabo man kunde tænke sig, altid med en Kompliment eller en god Historie parat og talrige er de Smaatjenester han beredvillig ydede os. Vi haaber at der endnu maa blive mange Aar til at dyrke Venskabet, og vi er glade for hermed at faa Lejlighed til at bringe Dem vor Hyldest og Tak for al Deres Godhed imod os i de forløbne Aar.

Fru Ada Gyldenbjerg, Svendborg:

»Hvad skal du skrive«? — Jeg er ikke nogen stor Digter, men jeg kan da sige Tak for et aabent og gæstfrit Hjem i København, da jeg som ung Pige tridsede rundt derovre.

Jeg vil ønske for Dem, at De maa faa den Lykke at opleve den store Festdag.

Tandlæge Josefa Hammelev, f. Meincke, Gentofte:

Naar jeg tænker paa Sommeren 1909 i Horsens, hvor jeg havde mit første Vikariat, mindes jeg med største Taknemmelighed den Gæstfrihed, som jeg nød paa Løvballegaard hos Hr. og Fru Gerdes. Jeg blev altid modtaget, naar jeg efter Ugens Slid Lørdag Eftermiddag kom derud, med aabne Arme, og den Stemning der altid herskede dels inspireret af Familiens fornøjelige Indfald, dels af de mange og store Snapse, vil jeg aldrig glemme.

Om det var et Ulykkestilfælde eller et planlagt Attentat paa mig, at Bunden efter et saadant Aftensold gik ud af min Seng, blev aldrig opklaret. Min Hjerne blev det derimod, dels af Faldet, dels af den raa Æggeblomme i Eddike med Salt og Peber, som blev rakt mig; herligt smagte det og godt gjorde det.

Maa jeg da hermed være blandt de mange, der paa denne Dag bringer Hr. og Fru Gerdes de hjerteligste Lykønskninger.

Lærer Axel Hansen, Herringløse:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

Kun to Gange i mit Liv har jeg været syg af Latter. Den første, da jeg saa Frederik Jensen i Ebberød Bank, den anden, da jeg hørte Dem, Hr. Gerdes, berette, hvor lunde en af mine Kolleger optraadte som behjertet Redningsmand ved en Ildebrand. Naa, det var vel ikke denne Beretning alene, men den i Forening med mange andre af Deres kostelige Virkelighedsskildringer, der bevirkede, at jeg Dagen efter maatte gaa til Lægen. Jeg var den Gang ikke langt fra at beklage Deres Hustru, som jo gennem Aarene maatte have døjet samme Kvaler som jeg. Men saa lærte jeg Dem en Dag

at kende fra en anden Side. Det var den Dag, da jeg hørte Dem læse et Digt, som en af Deres Sønner havde skrevet til sin Moders Fødselsdag. De læste det med en saadan Inderlighed, at jeg følte mig stærkt grebet derved, og jeg forstod nu, at Alvor og Gammen hos Dem kunde saavel tilsammen. Men ud fra de smukke Verslinier steg der et Billede frem for mig, Billedet af et Hjem, hvor Mand og Hustru og Forældre og Børn var knyttet til hinanden med ubrydelige Baand.

Med Tak for Alvor som for Gammen sender jeg Guldbrudeparret de bedste Hilsener.

Fru Anna Osvald Hansen, København:

Det var vistnok i Sommeren 1917, jeg gjorde Johanne og Frits Gerdes Bekendtskab.

De opholdt sig paa Kalkgaarden — den smukke lille Landejendom nær Farum, som ejes af Jacobsen og Constance, Gerdes Svigersøn og ældste Datter — og sammen med min Mand, der kendte Gerdes fra et Ungdomsophold paa Løvballegaard, aflagde jeg dem mit første Besøg.

Flaget var hejst paa Villaen — dog ikke i Anledning af mit ganske uventede Besøg — men fordi Sønnen N. Chr. Gerdes havde afsluttet sine Studier og taget medicinsk Embedseksamen.

Jeg kom uanmeldt og lidt hovedkulds dumpende ind i en Familiekreds, som var mig fremmed, men det varede ikke længe, før jeg fik Fornemmelsen af at have kendt de Mennesker i lang Tid, saa venligt blev jeg modtaget. Der var foruden Johanne og Frits Gerdes, Jacobsen og Constance med deres Børn, Dr. Lassen og Ellen, N. Chr. Gerdes og hans Forlovede og Karen, den yngste Datter, der savnede sin Dokter, der opholdt sig paa Samsø, og som jeg først senere lærte at kende.

De kom ikke til Stede alle paa engang, men samledes enkeltvis lidt efter lidt. Jeg tror, de fleste i Anledning af de uventede Fremmede fik travlt med at ordne lidt ved Toilettet, kun Frits Gerdes forsmaaede al forfængelig Pynt og tog imod mig, som han kom fra sit Arbejde i Mark eller Have, uden Smykker eller Fjer i Hatten, men i en net og klædelig Arbejdsdragt, der tydelig bar Mærkerne af den Jord, som er Danmarks Rigdom.

Men, hvor var han morsom. Det var ham der førte hele Samtalen, og han fortalte saa levende om Løvballegaard, at jeg næsten kunde se ham komme kørende ind i Gaarden med alle de Pakker, han — efter egen Fortælling — havde faaet Ordre til at hente i Horsens.

Hans Hustru var mere stille, men jeg mærkede snart, hvor meget hun betød for sin Mand og sine Børn. Hendes rolige, altid saa fornuftige Tale spredte en ejendommelig Hygge over den Kreds, hvor hun færdedes.

Jeg forstod allerede fra første Samvær med Johanne og Frits Gerdes, at de levede for deres Børn, og at det var en ualmindelig lykkelig Familie, jeg havde gjort Bekendtskab med. Det er jo ogsaa sjældent, at et Ægtepar med otte Børn har den Glæde, at alle Børnene, Sønner som Døtre, hver paa sin Maade og i sin Virksomhed har naaet noget godt og dygtigt og fremfor alt bevarer den Hengivenhed til Forældrene og hverandre indbyrdes, som man ikke kan undgaa at lægge Mærke til, naar man kender Familien Gerdes.

I Aarenes Løb blev Johanne og Frits Gerdes mine nærmeste Venner, og det er lutter lyse og muntre Erindringer, jeg har fra de Fester, Skovture og almindelige Besøg, som jeg har haft sammen med dem.

Det var jo altid Fest, hvor Frits Gerdes var med. Han var morsom, naar han vilde være det, og det vilde han jo næsten altid, men han var ogsaa morsom, naar han — en sjælden Gang — ikke vilde være det.

Jeg kan huske en Skovtur, vi foretog i Fællesskab, med Udgangspunkt paa Valby

Bakke. Johanne mødte vi paa Gl. Jernbanevej, medens Frits Gerdes ventede paa Bænken ved Sporvognsstoppestedet i Langgade. Der saa vi ham sidde med et Ansigt, strengt, ubøjet og sørgmodigt. En stor Harme tyngede hans Sind. En fyldt Vadsæk laa ved hans Fod. Jeg blev ganske beklemt og spurgte ængsteligt: »Hvad er der dog i Vejen med Hr. Gerdes«! — »Aah, han er bare vred, fordi jeg har lagt en stor Dug, en halv Snes Flasker Øl, et Stegefad, Ølglas, Snapseglass, Knive, Gaffer, Servietter og nogle faa andre ganske nødvendige Ting til en Skovtur ned i Vadsækken foruden Maden«, sagde Fru Gerdes, »men det gaar snart over«.

Vi hilste alvorligt paa hinanden, indtil Fru Gerdes med et Smil fik sin Gemal til at lette sit Hjerte, og da vi deltagende havde hørt paa Gerdes Beklagelser over den tunge Vadsæk, blev baade Humøret og Vadsækken lettere.

Skovturen forløb i alle Retninger som den skulde.

Maden blev spist — i Klampenborg traf vi sammen med Jacobsens, Dr. Lassens og Dr. Olsens — Øllet og Snapsen drukket og Frits Gerdes var utrolig morsom paa hele Turen.

Saaledes er Aarene gaaet. Jeg tror Johanne og Frits Gerdes er lykkelige Mennesker. De lever for hinanden indbyrdes, for deres Børn, deres Børnebørn og deres Venner. Sjælden har de Ro paa sig ret lang Tid ad Gangen.

Har de været nogle Maaneder i deres smukke Hjem paa Molbechsvej, saa maa de ud for at overbevise sig om, hvorledes de har det i Herringløse, paa Kalkgaarden, i Fredericia eller i Aarhus.

Men naar det gælder Rejser, er det den ellers saa rolige og stilfærdige Johanne, som er mest utaalmodig. Undertiden vil Frits ikke engang med, men foretrækker Ensomheden paa Molbechsvej frem for Rejsens Strabadser.

Han har jo ogsaa mange Ting at passe, der ikke altid kan forsømmes. Naturligvis hører alle Indkøbene for Johanne, som han besøger paa Østerbro, Amager, i Vanløse og Brønshøj op af sig selv, naar Fruen er bortrejst, men han har jo at passe sin Søn Knuds fjernere Forretninger, der ogsaa fører ham til Fods til Københavns fjerneste Forstæder.

Mange Aar har nu Johanne og Frits Gerdes levet sammen, de er meget forskellige, men netop derfor er de lykkelige og kan enes i den fælles Kærlighed til hinanden og til deres Børn.

Naar de nu snart skal samles med deres Børn og deres Venner for at fejre 50te Aars Bryllupsdagen, vil de sikkert selv føle denne Dag som en af de største og bedste i deres Liv. Thi de vil se glade og lykkelige Børn, Børnebørn og Venner omkring sig, og de har altid været glædest ved at kunne berede Glæde for andre. Dette, synes jeg, er det bedste der kan siges om dem.

I ærbødigt, taknemmeligt Venskab takker jeg Johanne og Frits Gerdes.

Lærer Chr. Hansen og Hustru Christiane, Nyvang Skole, Sjælland:

Jeg er glad for at faa Lov til at være med at flette Hæderskrans til Guldbrudeparret. Det bliver kun et lille Blad, fordi jeg kun af og til har truffet Hr. og Fru Gerdes i det gæstfrie Hjem paa »Kalkgaarden«. Jeg har mærket, naar vi var sammen derude, at Hr. Gerdes er en Mand, der kan spille paa mange Strenger, og jeg har følt, at det gamle Ord: »Erfaren Mand er værd at gæste«, havde sin Berettigelse her. — Jeg skrev, at Hr. Gerdes spillede paa mange Strenger. Gerdes spiller ogsaa paa Orgel. Det skete nemlig en Gang, at en ung cand. theol., som boede paa »Kalkgaarden« skulde tale for Præsten her i Sognet. Nu traf det sig, at Organisten fik Forfald, da tilbyder Hr. G. sig straks, ego skulde være Kirkesanger. Desværre blev det ikke til noget for Hr. G. og mit Vedkommende paa Grund af min Ferie; men jeg er ikke i Tvivl om, hvis Hr. G. havde spillet, saa var det sket til Menighedens fulde Tilfredshed. — En

anden Gang drøftede vi Spiritusforbud. For at »føje« Hr. G. var jeg Forbudsmand, og Bølgerne gik højt (ikke Bølger af Sprit). Nogle Dage efter fik jeg Bunker af Tryk-sager fra »Den personlige Friheds Værn«, og jeg var ikke i Vildrede med, hvem der var Ophavsmanden.

Hvad Fru Gerdes angaar, saa tænker jeg mig altid Fruen i en Ridderborgs Højens-loftssal, værdig og myndig, modtagende Gæsternes ærbødige Haandkys. Jeg er med i Skaren, idet jeg i Tankerne kysser Fruens Haand.

Min Søster og jeg ønsker Børn og Børnebørn til Lykke med det herlige Guld-brudepar.

Fru Dr. Hansen, (Tante Constance), (død April 1932) Aarhus:

Naar jeg tænker paa Frits og Johanne mindes jeg helst de vidunderlige Festdage paa Løvballegaard, hvor Slægtsfølelsen traadte saa stærkt frem, hvor Flaget vajede, hvor alle de søde Unger stod opstillede og for Resten altid svarede: »Det ved jeg ikke«, naar de blev spurgt.

Velkomsthilsener lød fra alle Sider, Blomster pyntede op i hver en Krog. Man gik til Bordet, der bugnede festligt og overdaadigt med Retter, Tante Johanne med rund og kyndig Haand selv havde tilberedt.

Hendes varme Hjærte, hendes store Gæstfrihed og Omsorg for vores alles Vel, rørte mig. Jeg holdt af hende, før jeg nogensinde saa hende, og jeg elskede hende fra første Gang, vi mødtes.

Et uforglemmeligt Minde er Pinsen 1920 paa Kalkgaarden, hvor Børn, Børnebørn og Svigerbørn havde sat hinanden Stævne uden at Far og Mor vidste noget og stod opstillede i Stuen med friske Bøgegrene i Hænderne og istemmede en Velkomsthilsen (Melodi: Ellen, Tekst: J. U.) til Forherligelse af de indtrædende og intetanende Forældre, der uden at sige et Ord satte sig ned og græd af Overraskelse og Bevægelse.

Da vi i 1904 stod i Salen paa Lille Torv og skulde følge Bedstemor til Graven, lød der Sang af otte Barnestemmer, der betog mig ganske. Og de sang et Farvel paa Melodien: Aldrig er jeg uden Vaade:

Tit Du sagde mange Gange,
vi Dig glædet har med vore Sange.
Maa vi da for sidste Gang
syngende end for Dig en Sang.

Nu det gamle Huus staar øde,
men vi skal Dig atter møde,
saa Farvel paa denne Jord,
kære, lille Bedstemor.

Aldrig vender Du tilbage.
Aldrig kan vi mer' med Klage
sige Dig, at vi fortrød,
naar vi os mod Dig forbrød.

Trafikkontrolør Henriksen, Aarhus:

Fra Henriksen har vi modtaget et interessant, morsomt og fyldigt Indlæg (20 Folio Sider), som vi desværre paa Grund af Pladsmangel maa udskyde til næste Nummer. Vi skal dog tillade os at anføre den karakteristiske Slutning:
Hjertelig til Lykke i Dagens højtidelige Anledning.

Anna og Henrik.

Politimester i Aarhus Einar Hoeck og Hustru Nina:

I Samvær med dem een Ting lærtes:
at Aarene gør ingen gamle;
i deres Øjnes Lys en Kærtes
saa klare Skin om Ungdom meldte.

Men spørger man: Hvormed omgærdes
Jert Sind mod Ald'rens grumme Hærgen,
bli'r Svaret: Hvorhen end de færdes,
de *elsket* er, de gamle Gerdes!

Fru Elise Hoffmann, Brabrand:

Til Guldbrudeparret!

I Anledning af den store Højtidsdag vil jeg gerne være med til at sende Dem en Hilsen. Gennem en Del Aar har jeg jo jævnlig været sammen med Dem, og altid var der Liv og Glæde, naar De kom. Jeg mindes mit første Besøg paa Løvballegaard, endnu før Svend og Camma var forlovet. Deres store Venlighed og Gæstfrihed baade imod min Mand og mig i de Dage vi tilbragte i Deres hyggelige Hjem. Og med Tak for alle de glade Timer vi har tilbragt sammen, haaber jeg, at det maa være os forundt atter at mødes raske og glade. Dertil knytter jeg mange gode Ønsker for Fremtiden.

Frk. Henny Hoffmann, Brabrand:

Første Gang jeg saa Hr. og Fru Gerdes, var da Bostrups flyttede ind i »Wigwam«. Jeg stod ved Vejen, og de standsede og spurgte hvad jeg hed og hvor gammel jeg var. De mente, jeg kunde blive en god Barnepike for Erik.

Siden den Tid har jeg ofte været sammen med dem. Jeg mindes den Gang jeg var i København med Ruth, og Hr. Gerdes advarede os, naar vi skulde over Gaden, at vi skulde se først til venstre og saa til højre og saa passe paa Rendestenen, og takker for de gode Raad, som blev prentet mig ind i Hovedet. Tak for al Deres Gæstfrihed og Venlighed imod mig.

Arkitekt Louis Hygom og Hustru, København:

Udsigten til Kalkgaarden fra det Sted, paa hvilket vi gennem 12 Aar søgte Landlivets nyttige Glæder, er det Billede, vi længst vil bevare i Erindringen herom, og det Billede skal ogsaa være Vignetten over dette vort lille Bidrag til et Festskrift for det Guldbryllup fejrende Ægtepar, der er den inderste Aarsag til, at Udsigten til Kalkgaarden for os er blevet noget mere end det kære Billede af en skøn Aadal, hvis kraftig bølgende Sider stiger i Lys og Skygge op mod Skovbrynets faste og dunkle Bælte.

Gaarden selv forekom os oprindeligt som en menneskelig Disharmoni i al denne Naturens Sødme, og for ikke at faa Billedet forstyrret, betragtede vi den i Begyndelsen blot som den Modsætning, der kunde forhøje Virkningen af den smukke Natur!

Vi kendte endnu ikke Kalkgaarden. Vi havde ikke oplevet den, vidste intet om dens Sjæl.

Den første Føling med Gaarden var egnet til at vække Nysgerrighed. Vi erindrer Billeder heraf. En Mandsperson med et Hoved, der kunde minde om romerske Kejserbyster fra Forfaldsperioden og dertil med en Krop, der henledte Tanken paa en Bulldog, drager forbi Torvet ved Hegnsmandens med en stor Snog i Haanden og hilser os blot med Ordene: »Det er en ordentlig Ka'l, det vil interessere Børnene at se den«.

Logiske Overvejelser paa »Knolden« førte til, at paagældende blev erkendt ikke at være Ejeren af Kalkgaarden; thi han havde i saa Tilfælde næppe haft Tid til at finde Snoge i Terkelskoven og desuden forekom han os heller ikke rigtig agrarisk. Der savnedes nærmere Oplysninger ang. denne Mand med Ansigtet, men saadanne erhvervedes hurtigt, thi kort Tid efter tvang Furageringsproblemerne os til at prøve Mulighederne udenfor Naboernes Kreds, og Kalkgaarden blev opsogt.

Billedet af det første Besøg er i vor Erindring blevet forskudt og er uklart. Maa ske erindrer vi hver noget og skal have det til at passe sammen, men Resultatet heraf

er blevet et futuristisk ekspressionistisk Billede, der paa samme Tid viser, hvad der foregaar paa forskellige Steder og til forskellig Tid.

Dog ser man tydeligt midt i Billedet Fru Gerdes, der sidder i Stuen med et Haandarbejde i Skødet — og en Cigar lagt til Hvile i Askebægeret. Ansigtets forskellige Udtryk genspejler, hvad der foregaar.

Ny paa Egnen. Velkommen! Udveksling af gensidige orienterende Oplysninger, hvoraf bl. a. fremgaar, at Manden med Snogen ikke længere skal pirre vor Nysgerighed, idet han sammen med Gammelfruen udgør Stammen til et Slægtstræ af Arten Gerdes, der har en Gren med Sidegrene og et Par Kviste der paa Kalkgaarden.

De øvrige Dele af Billedet er usammenhængende. Constance's og Lisbeth's Ansigter kommer til Syne og forsvinder paa forskellige Steder mellem de Genstande, der findes i Kanten af Billedet, og som er fotograferede ind over hverandre, men som dog kan skimtes at forestille Dele af Haven, hvorefter en Trillebør, en Vandpost, en Hund, 2 Katte, en Mængde Potteplanter, en Kaffekande, et Postbud m. v.

Hverken Gaardens Ejer, hans Søn eller dennes Bedstefar viser sig paa Billedet, saa disse har formentlig ikke været til Stede ved hint første Besøg.

Vi finder, naar vi saaledes genkalder os Erindringerne, at vort Bekendtskab med Familien Gerdes er indledet paa en heldig Maade ved selve Stammen af Familietræet. Grenene har vi først efterhaanden lært at kende, og Kvistene er saa mange, at vi har Møje med at holde Rede paa dem.

Den Gren, gennem hvilken vort videre Bekendtskab med Stammen Gerdes fastholdtes, blev jo Grenen paa Kalkgaarden, nærmere betegnet: Constance og hendes Mand og Børn. Gennem disse elskelige Mennesker har vi lært Stammens Egenskaber at kende, og — kan man sige — kunnet betragte, hvorledes Stammens skjulte Kræfter kommer til Udfoldelse gennem Grene og Kviste.

Gennem Grenen Constance er vor Forstaaelse af Stamparret bleven til, og vor Beundring for Grenen Constance fører tilbage til Beundring for Stamparret. Hos dette maa findes et Væld af gode Egenskaber, saa stort, at der ligefrem ikke er Plads nok til Udfoldelse af alle Egenskaberne hos Parret selv, og dette forklarer, at de forskellige Grene fordelt mellem sig maa overtage hver sin passende Del af Egenskabernes Udfoldelse.

Hos Grenen Constance træffer man Egenskaben Kærligheden i sin videste Form, som Kærligheden til alle andre fremfor sig selv i Maal uden Grænser. Her ser man de Egenskaber, der er Forudsætningerne herfor. Det store rige Sind aabnet mod Menneskene for at forstaa dem. Et sjælfuldt betonet Sind frugtbart nok til som Overskud at ytre sig i muntert Lune.

Vi har nydt godt af de Frugter, Grenen paa Kalkgaarden bærer, og vor Taknemmelighed derfor bærer vi frem for Stammen paa denne Dag.

Dens stærke livsbetonede Safter stiger endnu kraftigt op med Næring til Grene og Kviste og lader disse blive rigtbærende.

Vi beder om, at dette fremdeles maa finde Sted en lang Stund endnu ud i Fremtiden til Glæde baade for Træet selv og for alle os andre, der har Glæde heraf.

Og vi to, Helene og Louis Hygom, hylder Stamparret for den Sjæl, det har ladet blomstre i Constance.

Ved hende fik Kalkgaarden Sjæl.

Stiftskasserer Højsgaard og Hustru, Aarhus.

Til den Krans af Minder som flettes paa Guldbryllupsdagen, vil ogsaa vi gerne yde vort lille Bidrag. Naar vi tænker tilbage paa de dejlige Aar, vi tilbragte i Brabrand, mindes vi altid de hyggelige Bostrupske og Hoffmannske Stuer med Morfar ved Kla-

veret, flankeret af Erik og Mogens, og syngende for dem — ja, for os alle — den sidste af »Frederiks« Viser (»Har de ikke Tilde set« er for os uforglemmelig knyttet til »Morfare«). Og i et Sofahjørne Mormor med det venlige og kloge Smil — og mangt et godt Raad til de unge Fruer.

Vor allerhøjtest Lykønskninger paa Højtidsdagen og Lykke, Velsignelse og Sundhed i Fremtiden for Guldbrudeparret og alle deres Kære.

Frk. Elvina Hørmann, København:

I Januar 1914, i et forrygende Snevejr, havde jeg den Glæde første Gang at tale med Hr. F. Gerdes, som dengang kom ind i min Forretning, Gl. Kongevej 124, for at købe en Rulle Sygarn. Ved Ekspeditionen af Garnet opdagede Hr. Gerdes at vi stammede ikke alene fra samme Land, men ogsaa fra samme By, og gik hjem og anbefalede mig til Familien. Hr. G. har siden den Tid ofte hjulpet mig, bl. a. engang, da Hr. G. kom, stod jeg og ekspederede en vanskelig Kunde, som jeg ogsaa solgte noget, men det havde Gerdes ikke observeret. Men Kavalier som han er, følger Gerdes bukkende Damen til Døren, i det samme vender han sig imod mig og siger: »Hvad Fanden var det for en Mær«, hvortil jeg kun kunde svare: »Det ved jeg sgu da ikke«.

I det Hele taget har jeg haft Anledning til at udvikle mine smaa Evner i det Gerdeske Hjem paa forskellige Omraader bl. a. i at spille Kort. Jeg husker en Nat paa Bülowvej. Først spillede vi Hr. Gerdes i Seng, og da Klokken var 4 Morgen meldte Fru Gerdes »Napoleon«, men vælter og glemmer at det var hende, der havde tabt Spillet, og siger til Ellen: »Fik Du dem«. Fru Gerdes er som oftest den tabende Part i Kortspil, men har ogsaa ofte daarlige Makkere, bl. a. Lassen, som ellers er en klog Mand, — tænk han piber uden Trumf! Es og tager Fru G. med som Makker!

Ja, jeg har mange Oplevelser og Historier at fortælle, men da Familien Gerdes ved, at jeg gengiver en Historie daarlig, vil jeg hellere holde op.

Til Slut vil jeg have Lov til at takke Hr. og Fru Gerdes for al Deres Gæstfrihed og trofaste Venskab imod mig i de mange Aar, og ønsker at alle Deres Børns Kærlighed maa skinne paa Dem endnu i mange Aar.

Vand & Gasmester Haarbye, Gentofte:

Løvballegaard! Navnet alene kalder Minderne frem,
Minder om glade Dage i det kære, gamle Hjem,
Hvor Mutter dækked Bordet med hvad Huset formaaet,
Og Fatter ringed' sammen, naar Tiden var naaet.
Ja, Tiden den var herlig, og Snapsen den var billig,
men sommetider var vi nok ikke særlig villig.
Da kunde det nok hænde, at Fatter han blev gram
og tordned' ud i Stuen: »10 Øre for hver Dram«.
Da sku' de se os alle tilbage Nakken smælde
og hastig to, ja tre Glas andægtigt i os hælde,
men da blev Fatter stille og sa'e: »Nej, min tro
om jeg betaler hverken for tre eller to«.
Hvordan det siden gik, ja, derom vil vi tie
og vore Tanker nu Guldbrudeparret vie.
Gid de maa have Lykken, en solrig Aftenstund
til Solen silde synker for det allersidste Blund.

Med vor hjerteligste Tak for hvad I to Kære gennem Tiden har været for

Eli, Ellen og Vald. Haarbye.

Frk. Antoinette Jacobsen, Korning:

Hjertelig Hilsen til Guldbrudeparret.

Ja, der er mange gode Minder, som jeg ser tilbage paa med Tak i Sindet over for Hr. og Fru Gerdes, fra den Tid Mor og jeg kom paa Løvballegaard, hvor vilde vi gerne derop. Hr. og Fru Gerdes var jo Selskabsmennesker og forstod at feste og gøre det hyggeligt for deres Gæster. Haarbye og Frue, Mor og jeg (Marius var der jo næsten altid) var en Tid Stamgæster om Søndagen paa Løvballegaard. Fru Gerdes var jo mageløs som Værtinde.

Hvadenten det var Bøf med Løg, Haresteg, Ribben og Medister, Gaasen maatte jo ogsaa i Ovn de store Højtsaftener..

Det bedste var vist, naar Gerdes sad ved Klaveret med de store Børn paa Rad og Musik og Sang lød af Hjertens Lyst. Fru Gerdes Øjne straaede, hun var jo stolt af Mand og Børn. Det var en 1. Klasses Koncert, og vi andre var betaget, det var en dejlig Aften.

Der var ogsaa en Søndag, en Køretur blev foreslaaet, vi var vist 16 paa Vognen. Haarbye og Gerdes, med Gine i Køkkenet, skulde passe det hjemme. Da vi kom tilbage var Hovedbygningen illumineret med 56 Blus, det var rigtignok flot.

Ja, saadan vilde Fatter altid glæde Mutter.

Et af de smukkeste Minder var en Juleaften 1904 eller 1905. Grantræet fra Gulv til Loft straaede med Lys, Klokker, Fugle, Kurve, Æbler, Godter og Gaver. Salmesangen tonede. Det er dejlig med Juletiden, da synes jeg, Himmel og Jord er hinanden nærmest, man kan næsten høre Englesus i Luften.

Alt skal fuldkommes, hvad vor Gud har sagt:

Hvad han har lovet, vil han ogsaa give;

Vi stole paa hans Troskab og hans Magt

Og skal igennem alt bevaret blive.

Alt her vi frydes ved vort skønne Hjem,

Hvor Jesus venter med sin Helgenskare!

Se, vi gaar opad til Jerusalem

Og der skal Glæden evig, evig vare!

Gaardejer Brixen Jacobsen, Hustru Sørine og Søn Børge, Bjerre:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

I Anledning af Deres Guldbryllup beder vi Dem modtage vor hjerteligste Lykønskning, og samtidig vil vi sige Dem Tak for den Tid, vi har kendt Dem. Vi var altid glade for at komme paa Løvballegaard, og nu vil vi ønske Dem alt godt i de kommende Aar.

Venlig Hilsen til hele Familien.

Gaardejer Niels Jacobsen, Nøragergaard, Spentrup:

Gerdes var slem sommetider, men vi lærte at bestille noget, og han var ikke kneben med en Fridag.

Engang var jeg ved at mogle, men havde faaet læsset for meget paa Børen, saa kom han og sparkede til den, saa baade den og jeg væltede. Det var nu rimeligt nok. Men en anden Gang fornærmede han mig, dog tilgiver jeg ham gerne paa hans Guldbryllupsdag (og har gjort det for længe siden). Jeg trak tre En-Aaringer, de var tvære og vilde ikke med, og uden at jeg vidste af det, kastede Gerdes en tom Spand i Enden paa dem. Og det hjalp altfor godt. De løb forbi mig og trak mig omkuld og Gerdes brølede »Hold fast, Niels!« Og jeg holdt fast og slæbtes ud af Gaarden og røg med

Hovedet mod et Stykke Tømmer, saa jeg daanede et Øjeblik. Jeg lod ham bagefter spagfærdigt vide, at jeg ikke syntes om den Fremgangsmaade, og det gav han mig for Resten Ret i.

Om Fru Gerdes husker jeg tydeligt, at hun engang spurgte mig, hvem jeg bedst kunde lide, hende eller hendes Mand, hvortil jeg svarede Gerdes! Det tror jeg, hun tog mig fortrydeligt op.

Men jeg har kun gode Minder fra Løvballegaard, hvorfor jeg sender mine bedste Lykønskninger til Guldbrudeparret.

Karl og Lulla Jaeger, København:

Naar Sang og Latter kan runge,
Imellem Gamle og Unge,
Naar Gamle og Unge hinanden forstaar,
Da ligger det i at de Gamle formaar
Sit Ungdomshumør at bevare.
Og dette Hr. og Fru Gerdes har,
»Et Pragteksempel af et Guldbrudepar«,
Med Ord kan vi ej udtrykke,
Hvor højt vi ønske dem Lykke.

Skuespiller Frederik Jensen, København:

Kære Venner!

Modtag mine inderligste Lykønskninger paa Jeres store Festdag og modtag samtidig min hjerteligste Tak for et herligt Minde fra vor fælles Ungdom.

Jeg husker en Aften i Horsens efter Forestillingen, at et glædestraalende Ægtepar hjertevindende omfavnede mig som Tak for min Ydelse den Aften. Ægteparret var Frits og Johanne Gerdes.

Natten blev lang, der var Samklang i vore Tanker og vore Følelser.

Lærer Martin Jensen og Hustru Cathrine, Middelfart:

Hvad var det nu Guvernøren over Nord Carolina sa'e til Guvernøren over Syd Carolina?

Ja, det var noget af det, jeg kom til at tænke paa, da jeg hørte, at Hr. og Fru Gerdes kan fejre Guldbryllup. Jeg saa tilbage i Tiden og fandt mig selv i saa glad og behageligt Selskab, som jeg sjælden senere har truffet det, siddende ved det bugnende Bord under de store Træer i Skovkanten paa Løvballegaard, hvor Fru Gerdes var den omsorgsfulde og elskværdige Værtinde, der med aldrig svigtende Omhu sørgede for sine Gæster.

Jeg saa og hørte igen i Tanken Hr. Gerdes som den glade Vært, der med sprudlende Vid var Midtpunktet i Festen. Den ene vellykkede Historie fortalte han efter den anden, medens Latter og glade Tilraab lød om ham og os alle.

Naar jeg nu i Dag efter de mange Aars Forløb skriver dette ned, saa er det med noget af den Glæde, jeg den Gang følte, og som endnu stadig er i mit Sind, og det er med en dybfølt Tak for, at det faldt i min Lod at træffe sammen med saa prægtige Mennesker.

Ja, kære Guldbrudepar! Jeg kan forsikre Dem om, at dette glade Samvær har betydet uhyre meget for baade Cathrine og mig i Tiden, der er forløbet siden, og det samme har det sikkert gjort for mange andre af Deres Gæster. Mangfoldige har hos Dem hentet et Fond af glade Minder, der senere har ligesom lyst for dem og hjulpet dem lettere over de Ujævnheder, der findes paa ethvert Menneskes Livsvej.

Hvad var det saa Guvernøren over Nord Carolina sa'e til ham fra Syd Carolina? Ja, det ved jeg ikke; men der var en af de tilstedeværende, der hviskede til sin Nabo: »Jeg synes, her er noget længe mellem Snapsene.«

Cathrine og jeg vil paa Bryllupsdagen skænke i Glassene og tømme dem paa Guldbrudeparrets Velgaaende med mange gode Ønsker for Dagene, der kommer.

De hjerteligste Lykønskninger med mange Hilsener fra os begge.

Gaardejer Niels Jensen Kusk, Stobberup:

Vi var Naboer i mange Aar, og vi kom meget sammen baade ude og hjemme. Men Oplevelserne har ikke været mange.

Jeg husker engang at Gerdes og jeg var kørende til Kristiansminde for at se paa en Tyrekalv; vi blev budt paa Smørrebrød og Snapse. Gerdes spiste af Beskedenhed kun lidt og Snapse drak han nu slet ingen af. Jeg sad og tænkte, at han gider være saa fin paa det. Vi andre tog godt for os. Men da vi saa kom til Horsens paa Hotel Skandinavien og traf Fru Gerdes, da klagede Gerdes sig over, at han var saa sulten, og vi fik jo saa noget at spise og kom til køring hjem.

Jeg husker ogsaa en anden Gang, da vi havde været i Forsamlingshuset kørende i Kane. Paa Hjemturen væltede vi ved Bie's Vej over i den store Grøft, men jeg var jo hurtig paa Benene igen, men Gerdes og Fru Gerdes kneb det for, de sad i en Fodpose, og den er ubehagelig, naar man vælter. Men de kom da op igen.

Nu vil jeg sige Eder en hjertelig Tak for svundne Dage og for al Eders Godhed mod os baade unge og gamle og ønske, at I endnu maa leve i mange Aar til Glæde for Eder selv og Eders Børn og til Lykke med den 7. November 1932.

Professor ved Landbohøjskolen, Johs. Jespersen og Hustru, København:

Samtidig med, at vi bringer Hr. og Fru Gerdes vor Hyldest og hjerteligste Lykønskning paa Guldbryllupsdagen og Ønsket om en god og lykkelig Fremtid, vil vi sige Dem hjertelig Tak for de Timer, vi har tilbragt i Deres Selskab. Det har altid været os en oprigtig Glæde at være sammen med Hr. og Fru Gerdes. Vi har tidt glædet os over og ofte talt om Deres lykkelige Evne til at sætte Tingene paa den rette Plads, Deres frimødige og ligevægtige Sind og Deres sjældne Evne til stadig at bevare en levende Interesse for det Erhverv, som De i mange Aar viede et enestaaende dygtigt og trofast Arbejde til Gavn og Hæder for Dem selv, for Deres Familie og Fædreland.

Anne og Jacob Johnsen, Liden Kirstensvej 3, København:

Ved Hr. og Fru Gerdes Guldbryllup vil vi ønske dem hjertelig til Lykke, og ønske at de maa leve sammen i mange lykkelige Aar.

Ja, lykkelige, det er de, det forstaar man, naar Frits ser paa Johanne og siger: »Jeg vil helst være hvor Mor er«, saa tindrer Øjnene, og Johanne ser paa ham med sit milde Smil. Men glædest er de, naar de taler om deres prægtige Børn, Svigerbørn og Børnebørn, ja, naar man ser paa dem, saa ser man hvor Lykken kommer fra, den kommer fra det gamle Hjem, fra Far og Mor.

Endnu en Gang rigtig hjertelig til Lykke paa Guldbryllupsdagen.

Apotheker H. V. Josephsen, Sønderbro Apothek, København:

Kære Hr. Gerdes og Frue!

I Tidens Løb træffer vi jo en Masse Mennesker. Af de fleste bevarer vi, som vel godt er, intet Indtryk. Faar vi noget, gaar det med Strømmen ud i det store Hav, hvor saa meget gaar tilbunds og forsvinder, og hvor der ogsaa heldigvis er Plads til saa

meget. Faa er ogsaa de af hvem vi overhovedet faar noget Indtryk, men absolut sjældent er det at møde Mennesker, endog ret flygtigt, og i Aarevis opbevare og glæde sig over det Indtryk de forlængst gjorde paa én. Til denne sidste Kategori kan jeg henhøre mit Møde med Hr. og Fru Gerdes. Og med Rette kan jeg vel nu spørge mig selv, hvad var i Virkeligheden Grunden hertil. Var det Fru Gerdes myndige L'hombre eller var det hendes fede »Manne«cigar, som jeg bevarer Mindet om? Eller var det Hr. Gerdes sprudlende Veltalenhed, hans blinkende Intelligens, eller var det Jomfru Frederedderikketiktsens Haarelixir jeg husker? Nej, alt det er ikke Grunden og har ikke noget med Sagen at skaffe. Det var noget »indvendigt« hos disse Mennesker, der prentede sig i min Erindring. Det var *det* hos Dem og Frue, som sagde mig: Her er en storartet Far og Mor. En storartet Far og Mor, som *levede* i sin Børneflokk, og som havde den Lykke, at Børnene levede sit inderligste Liv med »Far og Mor«. Uden at overdrive kan jeg sige, at smukkere Forhold har jeg aldrig set. Jeg kan derfor indskrænke mig til at sige: *Lykelige Børn, Svigerbørn, Børnebørn og endnu lykkeligere Forældre.*

Og dermed den hjerteligste Lykønskning til det lykkelige Guldbrudepar.

Fru Marie Kjær, Bottrupgaard pr. Løsning:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

I taknemlig Erindring om gode og glade Dage paa Løvballegaard sender jeg Dem paa Guldbryllupsdagen min hjerteligste Hilsen.

Frk. Rigmor Kjær, Bottrupgaard pr. Løsning:

Venlig Hilsen og Hyldest til Guldbrudeparret med Tak for de muntre Dage vi som Børn og Unge altid havde paa Løvballegaard.

Overlæge, Dr. med. Carl Krebs, Aarhus:

50 Aar er en lang Tid, og saa længe man er ung, synes man, det er endnu længere. Det maa være en stor Glæde at kunne se tilbage paa saa mange Aar og tænke, at man har holdt af hinanden og hjulpet hinanden i al den Tid, baade i de gode Dage og i de vanskelige Tider, og det vil Johanne og jeg saa gerne ønske Dem til Lykke til. Hver Gang, vi har været sammen med Dem, har det været en Oplevelse for os at se, hvor glade De var for hinanden, og se, hvor Fruens Øjne straalte, naar Fatter sang sine morsomme og smukke Sange, gennemført med en musikalsk Sans og Følelse, som vi alle beundrede.

Vi vil begge haabe for Dem og Deres Børn og Børnebørn alt godt i de Aar der kommer, og De vil stadig staa for os som det gode Eksempel.

Frk. Marie Kruse (Værtinde for Studenterne J. U. G., N. C. G. og P. F. Lassen)
København:

Ved at rode i min Hukommelse fandt jeg denne lille Perle, en Perle, fordi den er uskyldig og ren, helt fri for saftige Vittigheder, hvad der jo ellers er ret vanskeligt at finde i en Gerdesmund, enten den nu er gammel eller ung. Æblet falder ikke langt fra Stammen!

Ebba var herovre med Bent, da han var ca. 1 Aar. Hun og J. U. boede paa Kastelsvej, og jeg skulde passe Barnet en Eftermiddag. Jeg havde tilbudt at køre en Tur med ham. Næppe var jeg kommen hjem efter dette Løfte, før jeg betoges af Angst for, hvorledes jeg skulde klare de Ærter, — sæt at Drengen gav sig til at hyle! Jeg turde ikke gaa alene og saa ingen anden Udvej end at ringe til Frits. Han skulde møde mig hemmeligt, da jeg ikke vilde, at Ebba skulde vide det.

Jeg fik frejdigt Ungen i Vognen og styrede ad Langelinie, men havde ikke gaet

mange Skridt, før min Hjelper kom frem fra en Port, hvor han havde ventet, naturligvis fuld af Spøg over Situationen, som skulde udnyttes; men jeg har aldrig været saa glad for Frits som dengang. Vi vandrede hele Linien igennem. Snart hørte han Folk sige: »Sikke et Par glade unge Forældre« eller »Han ligner sin Mor«! Det blev en dejlig Tur. Vi var lutter Smil og Tilfredshed alle tre.

Drejer Chr. Larsen, Søllested:

Modtag mine bedste Ønsker paa Guldbryllupsdagen og Tak for den store Gæstfrihed, hvormed I altid har modtaget mig i de 15 Aar, vi har kendt hverandre.

Fabrikant Axel Lassen og Hustru Helfred, København:

Tag Jert Glas, drik en Skaal for de Kvinder,
med dem man har de skønneste Minder.
Fryd Jer ved Livet og tænk ej paa Døden.
Naar først vi hviler under Gravhøjens Mos,
da hjælper os hverken Guld eller Gods.

Held og Lykke! Vi mødes nok engang endnu paa Royal!

Godsejer, fhv. Statsminister Madsen-Mygdal. Edelgave:

Hjertelig til Lykke!

Fru Marie Madsen-Mygdal, Edelgave:

Det erindres endnu saa tydeligt: Løsning Station, den ventende lille Char-à-banc, og af Sted kørte man saa ud mod det, der havde optaget een saa mange Dage i Forvejen: at man skulde besøge disse Mennesker, om hvem der i ens Fantasi stod en Glorie af noget eventyrligt, noget, der sagde, at de egentlig slet ikke var som andre almindelige Mennesker. For havde man ikke en Dag staaet med sin Far i Haanden paa et Torv i en fremmed By og dér stirret paa et lille Slot, der bestemt lignede et, man havde paa et Billede i en Historiebog, og ens Far havde sagt, at der boede de Børns Bedstemoder. Og man havde hørt noget, der havde lydt som et Eventyr, — næsten som om det handlede om en Prins og en forklædt Prinsesse, der ikke havde maattet faa hinanden — havde døjet yndig Modgang, men som saa tilsidst var blevet saa lykkelige i en dejlig Gaard paa Landet og nu boede der i Herlighed og Glæde!

De Børn derude fra, som man havde lært at kende under deres Besøg i Byen, havde jo nu egentlig set ud som almindelige Børn, i hvert Tilfælde ikke helt som man tænkte sig Prinsebørn — men saa havde de en egen djærv Maade at fortælle paa — om hvad de saadan kunde, og om hvad deres Forældre sagde, at de skulde — de store Piger fortalte, at de malkede rigtige store, levende Køer, og det forundrede Bybarnet overmaade. Saa man kunde jo forstaa, at man ikke maatte vente sig, at det skulde være som paa Komedien, hvor Prinsesserne trippede rundt og spillede Fjerbold hele Dagen.

Ja, og saa var man der altsaa omsider. — Vognen holdt, og man fik lige set, at Huset altsaa slet ikke lignede Bedstemoderens Slot paa Torvet — men det glemtes straks, for dernede ved Siden af Vognen stod jo hun, som man kunde saa godt lide, den høje, milde Kone, — og saa han, som man maaske sommetider var en Smule angstelig for, for han lo altid saa meget og morede sig, naar han syntes noget var pudsig. Og for Erindringen staar det nu, som om han lo den hele Dag, og hun smilte kærligt til, og Børnene smilede og lo, og det hele var saa dejligt.

En Mængde Oplevelser fylder Dagen, naar man tænker tilbage derpaa! Man følte, at de Børn gerne vilde have, at man skulde have det rart hos dem — alt blev vist

frem med Forklaringer, der var afpasset efter den 7-aarige Gæsts mangelfulde landøkonomiske Forstaaelse. — Lærerinden, der sad og skrev Søndagsbrev i Skolestuen ovenpaa, blev man ogsaa introduceret til, hun fik et Øjeblik en til at føle sig meget lille ved en Bemærkning om, at det var meget svært at lære tysk Grammatik — men det lærte de alligevel allerede herude, sagde hun. Og man spadserede i Flok over Markerne til en Krohave, hvor der var Fest, og hvor man oplevede noget saa enestaaende som at vinde et stort, rundt Sigtebrød i Tombolaen — og senere tog de to store Piger Gæsten i Haanden, og alle tre vandrede op til en Nabokone, der lige havde faaet et lille Barn. »Vi maa ind at gratulere«, sagde den største Pige. Ja, hvad var de Børn dog ikke inde i! Deres Viden og Erfaring var stor — der var blevet talt om mange Ting i Dagens Løb — ogsaa om Sygdom. Man havde været lidt stolt af en Lungebetændelse, man havde haft om Vinteren; men den største Dreng kastede en Skygge over Dagens klare Solskin ved at aabenbare ud fra sin ufattelige lægevidenskabelige Erfaring, at een Gang det var ingenting — men næste Gang, man fik det, saa døde man, og man fik det altid to Gange! Det sank dybt i ens Sind, og man rykkede sig lidt bort fra ham. Han var forfærdelig klog.

Ja, og saa blev der kaldt ind til Spisning, og den søde Kone derhenne for Bordenden, hun havde jo, hvad man nok havde forstaaet før, særlige Evner — baade til at kunne se, hvad man tænkte paa og til at gætte, hvad man holdt af, og hun forsynede Gæsten med rundeste Gæstfrihed og sagde saa endda, at hvis man ikke kunde faa Sauce op, gjorde det slet ikke noget.

Hvad der ellers skete ved Bordet, huskes ikke, for man opslugtes fuldstændigt af den Glæde og Munterhed, der strømmede gennem disse Stuer, og af den Kærlighed alle i dette Hjem viste hinanden, og da Husfaderen efter Bordet satte sig til Klaveret, og Børnene samlede sig om ham og sang saa kønt — eenstemmigt — flerstemmigt — den ene Sang efter den anden, var det for den lille fremmede, der lyttende sad paa en Skammel, saa overvældende et Indtryk af Eventyrhjemmets sande Herlighed, at hun kunde kun eet: græde — græde ud — af Hjertens Lyst!

Tak for et dejligt Barndomsminde!

Hjertelig til Lykke paa Guldbryllupsdagen!

Adjunkt Joseph Mehl, Sønderborg:

Der sang i mit Indre en Sang til Fru Gerdes' Pris, en Dame, som bl. a. en Aften i København, da mit fysiske Væsen var lidt udglidende, stod for mig som et moderligt og kærligt fast Punkt i en ellers broget Verden, og saadan staar hun stadig for mig.

Og Hr. Gerdes! Hvor har han ikke ofte frydet min Sjæl. Aldrig glemmer jeg, da han en Aften paa »Almindeligheden« sang sine herlige Viser.

Men man bliver for gammel til at digte.

Sadelmager A. Mortensen og Hustru, Løsning:

Hr. og Fru Gerdes mindes vi altid i vor Erindring med en taknemlig Følelse, baade for Deres aldrig svigtende Troskab som Kunder i vor Forretning i alle de Aar De boede paa Løvballegaard, og ikke mindst for Deres gæstfri Venlighed mod vore Børn, som vi véd tilbringer mange glade og fornøjelige Timer i Deres hyggelige Hjem.

Ogsaa ved anden Lejlighed har De glædet os med Deres Vid og Lune, blandt andet med den udmærkede Sang De forfattede til vort Sølvbryllup, den glædede og morede os og bidrog i høj Grad til at højne Stemningen.

Tag hermed vor hjerteligste Tak og Lykønskning paa Guldbryllupsdagen.

Cigarhandler Chr. Mortensen, København:

Første Gang undertegnede kom i Berøring med Familien Gerdes, Løvballegaard, var Sommeren 1897, da der af vore Forældre blev gjort et Forsøg paa at oprette en Skole,

som bød paa en bedre Undervisning end de stedlige Kommuneskoler. Der meldte sig 8 Elever, hvoraf de 4 var fra Løvballegaard. Der blev startet i Løsning Forsamlingshus med en indkaldt Lærer ved Navn Osvald Hansen, (den senere Forfatter og Grundejer i København), der underviste i de forskellige Fag undtagen i Sang, Religion og Aritmetik. Religion dyrkede vi sammen med Pastor With, Sang hos Lærer Riis, Stobberup Skole, og Aritmetik kom Lærer Sørensen, Løsning Skole og underviste i et Par Gange om Ugen. Det hele gik godt i 3 Maaneder, da blev det klart for vore Forældre, at der blev for ringe Tilslutning, det maatte opgives, Skolen til vor Sorg ophæves. Eleverne blev paany anbragt i Kommunens Skoler, undtagen de som kunde være ombord i et Fartøj, der i Forening blev konstrueret af Hr. Gerdes og Smedemester Elkjær i Form af en Jumpegig, der kom til at gaa i fast Rutefart imellem Løvballegaard og Horsens Latinskole. Det beviser hvor vanskelige Forholdene var for at opnaa den Undervisning som krævedes. Samme Efteraar den 3. Oktober blev jeg konfirmeret i Korning Kirke og dermed udskrevet af Skolen og begyndte at studere Sadelmageriet hjemme hos min høje Fader.

Aarene gik, cirka 3, da faar jeg Besked af min Fader, der drev Forretning som Sadelmager og nød den Ære at tælle Løvballegaard iblandt sine Kunder, at gaa ned og reparere Seletøjet, »Naar du er færdig gaar du paa Hjemvejen ind til Naboen Niels Kusk og sætter nye Reb i hans Liner«. Men Dagen gik med paa Løvballegaard, der blev ingen Tid til Niels Kusk og hans Liner, desuden blev der stegt og braset, saa det kildrede i Næseboerne, pakke sammen og gaa fra en god Aftensmad, nej, der maa hittedes paa noget andet. Svend! har du Tid til at hente Niels Kusk's Liner, saa kan jeg maaske lige naa dem. Ja, saa gerne. Et Øjeblik efter er Svend tilbage med dem, det gamle Reb ud og nyt ind, det gik i en Ruf. Kort efter kalder Fruen til Aftensmaden, og ganske rigtig, dejlig stegt Lever. Jeg blev placeret ved Siden af Husets Frue, budt først, tog et Stykke, Fruen var der med det samme og fyldte min Tallerken med den Udtalelse, at jeg var alt for beskeden, den ældste Søn Jens, som sad næst, og saa at det lønnede sig, udbød: »Jeg er ogsaa beskeden Mor; »det plejer Du ellers ikke min Dreng«. Det resulterede i, at Jens fik samme Portion som jeg. Vi spiste nu den gode Mad. Jeg var Vidne til et Familieliv, som man skulde søge efter at finde Magen til. Efter endt Aftensmaaltid bød jeg god Nat, svang Syklemmen paa Nakken og vandrede hjem, glemt var de ømme Fingre og Niels Kusk's forbandede Liner.

Tiden gik med Ophold flere Steder i Landet. Havnede til sidst paa Kgl. Hofl. N. Larsens Vognfabrikker, Smallegade 52, hvor Opholdet strækker sig over 7 Aar. Min Søster Kirstine og min Broder Jens, der begge opholdt sig her i Byen samtidig, blev med mig enige om at købe den Tobaksforretning paa Gl. Kongevej Nr. 179, som jeg ved et Tilfælde havde faaet paa Haanden, og som er i vor Besiddelse endnu. En Dag kommer en Dame og Herre ind i Forretningen og gør et større Indkøb; det viser sig at være Fru og Hr. Gerdes. Talen gaar om fælles Bekendte, det hele ender med Kaffe i Bagvælset, vi bliver inviteret ud hos dem, Bekendtskabet udvikler sig til trofast Venskab. Nyheder af fælles Interesse bliver nu straks meddelt omgaaende pr. Telefon, Brev eller personlig Nærværelse. Det er mit Indtryk at Venskabet er styrket med Aarene, det er mig en Glæde at tænke tilbage paa de fornøjelige Timer, jeg har tilbragt sammen med Guldbrudeparret i deres gæstfrie Hjem. Det er mit Haab, at dette maa fortsættes mange Aar endnu, idet jeg beder Dem modtage min inderligste Tak for Aarene der svandt, og tillige min hjerteligste Lykønskning til Guldbrudeparret paa Højtidsdagen.

Skotøjshandler Jens Mortensen, København:

Der er Oplevelser fra ens Barndom, som stadig tegner sig særlig klart i Hukommelsen. Min første Erindring om Hr. Gerdes skriver sig da ogsaa fra min Barndom,

da jeg en herlig Vinterdag sammen med en Sværm Kammerater vilde binde vore Slæder bag i Kanen fra Løvballegaard. Da Hr. Gerdes, som selv var Kusk, et Øjeblik var inde hos Købmanden for at forrette sit Ærinde, benyttede vi det givne Øjeblik til at forankre vore Slæder hvor paa Kanen det lod sig gøre, og det var i samme Øjeblik blevet til et helt Kobbelt Slæder, men saa snart Hr. Gerdes havde opdaget vort Forehavende, blev vi rigtignok kort og knapt, ja, paa en Facon der ikke lod sig misforstaa, gjort opmærksom paa, at den Festforestilling absolut kun var for Venner og Bekendte, (Spændingen blev stor, men udløstes hurtigt), og at jeg var blandt de 3 der blev betragtet som saadan, var jeg selvsagt baade glad og stolt over.

Da jeg i min Ungdom blev uddannet i Sadelmager- og Tapetsererfaget hjemme hos min Far, og da Hr. Gerdes Løvballegaard taltes blandt Fars mest trofaste Kunder, var jeg adskillige Gange i Aarene 1907—1912 om Vinteren paa Løvballegaard til aarligt Eftersyn og Reparation af Seletøjet. Om Sommeren var det som Regel Høstsejlene det gjalt. Og hvad jeg allerede den Gang beundrede hos Hr. Gerdes var Egenskaber, som jeg vil kalde Handlekraft, Klarhed og Overblik, og trods Hr. Gerdes nuværende Alder er min Beundring for de samme Egenskaber stadig usvækket. Men naar mine smaa Ophold paa Løvballegaard, i den Anledning som foran nævnt, altid staar for mig som nogle af min Ungdoms bedste Oplevelser, skyldes det ikke mindst Husets Frue, som nok skulde sørge for, naar man samledes til de forskellige Maaltider, at den Fremmede fik noget paa Tallerkenen, og at man i et og alt maatte finde sig vel, ja, det for Fru Gerdes saa ejendommelige — men naturlige — gæstmilde Sindelag, størmede een saadan i Møde og virkede saa velgørende at man næsten følte sig som hørende til Familien.

Vinteren 1910—1911 var jeg en Dag paa Løvballegaard og skulde da betragte Stole og montere en Kakkellovnsskærm, det var haandværksmæssig set et Arbejde af større Interesse end at sidde og hugge i Seletøjet, og jeg lagde da ogsaa baade min Flid, min Dygtighed, ja, hele min Sjæl i Arbejdet. Betrækket til Stolene bestod af nogle smukke Korsstingsbroderier, som var forfærdiget af Husets Frue plus hjemmenværende Døtre (Ellen og Karen). Ligesaa skulde Kakkellovnsskærmen monteres med et tilsvarende Kunstværk, det gjorde selvsagt sit til at Damerne var særlig spændt paa at se Stolene færdige, og jeg naaede at have Stolene færdige til almindelig Fyraftenstid. Da jeg paa Grund af Travlhed hjemme ikke var i Stand til at komme Dagen efter, maatte jeg for at faa Skærmen færdig ogsaa tage Aftenen til Hjælp. Hr. og Fru Gerdes skulde om Aftenen til Gilde paa Vesterskovgaard, men forinden de drog af Sted modtog jeg baade Ros og Tak for mit Arbejde, og fordi jeg vilde gøre Skærmen færdig, selv om Aftenen gik med. Ellen og Karen fik Besked paa at sørge godt for at jeg ikke led Nød af nogen Art, ligesom Svend modtog Ordre til, naar jeg var færdig med Skærmen, da at drikke en Rømtoddy sammen med mig, og det skal siges til Ellens og Karens Ros, at de ifølge Ordre gjorde deres Pligt, men var de flinke imod mig, var det dog ikke noget mod Svend, han tænkte aabenbart, at der skal ikke kunne klages over den Kost, jeg er sat til at sørge for. Da vi havde drukket en — smagte den af en til, og Svend bemærkede ogsaa, at man ikke kunde gaa paa et Ben, og den ene blev imidlertid til fire, og de var af en saadan Fylde, at jeg skal garantere for, at det ikke var Vandet, der havde Overtaget, og jeg har ikke hverken før eller senere smagt Mage til Rømtoddy. Resultatet kan man vel næsten tænke sig til, jeg, der var paa Cykle til Løvballegaard, havde et forfærdeligt Mas med at faa startet, ja, det lykkedes overhovedet ikke at bestige Pegasusen, jeg maatte tage den til Fods. Men Cyklen var mig dog til megen Nytte!

I 1915, efter at jeg havde aftjent min Værnepligt ved Sikringsstyrken, kom jeg til at arbejde som Sadelmager ved Hærens Tøjhus i København, og da Hr. og Fru Gerdes ogsaa havde taget fast Bopæl i Hovedstaden, indlededes Bekendtskabet paany, og det var en særlig Begivenhed, der gav Anledning hertil. Hr. Gerdes interesserede

sig i ikke ringe Grad for Landsforeningen »Den personlige Friheds Værn«, og denne Forening havde iværksat en Præmie-Konkurrence, hvor 1. Præmie var Kr. 500, 2. Præmie Kr. 250 og derefter som sædvanlig en Række Smaapremier. Opgaven gik selvfølgelig ud paa, hvem der kunde skaffe de fleste Medlemmer til Foreningen, og Hr. Gerdes antog da iblandt Venner og Bekendte en Række Medarbejdere, men forinden man fik Opgaven udleveret, blev man af Hr. Gerdes udtrykkelig gjort opmærksom paa, at det slet ikke var Pengepræmien som saadan, det drejede sig om, men at vi ved forenede Kræfter og Anstrengelser kunde samle saa mange Medlemmer til Aflevering paa eet og samme Navn, og paa den Maade søge at blive værdige til 1. Præmien, og saafremt den Lykke skulde times os — da suppleret med et Par flotte Haandbevægelser at kunne sige til Foreningens Ledelse: »Vi ønsker aldeles ikke Kontanterne udbetalt, men overdrager Beløbet til Støtte for Foreningens ædle Formaal«. Da jeg, som paa Hærens Tøjhus arbejdede sammen med flere Hundrede Mennesker i forskellige Fag, havde særlig let Adgang til at hverve Medlemmer, lykkedes det mig da ogsaa at blive Nr. 1 af Medarbejderne, og i Forening naaede vi det ret anselige Antal af 355 Medlemmer. Men trods den udmærkede Tilrettelægning og heraf smukke Resultat opnaaede vi dog kun at blive værdige til 2. Præmien, stor Kr. 250,00, som i Henhold til, hvad jeg allerede har fortalt, forblev til Støtte i Foreningens Kasse. Hr. Gerdes og samtlige Medarbejdere havde naturligvis i den paagældende Tid bevæget sig frit ud og ind af Foreningens Kontorer, og da Resultatet forelaa, kunde vi vel ikke skjule en vis Skuffelse over ikke at være blevet Nr. 1, men Hr. Gerdes fortalte mig senere, at det var en større »Fagforenings-Kanut«, der havde hugget 1ste Præmien og dermed de 500 Kr.

Som Aarene senere er gaaet, har jeg Indtryk af, at det gamle Bekendtskab ikke alene er blevet styrket, men at det har udviklet sig til et godt og solidt Venskab, som jeg altid vil være Hr. og Fru Gerdes Tak skyldig for. Sammen med min Hustru, min Søster og Broder har jeg været til mange uforglemmelige Sammenkomster paa Molbechsvej Nr. 1 og tillige paa Kalkgaarden; sidst vi var hos dem var Søndag den ²¹/₁ 1932, hvor vi var atten til Bords, og trods Fru Gerdes Alder — Gigtben — og hvad man ifølge Alderen kan have at slaas med, var alle Gæsterne enige om, at vi her blev præsenteret for det koldeste Bord, vi længe havde set, og dertil kom, at vi først maatte igennem et Par lækre varme Retter. Ja, at være under en saa sød og naturlig Værtindes Omsorg og Beskyttelse er intet mindre end en Oplevelse, og i min Beundring herfor staar jeg saa langt fra alene.

Igennem Aarene har vi ogsaa modtaget mange Vennetjenester baade af Hr. og Fru Gerdes, men maa jeg her paa Forhaand undskylde, at der ikke levnes mig Tid til at fortælle nærmere herom, men nøjes med at fortælle lidt om det Par Tjenester, vi har ydet som en ringe Gengæld. Min Bror havde opdaget, at vi sikkert kunne glæde i det mindste Fru Gerdes med at lægge et Stykke Linoleum paa den Del af Køkkenbordet, som jeg vil kalde Langsiden, men da vi ogsaa gerne vilde, at det skulde være en Overraskelse, maatte det jo ske ved Lejlighed, naar begge de ældre var paa et af de lidt længere Ophold hos Familien, og vi havde da allieret os med vor fælles Ven Knud om at give os Oplysning om, naar saadan Lejlighed gaves, da han i saadanne Tilfælde i Forening med hans flinke Hustru har Overopsyn med Lejligheden paa Molbechsvej, og i den Anledning er overdraget et Hold Nøgler; vort Forsæt bragtes da ogsaa paa den Maade til Udførelse, og Dagen efter at Hr. og Fru Gerdes var komne hjem, modtog baade min Bror og jeg med første Post Brev fra Hr. Gerdes indeholdende fire »Linoleumsvers«.

Men da min Brors og mit haandværksmæssigt indstillede Øje følte sig stødt over Synet af den øvrige mindre Del af Køkkenbordet omkring Vasken, fik vi en Aften efter megen Snak frem og tilbage Lov til, naar det passede os, at komme en Aften og gøre Køkkenbordet helt komplet med Linoleum og Zink om Vasken; til Arbejdet med

Zinken om Vasken fik vi Lov til at medtage en af vore gode Venner — en Smed fra vort Kvarter, som forøvrigt ikke var Hr. og Fru Gerdes ukendt, saa han var lige saa velkommen som vi plejede at være, og til Forklaring paa, at den Aften for os tre Haandværkere ikke var kedelig, behøver jeg blot at fortælle, at da vi blev lukket ud i Køkkenet, fandt vi alle Hylder og Fremspring her tæt garneret med Gamle Carlsberg, hvilket dog fik min Bror og mig til — ihukommende det gamle Ord, der siger, at hvad der kan kurere en Smed, kan slaa en Skræder ihjel — at være lidt forsigtige til Arbejdet var færdigt og afleveret i behørig Stand. Men De vil forstaa, at vi maatte tage os selv i Nakken!

Saa sent som i Efteraaret 1931 gaves der os endelig igen Lejlighed til en ringe Gentjeneste. Svigersønnen Dr. Lassen havde anskaffet sig en over al Maade begavet Hund, som ved Daaben blev givet det forfærdelige Navn »Buldr«, men som for os saa i sin Paaklædning at kunne være fuldkommen tip-top maatte have et Halsbaand, der kunde staa rigtig smart til baade dens Lød og Teint. Hr. Gerdes havde modtaget Ordren og bragte den derfor videre til min Brors og min Fagkundskab; her gjorde jeg imidlertid den Akkord med min Bror, at han skulde skaffe Materialerne, saa skulde jeg udføre Arbejdet, og at jeg der — for en Gangs Skyld — har haft en heldig Haand vil fremgaa af nedenstaaende Takkeskrivelse (Maskinskrivelse), som baade min Bror og jeg modtog med Posten som Tak for vor Daad, og hvoraf vi erfarer, at »Buldr« stadig er flink og gør store og dygtige Fremskridt ved allerede nu at kunne skrive paa Maskine.

Herringløse, Efteraar 1931.

Hr. Jens Mortensen, København!

For det kunstnerisk smukke Baand, der nu pryder min Hals, bringer jeg Dem herved min hjerteligste Tak. Jeg er saa ubeskrivelig henrykt for det, thi det er just efter min Smag og klæder mig allerkest, saa De kan tro Halestumpen dirrede af Glæde, da jeg første Gang med det paa saa mig i Spejl. Alle Hunhundene ser skævt til mig, de er gule af Misundelse. Hanhundene blinker til mig, naar jeg promenerer Baandet paa Strøget her, og det vil sikkert bevirke yderligt Tilløb, naar min Kærlighedsflamme nu vel inden længe begynder at blusse. Baandet bærer jeg desuden gerne, fordi det med kærlige Hænder er skabt blødt, bøjeligt og derfor ikke vil komme til at snære min Hals, naar jeg besat af førnævnte Flamme lidenskabeligt slider i min Lænke. Med endnu en hjertelig Tak og de venligste Hilsener forbliver jeg

Deres ærbødigst hengivne
Buldr Buldrian.

Naar jeg allerede som Barn blev betragtet som Ven af Hr. Gerdes, og herover følte mig glad og stolt, er jeg ikke mindre baade glad og stolt over — ogsaa i min Manddom at tælles blandt Hr. og Fru Gerdes Venner. Og jeg vil derfor til Slut gerne fremsætte Ønsket om, at Guldbrudeparrets Plads i Livet sent maa komme til at staa tom. Og dem der forhaabentlig i en fjern Fremtid skulde komme til at opleve sli Begivenhed, vil da undrende se sig om i Tomheden efter dem, hvis Lige som Forældre, Bedsteforældre og Venner ikke findes.

Skulde jeg igennem ovenstaaende blot have ydet et ganske lille Bidrag til Formaalet at glæde de To, der først og fremmest her er tænkt paa at glæde, saa er ogsaa jeg glad, og fremsender endelig til Guldbrudeparret mine venligste Hilsener.

Johanne Jens Mortensen, København:

Maa jeg kun ganske kort faa Lov til at supplere min Mands Hyldest til Guldbrudeparret med en oprigtig Tak for al den Venlighed og Gæstfrihed, der saavel i de Aar jeg var forlovet med min Mand, som siden vi selv har faaet vort eget Hjem, er blevet mig til Del. En Aften paa Molbechsvej 1 er altid Fest.

Og idet jeg ønsker Hr. og Fru Gerdes stadig maa bevare deres ungdommelige Sind og Humør til Glæde først og fremmest for dem selv, men ogsaa for Børn og Børnebørn og deres utallige Venner, beder jeg Dem modtage mine venligste Hilsener og bedste Ønsker for Aarene, der følger.

Husbestyrerinde Kirstine Mortensen, København:

Til det Væld af glad Hyldest, der i Dag staar Guldbrudeparret i Møde, vil ogsaa jeg føje min hjerteligste Tak for Venlighed, Gæstfrihed, og ikke saa sjældent et godt Raad. Alle de rare Timer jeg har tilbragt i Deres hyggelige Hjem vil altid staa for mig som glædelige Oplevelser.

Min hjerteligste Lykønskning paa Guldbryllupsdagen, samt Ønsket om fortsat Glæde og Lykke i mange Aar endnu.

Bagermester Frants og Jenny Nielsen, Løsning:

Allerførst vore hjerteligste Ønsker paa Guldbryllupsdagen. Dernæst Tak, kære Hr. og Fru Gerdes, for alle gode Barndomsminder paa Løvballegaard. Tak til hver især af Børnene for godt Kammeratskab, og for Dem alle ønsker vi endnu mange lyse og gode Dage.

Skuespiller Johs. Nielsen, fhv. Direktør ved Det kgl. Teater:

Mine hjerteligste Lykønskninger til Guldbrudeparret i Mindet om gode Stunder paa »Kalkgaarden«.

Apotheker Peter Nielsen, Kolding:

Jeg husker første Gang, min Broder og jeg kom paa Løvballegaard, det var Sommeren 1899. Vi var inviterede til at tilbringe Sommerferien der. Vi kørte derud i Gigen, og da vi kom ind i Gaarden, blev vi af Proprietæren budt velkommen i om trent følgende Vending: »Nu vil jeg haabe, at I maa tilbringe nogle fornøjelige Dage her, og saa maa I for Resten lave, hvad I vil med Undtagelse af at brænde Gaarden af, slaa Ruderne ind og gøre Dyrene Fortræd«, og jeg maa indrømme, at det var Parolen i alle de Aar, vi kom paa Løvballegaard. Det var lige noget for vi Dreng fra Byen. Der var noget at se og lære, og vi havde i Hr. Gerdes en enestaaende Lærermester og Kammerat, der paa en ganske egen Maade forstod at vække vor Interesse for Naturen. Vi var saaledes engang kommen ind paa, hvor vanskeligt det var at bekæmpe Marktidslerne, og for rigtig at anskueliggøre det, tog Hr. Gerdes os en Dag med ud i Marken og lod os med Spader grave ned til en Tidsels dybtliggende Rod og lod os afdække denne i et Par Alens Længde. Ja, saa forstod vi, at det ikke var saa lige en Sag at komme Tidslerne til Livs, og vi havde samtidig faaet et lille Kursus i Botanik. Og hvor var Skovturene fornøjelige. Vi havde een hver Sommer, og den gik i Reglen til et af de smukke Steder ved Vejle Fjord. Det var en Festdag lige fra Morgenstunden. Der skulde sættes Sæder i den gule Arbejdsfjedervogn, Seletøjet skulde pudses og blankes og Hestene strigles ekstra godt, og med Peter »Kaninstok« paa Bukken drog saa hele Løvballegaard af Sted. Sjælen i det hele var selvfølgelig Proprietæren, og hvor var han utrættelig den ganske Dag for at sætte det hele i rigtig Sving og mere os Børn og de Voksne med for Resten.

Paa en saadan Tur til Munkebjerg kyste Hr. Gerdes næsten Livet af en gammel Kone, der »sad« i Skoven, ved at raabe: »A ka si'et! A ka si'et!« (Det forstaar kun de, der var med paa Turen). En anden stor Dag i Sommerferien var vor aarlige Røversoldatdag nede i Skoven. Vi var da en Snes Dreng, og Hr. Gerdes skulde passe paa de Røvere, der blev indfanget. Vi maatte godt stikke af, hvis vi kunde, og engang forsøgte vi tre i Tal at mase Hr. Gerdes op i en Krog, men han tampedes os ganske

simpelt saadan, at vi ikke forsøgte det mere. Efter en saadan Dag gjorde det godt at komme ind til Mors Aftensmad, og aldrig har jeg set lignende Bjerge Smørrebrød forsvinde saa hurtigt.

Vinteraftnerne var heller ikke kedelige, saa holdt Hr. Gerdes Skole for os ude i Folkestuen, og han præsterede f. Eks. engang at bevise den ptolemæiske Læresætning i bagvendt Orden. Det var herlige Skoletimer. Vor daværende Rektor havde været Lærer for Hr. Gerdes i Aarhus, og han blev kopieret til Punkt og Prikke paa en ganske fortræffelig Maade.

Nogle Puds spillede vi jo »de Gamle«, som da vi havde faaet i Entreprise at samle Æg ind fra Lade og Stald. Hønsene havde faaet den grimme Vane at gaa og lægge Æg i Laden, paa Høloftet, i Halmstakkene o. s. v., og dem gjaldt det jo om at faa fat i, før de raadnede, og det skulde vi Drengene gøre, og Betalingen herfor var 50 Øre plus et Røræg for et Hundrede Æg, men naar det saa kneb med at finde den sidste Snes, kunde vi jo finde paa at hente dem i Hønseshuset, det var jo ogsaa lettere. Men den blev opdaget, og der blev sat Laas for. Saa gik den ikke længere; der var saa ikke andet end at kravle ind gennem Hullet, hvor Hønsene gik ind — men vi var desværre for tykke. Heldigvis havde vi den Gang lille Knud; han kunde lige slippe gennem Hullet og hente Æggene, men det gik jo ogsaa kun en Tid. En skønne Dag stod »Mor« i Bryggerset og saa Æggene blive langet ud gennem Hullet, og lidt efter kom lille Knud, og saa faldt Mors Hammer. Ægsamlingen foregik herefter paa en noget mere ærlig, men absolut besværligere Maade. Sidste Gang, jeg var paa Løvballegaard, var Sommeren 1912 i Anledning af Proprietærens Fødselsdag og Svends Overtagelse af Gaarden, og det var heller ikke nogen kedelig Dag. Vi kom i hvert Fald først hjem Dagen efter.

For mig staar mine Besøg paa Løvballegaard som nogle af mine kæreste og glædeste Barneminder, og jeg benytter her Lejligheden til at bringe de kære to gamle min hjerteligste Tak for alle de gode Dage, jeg har tilbragt paa Løvballegaard.

Isenkræmmer Victor Nielsen, Horsens:

De Dage jeg har tilbragt paa Løvballegaard, staar for mig som mine allerbedste. Naar jeg tænker derpaa, da synes jeg, at jeg staar i Gæld til Hr. og Fru Gerdes.

Jeg glemmer aldrig, naar vi Lørdag Eftermiddag kom til Løvballegaard og blev budt Velkommen af Familien, da var man klar over, at det virkelig var ment. Naar vi saa om Aftenen efter en dejlig Aftensmad var samlede alle, og Hr. Gerdes satte sig op paa den gamle Dragkiste, fløjtede, slog Takt med Benene paa Dragkisten og trommede paa en af Drengenes Madkasser, saa behøvede ingen at tage til København for at høre Vagtparaden trække op.

Høstgilderne paa Løvballegaard glemmer jeg heller aldrig, saa blev der serveret Kaffe med Fru Gerdes bekendte Bagværk, Bollepuns og Cigarer. Det var vel nok noget for en Dreng.

Jeg mindes ogsaa enkelte Dage, hvor det var slet med Humøret, det var jo ikke altid lige flot med Moneterne, men saa satte Hr. Gerdes sig til Klaveret, og alle Unge blev stillet paa Rad. Da blev der spillet og sunget, til Humøret atter gik til Tops, ja, det var Dage, som jeg aldrig glemmer. Tak derfor.

Fru Gerdes som Doktor har jeg ogsaa prøvet. Det var en Gang, jeg havde faaet en Byld over det ene Øje, en Byld saa stor som et lille Kalkunæg, men Fru Gerdes og nogle knippelvarme Grødomslag fik hurtigt Bugt med Kalorius.

En Skraa for Tandpine fik jeg ogsaa af Hr. Gerdes, men det hjalp ikke, vel sagtens fordi jeg alt længe den Gang havde skraaet Tobak.

Jeg vil gerne ønske alt godt for hele Familien Gerdes, og sige Dem rigtig hjer-

telig Tak for den Tid jeg har tilbragt paa Løvballegaard, og en særlig Hilsen og Lykønskning til Brudeparret i Guld. For Dem vil jeg ønske en lys og rigtig lykkelig Livsaften.

Pastor Ivar Nordentoft og Hustru Margrete, Mariager:

Frits og Johanne Gerdes. — Begge to hører de til dem, der efterlader sig meget tydeligt Spor i ens Erindring, særprægede og betydelige Mennesker, som de er, hver paa sin Vis. Hun er af dem, som vokser en stille, men sikker Væxt i ens Tanker og Omdømme, efterhaanden som man lærer hende nærmere at kende. Ligesom Barometret stiger sikrest og varigst, naar det stiger langsomt, saadan gik det med vore Tanker om Fru Gerdes. Hun er ikke Distanceblænder og faldt os ikke straks i Øjnene, men blev efterhaanden — uden at vi fra Dag til Dag tænkte over det, stadig større for os. Vi lærte hende at kende som et stille og flittigt Menneske, en elskelig gammel Dame, som tænkte og vidste meget mere end hun sagde, men naar hun talte, gemte der sig i hendes Ord en stille Hjertelighed og en ejendommelig naturlig Menneskelighed, som var værd at agte paa. Netop derfor er hun bleven et fast Punkt i Tilværelsen for Børn og Svigerbørn og Børnebørn — hun fulgte dem alle i sine Tanker fra Dag til Dag med en Kærlighed, som ikke behøvede Ord — og blev det ogsaa for os, som jævnlig fik Lov at være med i Kredsen.

Han staar i vor Erindring som den sprudlende livlige Type paa aandelig og legemlig Vitalitet. Ingen har fortalt os saa mange Anekdoter og Erindringsstumper som han, og altsammen var det saa levende anskuet og levende fremstillet, at naar Frits Gerdes fortalte, gennemlevede man selv, hvad han talte om. Hans Stof syntes uudtømmeligt. Egne og andres Oplevelser — ogsaa et og andet tillært og tillæst — gennem flere Generationer. Han har fortalt mig Smaatræk om min egen Farfar, som for mig var overraskende nye. Hertil kom saa hans mange og lange og glødende Foredrag om alle tænkelige Emner og Problemer, folkelige, kunstneriske, sociale, politiske, religiøse. De overbeviste os ikke altid, men gennem det altsammen kendte vi et ejendommelig levende Hjerte, en varm og rig Menneskelighed, et vaagent og aabent Sind. Aaben og djærv var han altid, en Mand, hvis Ord og hvis Adfærd man til enhver Tid kunde stole paa. Og midt igennem de mange stærke Ord og de mange djærvt hævdede Standpunkter fandt han nu og da Udtryk for en egen ægte stilfærdig og ydmyg Menneskelighed, som maaske er det, vi mindes med den største Glæde, naar vi tænker paa og sammen taler om »Gamle Gerdes«.

To sjældne og elskelige Mennesker, som vi har meget at takke for og som vi af Hjertet ønsker en lys og mild Livsaften.

Tegner Ejner Norspang og Hustru Else, Skovkrog, Farum:

Fra vort Vindue ser vi ofte en Vandrer, der med sin Rygsæk og Knortekæp paa Vej mod Kalkgaarden med seje Skridt ta'r Kalkværksbakken, uden at dens stærke Stigning synes at genere det mindste. Hurtigt forsvinder han bag Bakkens Top.

Eller vi møder Vandreren paa den ensomme Landevej, og paa lang Afstand raaber han os til. Inden vi er kommen af Cyklen, er han midt i en Historie, som Regel en morsom Oplevelse eller friske humørfyldte Kommentarer til den sidste Tids Begivenheder.

En aldrende Vandrer paa Livets Landevej der endnu ikke har lagt op, men følger alt med en saa levende Interesse, at vi føler det, som talte vi med en jævnaldrende.

Oftentimes har vi siddet bænket ved det lange Bord, med vor Vandrer og hans Viv ved Bordenden, og i samme humørfyldte Strøm er Ordet kommet fra hans Læber. Et langt og lykkeligt Livs Billeder er rullet op for os af en Mand, der har levet Livet i Ordets rette Forstand. Hver Oplevelse, hvert Menneske staar klart i hans Erindring

og bliver til rette Tid halet frem af Hjernens Kramkiste og serveret, hvor det passer. Og naar Sprogets saakaldte Ukrudtsplanter er nødvendige for at give Beretningen den rigtige Farve eller Anekdoten dens rigtige Pointe, da faar han sin Vivs mildt bebrejdende Irettesættelse. Men hun forstaar ham saa godt, fortæller selv, og med samme lagttagelse og Sans for sine Medmenneskers morsomme, ja, komiske Sider.

Kære Hr. og Fru Gerdes; Tak for de muntre Timer vi har tilbragt i Deres Selskab. Liv og Lyst har der altid været, eller ogsaa en rigtig dejlig Hyggelighed. Deres Liv den Dag i Dag kan give selv den mest livslystne Ungdom et Mod den ofte trænger til: Modet til at blive gammel.

Modtag vor hjerteligste Lykønskning og gid De maa leve længe lige saa lykkeligt som hidtil. Mere tror vi ikke, vi kan ønske Dem.

Karen Nygaard, Øxenholm, Fyn:

Kære Onkel og Tante!

I Anledning af Eders Guldbryllup ønskes I hjertelig til Lykke af hele Familien her. Saa vil jeg gerne takke Eder for de Gange jeg har besøgt Eder og for Eders store Gæstfrihed imod mig. Jeg husker tydeligt endnu de dejlige Dage jeg tilbragte paa Løvballegaard tillige med mine Søstre og Johanne Andersen, den Sommer I byggede Laderne og Peter var derovre. Vi var blandt andet paa Munkebjerg, da havde vi et lille Uheld paa Turen derovre, det blev nemlig Torden, og Regnen strømmede ned. Vi blev en Del vaade, men tog det med et godt Humør, det gik vel nok mest ud over mig. Jeg havde nemlig lige faaet en ny Hat, og den var pyntet med gult Tyl, saa da vi naaede Munkebjerg, var det næsten ikke at se, der var Pynt paa den, den var fuldstændig flad. Jens udbød ogsaa: »Nu er Karens Hat punkteret«! Naa, men det var ellers en dejlig Tur, Vejret var igen blevet smukt, og jeg husker endnu, hvor yndig en Udsigt der var derovre. Næste Dag skulde vi rejse hjem; men da havde Tante sørget for, at alt vort Tøj var tørt, og om det saa var min Hat, saa havde hun taget Floret af og strøget det og pyntet den igen, saa ingen kunde se paa den, at den havde været »punkteret«. Om Formiddagen som vi skulde rejse, sad vi ude i Haven og spiste Frokost. Medens vi sad der, kom Niels Christian med et Æg i Haanden og satte sig ved Siden af Tante. Saa sagde han: »Dersom jeg nu sidder med dette Æg i Haanden i 3 Uger, saa bliver der en lille Kylling«! »Nej, der gør ikke«, sagde saa Tante, medens hun rask tog i hans Haand og klemte til, saa Ægget gik i Stykker og faldt ud paa

Dugen. Men det var Tante ikke ked af, hun sagde blot: »Vi skal vaske i næste Uge, saa tager vi den med, lille Ellen«.

Nu vil jeg ønske for Eder, at I maa faa en god Festdag sammen med Eders kære. Mange kærlige Hilsener sendes Eder og hele Familien fra min Mand, Børn og Eders hengivne Niece, Karen Nygaard.

Malerinde Herdis Odderskov=Duphorn, Sverige:

Ved en saa stor Højtidelighed som Guldbryllup, burde jeg — jeg indrømmer det — skrive lange Digte til Guldbrudeparrets Ære, men da min Begavelse i den Retning er meget ringe, tror jeg at gøre Dem en Tjeneste ved at »la bli'«. Jeg vil derimod sætte et nyt Batteri i min Lommelygte, trykke paa Knappen og fortælle, hvad jeg ser i Streiflyset.

Altsaa Pang! Der er Gæster paa Kalkgaarden. Der drikkes Vin. Stemningen er høj, man snakker, leer og er *artig*. Døren gaar op, der bliver tyst et Øjeblik. Hr. Gerdes triner ind med paatagen Værdighed og en underlig Ting hævet højt i Haanden. Nu staar han midt i Streiflyset; jeg ser Genstanden, et nydeligt lille, propt Møbel, som ellers har sin Plads i Servanten. Gæsterne maaber — —. Man er ikke klar over Hensigten. — Hr. Gerdes gaar frem til Vinflasken og hælder med stor Alvor dens Indhold i Møblet, drikker saa af dette ædle Kar*) sine Gæster til. — Pokalen skal gaa rundt. Gæsterne vægrer sig ved at drikke. Staaende midt i Kredsen tømmer Hr. Gerdes med inderlig Tilfredshed og Sjælero sin sjældne Pokal.

Lygten gik ud! Endnu en Gang: Pang! Lyset gaar i en bred Kegle ind i Kalkgaardens hyggelige Spisestue. Far og Mor Gerdes sidder ved Bordenden og ryger en Formiddags-Cigar. Fru Dr. Hansen sidder ved Vinduet og arbejder paa et Perlebroderi: En sølverhvid Due i tindrende blaa Luft. Røgskyer svæver gennem Stuen. Man opfrisker gamle Minder. Talen er om Ægteparrets Ungdoms»Forlovelses» og Trængsels» tid. Hr. Gerdes fortæller om, hvorledes de trods al Modstand alligevel giftede sig.

Da tager han sin Hustrus Haand og slutter Fortællingen med de Ord: Og Gud velsigne Dig. Mor, jeg har sgu aldrig fortrudt det!

Maa dette Ord som et Livets Motto svæve i Straaleglans over Guldbryllupsfesten, og naar Brudgommen drikker sin Brud til — selv om det skulde være af ovennævnte sjældne Pokal — gentage: Gud velsigne Dig, Mor. *Jeg har aldrig fortrudt det.*

Hermed sendes Dem de hjerteligste Lykønskninger.

Kordegns Aksel Ottosen, København:

Det var i Julen 1901. Jens og Niels Christian havde været i Horsens for at oversvære Fru Rektor Lunds Begravelse, og inden de tog hjem, var de med oppe paa »Solbakken« for at spise til Middag. Medens vi sad ved Bordet, sagde Far: »Hør, Dreng, kan I ikke tage Knud og Aksel med hjem i nogle Dage«.

Om Forslaget blev modtaget med Glæde af vore Gæster, ved jeg ikke, men jeg følte mig beklemt ved den Form for Invitation. Dog, snart var alt ordnet, og vi fire startede med Hotel »Skandinavien« som foreløbigt Maal. Her stod den historiske Gig, og vore to Gæster, der nu var ved at forvandle sig til vore Værter, færdedes i den for mig fremmede Hotelverden med en saadan Rutine, at jeg blev virkelig imponeret. De ringede paa Klokken i Gaarden, gav Ordre til Staldkarlen, gik ind i den »for nemme« Restauration for at efterse om alle de Pakker, der skulde med hjem, var kommen, ringede til et Par Handlende efter noget, der var glemt, og opførte sig i den Grad scenevant, at jeg var stum af Beundring.

Snart holdt Gigg'en for Døren, og i den mørke Vintereftermiddag gik det bort fra Byen.

*) Til Beroligelse for Efterslægten skal det dog bemærkes, at »Pokalen« endnu aldrig havde været i Brug. Udg. Anm.

Jeg havde een Gang før været paa Løvballegaard. Det var en Søndag Eftermiddag, da hele vores Familie var bleven hentet i en stor Charabanc i Horsens, og jeg huskede fra den Tur noget om to søde Piger, omtrent paa samme Alder som jeg selv, og jeg glædede mig vist meget til at komme ud og lære dem nærmere at kende.

Turen gik udmærket det første Stykke Vej. Vore to Venner fortalte Historier og Vittigheder, saa vi rystede af Latter, men da vi nærmede os Botterup, faldt der lidt Ro over Gemytterne. Det var nu bleven helt mørkt, og jeg syntes, der var milevidt mellem Lysene, der skinnede ud mod os fra de forskellige Gaarde, vi kom forbi. Da sagde Jens pludselig: »Bare Far og Mor ikke bliver gale over, at vi kommer slæbende med jer to«.

Straks kom Angsten for, at den ikke var helt heldig med vort Foretagende, op i mig, og jeg sad Resten af Vejen og lagde Planer om, hvad vi skulde gøre, hvis Gerdes vilde smide os ud. Jeg var kommen saa langt i mine Betragtninger, at jeg ræsonerede som saa: smider Gerdes os ud, gaar vi op til Hoe's paa Overgaard. Naar de saa hører, hvordan det er gaaet os, vil de nok tage saa meget bedre imod os. — Da standsede Vognen, og Jens sagde med et Suk: »Ja, nu maa du se, hvordan du klarer den Aksel, for nu er vi her«.

Med eet vældede Lyset ud mod os fra Vinduer og Døre i det gamle Stuehus. Jeg hørte glade Stemmer, der hilste de hjemvendte Brødre, og da Constance og Ingeborg kom ud og saa, at vi var med, blev i al Fald jeg, der første Gang var rigtig Gæst paa Løvballegaard, modtaget med aabne Arme og venligt Sind. Vi fik hurtigt noget at spise, og kort efter sad vi alle omkring det store Spisebord, hvor Nodder, Appelsiner, Pebernødder o. m. a. kom frem, for at Julespillene kunde begynde.

Jeg havde faaet Plads ved Siden af Ellen, og det var jeg saa glad ved, at hun fra den Dag og i flere Aar havde en meget stor Plads i mine Tanker.

Vi havde en pragtfuld Aften. Medens vi spillede, blev der sunget, talt og leet. Det varede ikke længe, inden Constance og Ingeborg opdagede, at jeg var bange for en Tyr. Og nu begyndte der et Drilleri, hvor jeg var den stadige Skive, uden at det dog i mindste Maade gjorde mig ondt. De to — i mine Øjne store — Døtre fortalte bl. a., at naar vi Kl. 9 kom over i Kostalden for at malke, saa var Tyren nok løs. Det gøs vel nok i mig, men jeg var glad ved, at jeg havde Ellen ved min Side, og bestemte, at hvis det skulde gaa saa galt, vilde jeg kæmpe mod Uhyret for hendes Skyld. — Det var allerede paa dette Tidspunkt aftalt, at jeg skulde »holde Ellens Hals«, medens hun malkede, og jeg glædede mig til denne intime Beskæftigelse.

I alt dette glade og fornøjelige blev jeg nu og da greben af en Følelse af Besklemthed. Hr. og Fru Gerdes var nemlig ikke hjemme, de var vist til Gilde hos nogle Venner, og de vidste altsaa endnu ikke, at de havde faaet liggende Gæster. Hvordan vilde de tage det?

Men Lystigheden var saa høj, at det kun var i enkelte Øjeblikke denne Angst meldte sig, og foreløbig havde vi det pragtfuldt.

Tiden kom, da der skulde malkes. I Skæret af et Par Lygter fandt jeg Vej over de toppede Brosten til Kostalden. Niels Christian var den første, der naaede Stalden, og aldrig saa snart var han kommen ind, før vi hørte ham raabe: »Kom med en Lygte, der er en Ko løs«.

Da Lygten kom, viste det sig, at det var Tyren, der havde slidt Næseringen over og var kommen løs. Alle Pigerne og vi to fremmede søgte tilbage til Stuehuset, medens een af Drengene blev sendt afsted efter »de Gamle«. De øvrige blev inde i Stalden, for om muligt at fange det vilde Dyr.

I det Postyr, der opstod, da vi hørte, at Drillerierne om den løse Tyr var gaaet i Opfyldelse, maa jeg helt have glemt, at jeg vilde kæmpe for Ellen, for jeg var den første af hele Flokken, der bleg og rystende naaede Stuehuset.

Snart kom Gaardens Ejer og hans Viv hjem. Jeg hørte »Frits« raabe ude paa Gaardspladsen: »Skaf mig en Fork og noget Reb«, og jeg tænkte: »Ja, nu ved de, at Tyren er løs, men hvad vil de sige, naar de ser mig?«

Da gik Stuedøren op, og Fru Gerdes kom hen imod mig med aabne Arme og et Smil i Øjnene, som jeg aldrig vil glemme, idet hun sagde: »Velkommen til Løvballegaard, Aksel.« Da faldt der en stor Sten fra mit Hjerte, nu havde jeg kun en Skanse tilbage, og aldrig har nogen Hilsen tilnærmelsesvis virket paa mig med en saadan Højtid og Hjertelighed, ja, Kærlighed, som hin Dag.

Da Tyren var bunden, kom Proprietæren ind. Han var rød i Hovedet og Sveden perlede paa hans Pande. Han sagde hverken »Goddag« eller »Velkommen«, men idet han med et Smil gav mig et Puf, sagde han: »Mutter, nu har Aksel og jeg fortjent en Toddy«.

Jeg forstod med et, at min Angst for ikke at være velkommen, var ganske ubegrundet, og ved mine mange senere Besøg paa Løvballegaard var jeg altid lige glad ved at være der.

Operasanger, Adjunkt Chr. Ottosen, Sønderborg:

Kære Hr. og Fru Gerdes.

Fra jeg var Dreng, har Sangen staaet for mig som den Form for Kunst, jeg bedst kunde forstaa. Baade forstod jeg bedst der, hvad andre havde paa Hjerte, og fik lettest sagt noget af det, jeg gerne selv vilde give Udtryk.

Et af de Steder, hvor jeg under min Opvækst stærkest fik denne min Interesse næret, var i Deres Hjem. Jeg mindes de festlige Stunder, naar vi alle blev samlet om Klaveret, og »Fatter« med sin smittende Begejstring løftede os alle op i en Stemning, der i hvert Fald for mig blev et Møde med selve Kunstens Sjæl — hvadenten det var følsomme Skønsange, vi sang, som fik Barnesindet til at dirre, eller det var lystige Sange, der lyst og frejdigt kaldte Morskaben frem.

Jeg har Masser af smukke Minder fra Deres dejlige Hjem paa Løvballegaard, men over dem alle staar det for mig som Hjemmet, hvor Sangen som levende Kunst havde hjemme.

Tak, fordi jeg har dette Minde med gennem mit Liv!

Lektor M. Ottosen og Hustru, Haderslev:

Har nogen af Jer kendt Løvballegaard omkring Aarhundredeskiftet? — Naa, ikke! — Saa er I gaaet Glip af at stifte Bekendtskab med noget af det hyggeligste, men ogsaa ejendommeligste, der fandtes i de Tider.

Den gamle Gaard — mindst 100 Aar — de unge Mennesker, Gerdes og Hustru og alle Børnene — glemmer man aldrig.

Far, Mor og Børn var en Blok, een Mineralklump, men den skulde ses fra mange forskellige Sider, inden man opdagede, at den bestod af en Mængde Krystaller, der fra deres Spejlflader og Brydningsvinkler sendte Farvestraaler ud til alle Sider. — Det var tydeligt, at Klumpen havde Liv, saa det forslog noget.

I dette Liv var der Arbejdsvilje, man gik paa med de bare Næver. Og Livet ejede Arbejdsmod selv under vanskelige Forhold. Modet og Viljen hentede Far ved Klaveret og i Sangen, og Mor støttede begge og bar med paa sine brede, stærke Skuldre. — Men Oplivelsen kom nok ikke saa sjælden fra »de Løsningsskuespillere«, der endog hentede Orkesterforstærkning fra »Deichmanns Orkester« i Horsens.

Hvor var det herligt at besøge Løvballegaard. Vi »gamle« der selv levede i temmelig haarde Kampe for Tilværelsen, hentede gennem Eksemplet nyt Mod og ny Sejghed. Hvor har vi »gamle« sammen med vor »Klump« dvælet i Erindringerne fra

den gamle Gaard. — Husker I, da jeg med min store Krop brækkede »Mors« Sybords stol; det ene Bagben viste helt forkert Retning. Jeg kan endnu huske I Børns maal: løse Gru over Benbruddet, og jeg kan se for mig det stille, men saa meget sigende, lille, vemodige Smil paa »Mors« Mund. — Kun et Øjeblik stod vi der, alle overvældede, alle paa hver sin Maade dybt bedrøvede over, hvad der var sket. — Men saa klang »Fars« Stemme: »Go' Da', gamle Ven! Hvordan æ' et Du ser ud«. Han tog Stolebenet i Haanden og rystede det kraftigt. — »Far« klarede Sagen, ja, »Far« kunde.

Tænk saa paa, naar »Far« satte sig ved det gamle Flygel, samlede alle Ungerne og dirigerede sin Flok gennem alle de Krogveje, han havde fundet paa. — Nej, hvor var det morsomt, og hvor var det kønt. Jeg husker, jeg maabede, da jeg hørte det første Gang.

Og hvordan kom vi igen hjem til Horsens — Toget? Nej, saa tidligt maatte vi ikke bryde op. Naar saa Afskedstimen kom, kørte »Mor« og »Far« os, de kære Gæster, hjem i Mulm og Mørke; Hjemturen tænkte de to ikke paa, naar blot Gæsterne havde haft det godt.

Gerdes — Løvballegaard — Gerdes! — Rige, ejendommelige Minder! Tak for dem!

Tandlæge Pelsøe, Valby:

Kære Hr. Gerdes!

Dem vil jeg takke for de mange Vitser og morsomme Historier, De i Aarenes Løb har glædet mig med, og udtale min Beundring over Deres gode Humør og Evne til at følge med i Tidens Spørgsmaal.

Jeg haaber, jeg endnu i mange Aar maa træffe Dem paa Valbys Gader, med en god Historie paa Læben, og Kurven til Dagens betroede Indkøb paa Armen.

Kære Fru Gerdes!

Første Gang jeg traf Dem, tilbød De at brygge min Toddy. Jeg var meget beæret, men inderst inde lidt skeptisk. Men se (eller smag skulde jeg maaske sige) den var god, fint nuanceret med Rom, Citron og Sukker. Jeg var forbauset, thi hvor mange Damer kan den Kunst. Senere saa jeg Deres lykkelige Evne til at sprede Hygge om Deres Omgivelser.

Gid vi længe maa nyde godt af Deres »smaa« Talenter.

Min Families og mine bedste Hilsener og Ønsker for Guldbrudeparret.

Grosserer Cornelius Petersen, København:

Kære Guldbrudepar!

Min Kone har fra vort Bekendtskabs første Dage tegnet et saa smukt Billede af Dem begge, at det var med den største Forventning, jeg saa hen til mit første Møde med Dem.

Straks blev jeg naturligvis skuffet, men det varede ikke længe, før jeg konstaterede, at det Billede, min Kone havde givet mig, var uden Retouche. Jeg har haft stor Glæde af at være sammen med Dem, og tro mig, jeg har lært meget af Dem begge.

Hvor klogt er det ikke, naar De, kære Hr. Gerdes, altid bruger Vendinger som: »Hvad er jeg uden Mutter« eller »Mutter er den bedste af os to« eller »Mutter tilkommer alene Æren«. Det er Sætninger, som alle kloge Ægtemænd burde adoptere og bruge — om ikke af anden Grund saa fordi »Mutter« naturligvis med den Kvinden af Naturen skænkede Oppositionstrang straks protesterer, og Manden har da vundet en Brik i det evige og muntre Brædspil mellem Ægtefæller.

Hvor smukt forstaar De ikke, kære Fru Gerdes, at protestere, ja, Øvelsen har givet Dem et saadant Talent, at De ogsaa straks indkasserer en Brik.

Nu vilde en saadan Harmoni jo ikke være meget værd, hvis ikke De ogsaa havde

skabt Dem en stor Børneflokk og Vennekreds; men den Side af Sagen er jo i den bedste Orden.

Winston Churchill sagde en Gang: »Ord faar kun deres Betydning ved den Stemmning, de møder. De smukkeste Tanker udtrykt i de lykkeligste Ord vil være spildt, medmindre de finder Genlyd i den menneskelige Bevidsthed. Et Radiobudskab vil, uanset hvor stor Betydning det end har, og med hvor stor Kraft det end udsendes, kun sætte Æteren i tomme Svingninger, hvis ikke de enkelte Instrumenter er indstillet paa at modtage det«.

Alle de gode Gerninger, som Guldbrudeparret har øvet, og alle de smukke Tanker, som De begge har udtrykt i lykkelige Ord, har hos Deres Børn, Deres Slægt og Deres Venner fundet Genklang og skabt en Harmoni, som kun sjælden findes.

Mine Ønsker for Dem i Dag skal da samles i, at denne Harmoni maa bevares, til Deres sidste Time kommer.

Guldbrudeparret leve!

Fru Johanne Cornelius Petersen, (f. thor Straten), København:

Kære Herr og Fru Gerdes!

Til Deres store Højtidssdag, Guldbryllupsdagen, vil jeg gerne have Lov til at bringe Dem min varmeste Hyldest og Hilsen! Det er ikke til at forstaa, at det i Aar er 39 Aar siden, jeg kom til Dem paa Løvballegaard. Jeg husker min Ankomst til Horsens saa tydeligt, som var det i Gaar; De tog begge saa kærligt og hjerteligt imod mig, at jeg straks følte mig som hørende til Familien.

Mit Ophold hos Dem er mig den Dag i Dag en herlig Mindernes Brønd at øse af, og det er mig en stor Glæde, at vort Venskab, selv om der har været lange Perioder, hvor vi ikke har set hinanden, stadig er uforandret. Hvor havde vi det rart i det gamle Hjem derovre »under Egenen«! Hvor arbejdede De begge to som et lysende Eksempel for os alle! Mange Gange var jeg ked af, at jeg ikke var saa flink til husligt Arbejde som f. Ex. Constance, der med sine 12 Aar var inde i al Husgerning, baade i Køkken og Bryggers. Min Gerning havde hidtil bestaaet i at undervise, men De, kære Fru Gerdes, gav mig Interesse for Hjemmet og Hjemmets Gerning. Jeg mindes de hyggelige Aftener i den gamle Dagligstue, hvor vi sad med vort Arbejde, medens Herr Gerdes og de ældste Børn sang baade alvorlige og muntre Sange. Herlige Festaftener var det, naar Stor-Stuen ogsaa var oplyst, og Gæster kom langvejs fra, naar vi alle sad om det festligt dækkede Bord, der bugnede af den dejligste hjemmelavede Mad. Saa-danne sorte Pølser, som vi i November fik paa Løvballegaard, har jeg aldrig senere smagt Mage til. — Jeg mindes ofte de fornøjelige Køreture til Teatret i Horsens, hvor Hjemturen med vore ivrige Diskussioner om Stykket og de Optrædende ikke var det mindst morsomme. Træthed var et ukendt Begreb, selv om vi kom meget sent hjem fra disse Ture, og næste Morgen var de begge de første paa Pletten. Og Karethen! Husker De den? Jeg glemmer aldrig en Hjemtur fra Ussinggaard en frostklar Nat, hvor Fru Gerdes og jeg lo, som var vi besatte, mens Herr Gerdes blev mer og mer gram i Hu. Nu mange Aar efter, ved jeg, at De, kære Hr. Gerdes, ogsaa kan more Dem over den muntre Tildragelse.

Husker De Dilettant-Komedierne i Løsning Forsamlingshus? Jeg glemte, at vi gik med Overtøj paa i et koldt og daarligt oplyst Lokale, men de varmede og opildnede mig — som alle de andre — kære Herr Gerdes, naar De sad ved Klaveret og i Træskostøvler forsøgte at hamre »Eventyr paa Fodrejsen«s smukke Melodier ind i min let krøllede Hjerne. Stemme havde jeg desværre ikke meget af.

Ja, mange, mange skønne Minder dukker op i Erindringen, og alle samles i en Tak for Deres Trofasthed mod mig og mine fra den Dag, vi lærte hinanden at kende. Jeg synes, jeg føler mig i Slægt med Dem og Deres Børn; det er mig altid en stor

Glæde at ringe til Valby 1837 x og spørge Nyt fra hele Familien. Alt tænkeligt godt ønskes Dem begge. Gid De endnu i mange Aar maa være Midtpunktet i den store Familie, der slet ikke kan undvære Dem.

Kommunebogholder Jens Pedersen og Hustru Elna, Fredericia:

Vi, der har saa meget at takke Deres Søn for, baade som Læge og som Menneske, og har lært at højagte ham i begge Egenskaber, er derigennem kommet til ogsaa at højagte og holde af hans Forældre. Vi vil gerne give Udtryk herfor ved paa Deres sjældne og smukke Højtidsdag at ønske Dem Lykke og Glæde i den Tid, det endnu forundes Dem at færdes blandt os.

Isenkræmmer Evald Petersen og Hustru Kathrine, Løsning:

Allerførst ønskes Hr. og Fru Gerdes hjertelig til Lykke paa Guldbryllupsdagen.

Ja, jeg mindes saa mangen Gang,
Vejen var dengang slet ikke lang,
jeg kom hos Dem i Deres gamle Stue,
mødtes af godt Humør fra Dem
og Venlighed af Deres Frue.
En Tak fra den Tid jeg bærer frem.
En Tak for den Tid vi mødtes sammen
i Huset til Fest, Alvor og Gammen,
hvor De med Deres Musik og Sang
opmuntret har os saa mangen Gang
med Hurra, Hurra, med »Aberdung«.

De satte Humøret ekstra op,
det naaede vistnok Højdens Top
med et Hurra for Dyrlægens Underkop,
maaske lidt udenfor Samling og Sans
for det var maaske slet ikke hans.
Nu ønsker jeg for Hr. og Fru Gerdes,
at De mellem Børn og Børnebørn maa
færdes
endnu i mange og gode Aar
med Sundhed, Tilfredshed og gode Kaar.

Tømremester Hans Pedersen og Hustru Ane, Dreslette:

Vi vil ogsaa gerne være med og sende Eder de bedste Ønsker paa Guldbryllupsdagen, og haaber at I og Eders Kære maa være raske til at fejre Dagen sammen.

Fru Helga Petersen, Horsens, (tidl. »Elmegaard«):

I Anledning af Deres Guldbryllup vil jeg gerne bringe Hr. og Fru Gerdes mine allerbedste Ønsker. Samtidig bringer jeg Dem en Tak for alle gode Minder fra Løvballegaard. Vi Søkende morer os ofte, naar vi fremdrager Minderne derfra, og for disse Minder bringes en Tak til Hr. og Fru Gerdes og alle Deres kære Børn.

Vognmand Oluf Petersen og Hustru Nancy, København:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

Maa ogsaa vi faa Lov at sende de kærligste Hilsener paa Deres Guldbryllupsdag.

Tømremester Peter Petersen, Dreslette.

Kære Onkel og Tante!

Til Lykke paa Guldbryllupsdagen med Ønske om en festlig Dag som I to Kære aldrig maa glemme og ønske at I i mange Aar endnu maa leve til Glæde for Eders Slægt og Venner.

Naar jeg mindes Eder, saa gaar mine Tanker særlig tilbage til Sommeren 1905, hvor jeg var paa Løvballegaard. Den Tid mindes jeg tit og med Glæde, som jeg vil benytte Lejligheden til at sige Jer Tak for. Det er som kan jeg se for mig endnu Eders 8 dejlige Børn synge og Onkel ved Klaveret, saa var der Fest i Stuerne ved saadan en Lejlighed. Ja, hvor var I flinke imod mig, jeg husker om Søndagen, hvor det som Regel stod paa Oksesteg, og Tante stod for Enden af Bordet og parterede Stegen og delte

ud til os, jeg fik ikke det mindste Stykke. Ja, hvor var I flinke imod mig, naar vi var ude paa Ture, da behandlede I mig, som var jeg Eders egen Søn, jeg husker endnu tydelig Turen til Aarhus.

Til daglig gik det med Liv og Lystighed, hvad den ene ikke kunde finde paa, kunde den anden. Det var ikke saa sjældent, de sidste Draaber Kaffe blev hældt over ens Hoved. En Gang fik vi en Øl, da tog Onkel et Glas og hældte noget af Indholdet over Tantes Hoved, men det skulde han ikke have gjort, Tante var ikke sen, hun tager sit Øl og sprøjter den i Hovedet paa Onkel. Han begyndte med at holde Hænderne for, men endte med at gabe op i Haab om, at al det gode Øl ikke skulde gaa til spilde, og vi morede os kosteligt. Og Tak for den Gang min Søstersøn og jeg besøgte Eder i København. Ved Onkels Hjælp fik vi stort Udbytte af vor Københavneretur. Jeg husker Onkel spurgte mig, hvad jeg var mest imponeret over af det jeg havde set. Hvad jeg svarede husker jeg ikke, men det jeg var mest imponeret over, det var Onkels Evne til at føre os omkring og fortælle for os, saa vi fik noget ud af det.

Derfor Tak til Eder og endnu en Gang til Lykke og godt Humør og Helbred paa Højtidsdagen sammen med Slægt og Venner.

Godsejer A. Pontoppidan, Constantinsborg:

Da jeg i August 1878 kom paa Landbohøjskolen i København, traf jeg første Gang Frits Gerdes, som ligesom jeg kom fra det praktiske Landbrug og nu skulde gøre sig bekendt med den teoretiske eller videnskabelige Side af Sagen. Dette at komme fra Friluftslivet direkte til Bogen er ikke lige let for alle. Men jeg kan sige, at for os var det ikke saa vanskeligt, efter som vi egentlig var ganske ubekymrede og parate til at tage imod hvad Livet bød os. Ja, hvor var man ubekymret i den Alder fra 18—20; man tænkte hverken paa Fortid eller Fremtid, men levede saa godt som udelukkende i Nutiden, og vi besværede os ikke mere end lige nødvendigt med Landbrugets teoretiske Side, men gav os ogsaa Tid til at se paa Livet i Almindelighed i den skønne Hovedstad. Naar jeg nu tænker tilbage paa den Tid, staar Frits Gerdes for mig som det oplyvende Element, og det var navnlig fordi han havde en særlig Evne til at finde det komiske ved forskellige Personer og Forhold. Man kan ikke sige andet, end at vore Lærere var udmærkede Folk, som havde god Indsigt i og Forstaaelse af det, de skulde lære os, men vi, som direkte kom fra det praktiske Landbrug og fra den frie Natur, kunde ikke andet end se noget anderledes paa Sagen, og at der ofte kunde fremkomme noget pedantisk eller komisk, naar den samme Ting blev fremstillet teoretisk. Ungdommen skal jo mere sig over noget, og er der en, som særlig forstaar at faa det morsomme ud af en ellers alvorlig Ting, saa er han sikker paa at blive populær. Og det blev Gerdes. Efter flere Timers Forelæsninger og Øvelser, var det ofte midt paa Dagen, at vi 3—4 Stkr. med Gerdes i Spidsen rystede det teoretiske Støv af os og samlede i den gamle, nærliggende Restauration »Gimle« til en hyggelig Kop Kaffe. Hvad der saa blev talt om, husker jeg ikke saa nøje, men dybsindige Landbrugsproblemer var det ialfald ikke. Vi kom maaske i Tanker om Mefistofiles Replik i Faust, hvor han siger: »Graum, theurer Freund, ist alle Theori, grün ist des Lebens goldener Baum«. Jeg husker ogsaa Frits Gerdes smukke Sangstemme, som vi nød ved forskellige Lejligheder, men som han desværre ikke fik uddannet tidlig nok, for at kunne udnytte den. Men den musikalske Sans gaar igen i hans Børn, og jeg tænker mig, at han dermed har faaet Erstatning for, hvad han selv tildels maatte give Afkald paa. Siden vores Ophold paa Landbohøjskolen er vi kommet fra hinanden, og jeg har kun set Gerdes flygtig nogle faa Gange, men jeg har glædet mig over fra andre at høre, at han førte et lykkeligt og muntert Familieliv, og at hans Børn er blevet dygtige Mennesker.

Med disse kortfattede Minder om vores Ungdom sender jeg Guldbrudeparret mange venlige Tanker og gode Ønsker.

Koncertsanger Thøger Rasmussen og Hustru Tinne, Aarhus:

Et skønt Minde om den gamle Sanger Gerdes og hans Viv.

En Sommeraften silde	Som en Yngling, du sang for din Pige:
vi hørte ved et Gilde	»Dein ist mein Herz!« — uden Lige,
hos Niels i Skaade Bakker	med Begejstring og Glød! — et Minde
en Sang. For den vi takker!	fik vi — og glemmer det ingensinde!

Som unge I »graved« i Muldet,
og nu er I naaet til *Guldet*
i Aar som i Lykke! — Gid Gløden
vi atter maa skue i Aftenrøden!

Fru Kylie Roedsted, Egebjerg:

Hjertelig til Lykke og Tak for gamle Dage.

Repræsentant Thor Roedsted, Egebjerg:

Den første Gang, jeg traf Hr. Gerdes, var paa Provstlund ved Horsens. Han foreslog mig en Tur ned i Plantagen, som han havde kendt siden den blev plantet for ca. 20 Aar tilbage. Og han snakkede livligt og underholdende. Da vi kom i Plantagen siger Hr. Gerdes: »Det er sgu forfærdelig yndigt altsammen og alt det dér, men var det mit, skulde der hugges ud, saa der var Luft og Udsigt over Engen. Og saa en lille Ølbiks her, saa skulde der sgu nok komme Folk, og her er frisk Luft. Jeg kan godt lide Luft! Derfor er jeg ogsaa glad for, at jeg er bleven Inkassator for min Søn Knud. Han har nemlig Lotterisedler, som jeg fornyer. Jeg ordner det samvittighedsfuldt og paalideligt! Det giver mig en glimrende Anledning til smaa Afstikkere. Jeg kommer mange fine Steder. Jeg kommer sgu hos Pigerne i Holmensgade! Men sig det ikke til min Kone!«

Saadan har Hr. Gerdes altid været fuld af Spøg og Sjov, naar jeg har været sammen med ham. Efter at have lært Fru Gerdes at kende, har jeg nok forstaaet, at hendes Mand har rensat sin Samvittighed overfor hende. Jeg har sjælden set et smukkere Forhold mellem to Ægtefolk.

Hjertelig Tillykke!

Lektor Kr. Sarøe, Fredericia:

»Jeg taler helst med Børn; thi om dem tør man dog haabe, at de engang kan blive Fornuftvæsener; men de, der er blevet det — Herre Jemini!«

Jo mere man slutter sig til dette Visdomsord af Søren Kierkegaard, jo mere vanskeligt og bittert bliver Livet. — Men paa den anden Side: jo mere man giver Søren Kirkegaard Ret i hans Betragtning af de voksne Væsener, des mere lærer man at sætte Pris paa de sjældne faa, som ikke hører til Herre-Jemini-Kategorien. Jeg ved slet ikke, hvad jeg vilde have troet om voksne Mennesker, hvis jeg ikke paa min Livsvej havde mødt Familien Gerdes.

Det var jo først Doktoren i Fredericia og hans Frue, jeg lærte at kende, og jeg syntes straks, at Doktoren var en saare tiltalende, interessant, højtbegavet og mærkelig Mand. (Hvad Indtryk jeg fik af Fruen, er det bedst at tie stille med; sine dybere Følelser skal man helst beholde for sig selv).

Senere kom jeg heldigvis ogsaa i Berøring med flere andre Medlemmer af Familien Gerdes, og naar jeg var sammen med dem, maatte jeg altid mindes det gamle Ord: »de ædles Æt dør aldrig ud«.

Ikke mindst randt dette Ord mig i Hu, da jeg omsider traf »gamle« Hr. og Fru Gerdes. Men hvor er det urimeligt at skrive »gamle«; thi var der nogen, der virkede ungdommeligt, saa var det »gamle« Hr. og Fru Gerdes. Samværet med dem hører til mine gode og interessante Minder. Naar man saa og talte med »gamle« Gerdes, fik man Nøglen til Forstaaelse af den yngre Gerdes-Slægt. Man erfarede, hvorfra Slægtens Medlemmer havde arvet den usædvanlige Hjerneenergi, den fantasifulde, digteriske Evne og de mange andre fortrinlige Egenskaber, som de er Indehavere af.

Og »gamle« Fru Gerdes! Jeg blev straks imponeret af den Ro og Værdighed, der prægede hele hendes Væsen, og jeg har altid syntes, at Fru Gerdes lignede Kongedatteren Leonora Christina Ulfeldt. Fru Gerdes udøvede en mild og beroligende Virkning paa mig urolige Menneske. Ja, selv naar vi spillede L'hombre (Købenoløer!), dæmpedes mit hidsige, lidenskabelige Sind, naar jeg saa Kongedatterens Ro og Værdighed præget i Fru Gerdes Ansigt, og jeg forstod, hvilken uhyre Indflydelse i god og ædel Retning, Fru Gerdes havde haft som Hustru og Moder.

Kære Hr. og Fru Gerdes, jeg kan ikke tænke mig nogen større Glæde paa mine gamle Dage end den, der bliver Dem forundt: at se ud over en Børneflokk (Svigerbørn og Børnebørn naturligvis medregnet) som den, De har samlet om Dem paa Deres Guldbryllupsdag. Min Kone, mine Børn og jeg ønsker Dem al Glæde, Held og Lykke i Fremtiden!

Skuespiller Carl Schenstrøm (»Fyrtaarnet«) og Hustru Ellen:

Vi gemmer paa en smuk Erindring om en mild og gæstfri Værtinde, om en god og glad Vært og et godt dansk Hjem, hvor man følte sig velkommen.

Dette Hjem med Jer to kære Gamle vil vi ønske alt godt i Fremtiden.

Skuespiller Henry Schmidt, København:

Hvis der i det danske Teaterpublikum var mange flere af Deres trofaste, forstaaende og menneskelige Type, der er *virkelige* Beundrere af den fine og nænsomme Kunst, der løfter os op over Dagliglivets Slid og den graa Hverdag, havde der ikke været noget der hed *Teaterkrise* nu, og vi der elsker Skuespilkunsten havde været forsaanet for al det højtlarmende og dumme Teatergøgl, der i Øjeblikket behersker vore Scener!

Med de allerbedste Ønsker for Fremtiden og et hjertelig til Lykke!

Bibliothekar Kay Schmidt-Phiseldeck og Hustru Ulla, Aarhus:

»Pater semper incertus« er, som bekendt, et gammelt juridisk Synspunkt. Og det kan gerne være, at det i Teorien er klogt at tage et vist forsigtigt Hensyn til dette Princip.

Alligevel — i Praxis viser det sig ofte overflødigt. Naar man nu, som det vil være os naturligt, blandt de unge Gerdes'er gaar ud fra Niels Christian, saa er man ikke i Tvivl om, at uden netop Guldbrudgommens Faderskab var han ikke blevet saadan — det kan ikke uden videre læres!

Men — hvordan var de Gerdes'er blevet uden netop den Mor? Man forstaaer sandelig den ungdommelige Glød, som funkler i gamle Gerdes Øjne, naar han taler om eller til sin Kone. Han tænker paa sine Børn og overvejer bevidst eller ubevidst — hvad om mine Egenskaber *alene* skulde være gaaet i Arv!

Idet vi, som jo først har lært »de gamle« at kende i de senere Aar, vil hæfte os ved Indtrykket af Resultatet af Samspillet mellem Egenskaberne hos den unge Generations dobbelte Ophav, er vi glade ved at faa Lejlighed til at give vort beskedne, men velmente, Bidrag til Hyldesten til Guldbrylluppet.

Skuespiller Ch. Schwanenflügel, København:

For 1 Aar siden havde jeg for første Gang den Glæde at træffe sammen med Hr. og Fru Gerdes. Allerede ved dette vort første Samvær fik jeg Sympati for dette elskværdige Ægtepar, en Sympati, som blev større efterhaanden som jeg lærte dem nærmere at kende. Hvad der særlig tiltalte mig hos disse to fortræffelige Mennesker, rent bortset fra den store Venlighed, de viste mig, er den skønne Harmoni, som forbinder disse to Ægtefæller, og den Tilfredshed og Ligevægtighed, som udstraaler fra dem, og jeg har faaet det Indtryk, at et ubrydeligt Kærlighedens Baand forbinder dem med deres Børn.

Jeg er glad over, at man ogsaa har opfordret mig til at deltage i Hyldesten til Guldbrudeparret, saa jeg kan faa Lejlighed til at takke dem for deres venlige Imødekommenhed imod mig.

Jeg vil ønske, at deres Livsaften maa blive saa lys og lykkelig, som den tegner til at blive, og som jeg af inderste Hjerte ønsker dem.

Fru Ada Sonne, f. Carlsen, Fredericia:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

Ogsaa jeg vil gerne have Lov til nu ved den store Fest at bringe Dem begge min Tak for, hvad De har været for mig i min Barndom, og da jeg var ganske ung.

Fra Løsning Station husker jeg tydeligt den Følelse af Fest, naar vi ventede Besøg af Gerdes; desværre maatte jeg altid gaa i Seng, inden Gæsterne kom. Men jeg laa længe vaagen oppe paa Loftet og lyttede efter, naar Sangen begyndte; det var det bedste, jeg vidste!

Om Sommeren var det dejligt at være paa Løvballegaard. Der, mellem alle de kære, glade Venner, glemte jeg min store Generthed; og hændte det, at Jens eller Niels Christian drillede lidt, var man altid sikker paa Fru Gerdes kærlige Beskyttelse. — Hvor var det spændende at gaa med Drengene paa Insektjagt, — jeg husker tydeligt Fangsten af en Poppelsværmer! Og alle de mange gode Timer sammen med Ellen og Karen. Hr. Gerdes maa jeg takke, fordi han lærte mig, forkælede Enebarn, at spise »Bævreflæsk«, det foregik »under Egen«, den herligste Plads for Sommermaaltider! Og saa Kunsten at ride paa usadlet Ko lærte han mig!

Fra den store Dagligstue mindes jeg glade Aftener med flerstemmig Sang, Revueviser og Bertran de Borns Sange, lige glimrende foredraget.

Hjemmet paa Bülowvej var ikke mindre festligt at komme i. Hr. og Fru Gerdes' Gæstfrihed og Godhed mod os i den Tid glemmer jeg aldrig.

Her tænker jeg ogsaa saa meget paa, hvad De, kære Fru Gerdes, var for min Mor. Jeg mærkede tit, hvor det trøstede Mor, naar hun havde talt med Dem. De forstod hende saa godt; hun talte altid om Dem og Hr. Gerdes som sine bedste Venner.

Modtag nu min hjerteligste Lykønskning paa Deres store Højtidsdag!

Bankbestyrer Knud Steen og Frue Kirstine, Farum:

Skønt kun mere indirekte Bekendte vil vi dog gerne have Lov til at bringe en hjertelig Hilsen til Hr. og Fru Gerdes paa deres store Festdag.

Paa Kalkgaarden mødte vi Dem og haaber at gense Dem, og derfra har vi Indtrykket af Deres Liv og Lune, Ro og Mildhed — tilsammen en Harmoni — som er et Eksempel, vi daarlige kan undvære at have til Efterfølgelse.

Held og Lykke til Dagen og de, der følger.

Malermester Frederik Søby og Hustru, Løsning:

Hermed vore hjerteligste Lykønskninger til Guldbrudeparret paa Højtidsdagen,

og Tak for hver en fornøjelig Stund, vi har haft sammen, baade i Deres Hjem og i Løsning Forsamlingshus. De, Hr. og Fru Gerdes, har altid haft Lyst og Evne til at skabe en gemytlig Stemning, hvor De var tilstede, og det har altid været mig en Glæde at være sammen med Dem og at komme i Deres Hjem, hvor man altid var sikker paa at blive godt modtaget.

Derfor skal Guldbrudeparret have et Hurra — og saa det lange — Guldregn — Aah! Og gid De begge længe — længe leve maa!

Sognefoged Peter Sørensen, Bottrup:

Jeg kan ikke andet end udtale min Glæde over for Jer to kære Forældre og Jeres Børn, som har den store Lykke at kunne overvære saa sjælden en Festlighed sammen, en Fest som ikke mange oplever. I har gjort alt for Jeres Børn og kan feste med en god Samvittighed. Jeg vil haabe og ønske, I maa leve endnu i mange Aar.

Min kære afdøde Kone og jeg glædede os altid, naar vi kom paa Løvballegaard, og fire Par Børn i Flok og Rad stod opstillede ved Klaveret. Tak for alt godt, Kirsten og jeg har nydt i Jeres Hjem.

Gaardejer Therkel Therkelsen, Hustru Antoinette og Datter Ellen, Ølsted:

Vor hjerteligste Hilsen og Tak for alle de glade og hyggelige Timer, vi har haft sammen i svundne Dage, samt Ønsket om alt godt i de kommende.

Hermed sender vi Programmet fra vor Rejse til Kalkgaarden 1916, som Gerdes sendte os i Forvejen. Det blev fulgt til Punkt og Prikke. Vi fulgte Gerdes, vi fulgte ham snært!

»Til Deres kongelige Højheder Prins Peters, Hertug Therkels, Prinsesse Maries, Hertuginde Antoinettes og Comtesse Ellens Besøg paa Kalkgaarden har Overhofmarskallatet udarbejdet følgende Ceremoniel:

Lørdag 24/6 16. Modtages de høje Rejsende paa Københavns Hovedbanegaard 4⁵⁸ Eftm. Honoratiores og de 4 første Rangklasser præsenteres. Byen flagsmykket. Salut fra Trekroner og Middelgrunden. Triumftog gennen Byen. Fra Slangstrupbanegaard med Toget 5⁴⁵ eller 6³⁵, Ankomst til Kalkgaarden 6⁴⁰ eller 7³¹. Modtagelse, Anvisning til hver enkelt af en Suite Gemakker til Opholds- og Beboelsesrum under Besøget. Souper: Sydfrugter, Snaps og Øl.

Søndag 24/6 16. Besees Slottet og Stutteriet. Køretur i Nordsjølunds Skove. Frokost: Øl, Snaps, Sydfrugter. Diner: Snaps, Øl, Sydfrugter. Souper: Sydfrugter, Snaps, Øl. Flagning, Fyrværkeri.

Mandag 25/6 16. Mejeri og Stalde besees, Sejltur paa Furesøen, hvor Fuglen i Dagens højtidelige Anledning vil flyve over Voven indtil Mørkets Frembrud. Frokost: Øl, Snaps, Sild. Diner: Sild, Øl, Snaps. Souper: Snaps, Sild, Øl.

Tirsdag 26/6 16. Kæmpegraven besees og de skønneste Udsigtspunkter besøges. Aften, Bal i Haven med Illumination. Frokost: Stærk Kaffe, Snaps, Øl. Diner: Snaps, stærk Kaffe, Øl. Souper: Øl, Snaps, stærk Kaffe.

Onsdag 27/6 16. Besøges Thomas Kingos Grav i Slangstrup. Tale af den stedlige Degn. Kingos Salmebog benyttes. Frokost: Øl, Snaps, Knækkenbejner. Diner: Snaps, Knækkenbejner, Øl. Souper: Knækkenbejner, Øl, Snaps.

Torsdag 28/6 16. Besøg i Hillerød. Borgmesteren byder Velkommen, Vaabenbrødsrene og Ligbærerne møder med Fane. Slottet besøges. Der dvæles ved Frederik VII's Buste. Frokost: Snaps, stegt Aal, Øl. Diner: Stegt Aal, Øl, Snaps. Souper: Øl, Snaps, stegt Aal.

Fredag 29/6 16. Hjemmet for unge Piger, som hidtil har ført et meget usædeligt Liv, men nu saa godt som allesammen delvis er reddede, besøges, Stiftsprovst Skval-

derblære taler og fremviser Pigerne og deres Arbejde. Frokost: Snaps, Øllebrød, Øl. Diner: Øllebrød, Øl, Snaps. Souper: Øl, Øllebrød, Snaps.

Lørdag ^{80/100} 16: Drankerhjemmet besøges, Drankerforeningens Fane, Gardens Musikkorps, den store Dille forevises. Frokost: Snaps, Sjus, Øl. Diner: Øl, Snaps, Sjus. Souper: Sjus, Øl, Snaps. For de kommende Dage er Programmet under Udarbejdelse. Overhofmarskallatet i September 1916«.

Kgl. Skovfoged Thomsen og Hustru, Maglehus:

Kære Hr. og Fru Gerdes!

Nogle faa Ord for at udtrykke min Hustrus og min hjerteligste Tak og Glæde for de gode Timer vi har tilbragt sammen med Dem, dels paa Kalkgaarden i Hr. og Fru Jacobsens hyggelige Hjem og dels i vort eget; særlig mindes vi en Aften her hos os, hvor De, Hr. Gerdes, sad ved Klaveret, medens to af Deres Døtre, Fruerne Jacobsen og Olsen sang; da var der Liv og Lystighed i Skovfogedboligen. Af Hr. og Fru Gerdes bliver man altid modtaget med et venligt Smil og et godt Humør, og naar saa Hr. Gerdes opvarter med sine gamle Historier og muntre Oplevelser kan man kun more sig, og naar De saa er færdig med at fortælle, lyder det gerne henvendt til Deres Fru: »Er det ikke rigtig Mor?«, og man kan kun glæde sig ved det elskelige lune Blink i Øjet, hvormed Fru Gerdes bekræfter Udsagn.

Ja, Guldbrudeparret har sikkert mange glade og gode Minder at se tilbage paa, og gid mange endnu maa føjes til, før Livets Sol gaar ned.

Til Slut vor bedste Hilsen og Lykønskning paa Guldbryllupsdagen.

Fru Bogtrykker Johanne Thruø, Aarhus:

Jeg sidder en stille Aftenstund — ene med mine Tanker og Minder — og skal skrive nogle Ord om det kære Guldbrudepar.

Naar man tænker paa dem, kommer det bedste frem i ens Sind, fordi de ejer alle de Egenskaber, der gør det til en festlig Stund at være i deres Selskab. Jeg minde for Aar tilbage — naar Guldbrudeparret besøgte deres Søn og Svigerdatter, Dr. Gerdes og Frue, indstillede min nu afdøde Mand og jeg os altid paa nogle fornøjelige Timer sammen med Familien, og at vi aldrig blev skuffet, kan jeg forsikre. Guldbrudgommens Fond af Oplevelser var udtømmeligt — og de blev fortalt paa en saadan Maade, at Latteren og Humøret maatte komme til Højbords.

En Aften husker jeg Guldbrudeparret var usædvanlig tidligt paa Vej til deres Soveværelse, der laa oven over vort, men da vi syntes, det var for tidligt for dem at gaa til Ro, indfangede vi dem meget diskret — og der gik ikke mange Minutter, før vi sad hyggeligt bænket ved et Glas Vin og en Cigar — og det blev Midnat, inden vi skiltes. Hvis det har været en Lægeanordning med den tidlige Sengetid, saa beder jeg undskylde, at vi forpurrede.

En anden Aften af senere Dato gemmer ogsaa mindefyldte Timer. Det var, da Dr. Gerdes og Frue paa Villa »Toto« havde samlet en Kreds af glade Mennesker for at fejre Guldbrudgommens 73 Aars Fødselsdag. Sprudlende Humør, Taler og Sange — den skønne Have, som Børnebørnene havde illumineret til Fødselsdagsbarnets Ære — Sommeraftenens og ikke mindst Guldbrudeparrets Charme — skabte her en egen Stemning — ubeskrivelig — og typisk for den Aand, der fra Guldbrudeparret er gaaet i Arv til Børnene og sætter sit Præg paa deres Sammenkomster. — Den Aften var som mange andre uforglemmelig — en ægte Gerdes.

I Fortsættelse af ovenstaaende bedes Guldbrudeparret modtage min allerhjemligste Lykønskning og venligste Hilsen.

Kontorchef, cand. phil. Einar Wegener, Charlottenlund.

Frits og Johanne Gerdes holder Guldbryllup. Et Bidrag til et paatænkt Festskrift udbedes!

Intet kan være lettere, er den første Tanke, for Stoffet kan aldrig mangle. Og saa er det dog saa svært, fordi det, som er tilbage hos os, der i vor Ungdom færdedes i Hjemmet paa Løvballegaard, nu kun er Minder om en farverig Tid, der er vanskelig at gengive.

Ved Navnene Gerdes og Løvballegaard strømmer Minderne ind, Minder fra en glad og lykkelig Ungdom, da Appetiten paa Livet var ubegrænset og Troen paa en selv og Fremtiden ikke mindre.

Jeg ser for mig Aftenerne paa Løvballegaard, om Vinteren inde, naar Gerdes sad ved Klaveret, og alle 8 Børn sang til, og de lyse Sommernætter ude under Egene, naar Fru Gerdes samlede Børnene og den altid store Menneskeskare omkring sig. Altid var der Feststemning, og alle blev vi tvungen ind derunder.

Højest steg Stemningen dog, naar der bødes til stor Fest. Særlig mindes jeg engang, hvor hele Slægten var samlet til Middag, og jeg — som maaske den eneste uden for Kredsen — dristede mig til at hylde Slægten i en Tale for Feststemningen og Livsglæden, for hvilke jeg aldrig har truffet bedre Vogtere end denne Kreds.

Baade ved denne Lejlighed og andre Gange under mere beskedne Former skabtes der en Stemning, som jeg aldrig har truffet i noget andet Hjem. Og alle reves vi med, selv den svageste lyriske Sangbund maatte tone med.

Da Hjemmet flyttedes til København, toges Stemningen med, selv om Jordbunden var mindre gunstig og Rammen en anden.

I Tak for denne Evne, som »de gamle Gerdes« har haft til at indblæse ogsaa mig saa megen Festglæde, at jeg i nogle Aar følte mig paa Livets Højder, sender jeg min Kones og min hjerteligste Lykønskning og Ønsket om en Livsaften, hvor den Sol, som dengang straaede i Zenith, endnu kan varme og kaste Solnedgangens vemodige, men forskønnende Skær over Tilværelsen.

Fabrikant J. Wied, »Arnak«, Skaade Bakker:

Det var gennem min afdøde Broder, Bankbestyrer Svend Wied, jeg kom i Berøring med dette ærværdige Guldrudepar.

Ved min Broders Bryllup med Frits Gerdes Niece saas vi for første Gang, og i min Broders Hjem mødtes vi senere af og til ved festlige Lejligheder. Særlig mindes jeg Sølvbryllupsfesten for Svend og Sigrid Wied, hvor der blev holdt flere og gode Taler, men den morsomste og mest geniale kom fra Frits Gerdes, der fingerede at læse op af en Avis om Sølvbrudeparrets Meriter, særlig Lykke gjorde en Hilsen fra Garden, hvori Wied havde tjent — trods han kun var halvt saa høj som en velvoksen Gardist. — Denne paradoksale Oplysning og særlig ved en uimodstaaelig Komik fra Oplæserens Side vakte fortjent Jubel. Og fornyet Jubel opstod, da Oplæseren meddelte, at det var som Piberdreng, Wied havde gjort sig.

Denne lille Episode, mener jeg, er karakteristisk for Frits Gerdes. Han er et Naturbarn, frisk og iderig og umiddelbar i sin Opfattelse og Udnyttelse af enhver Situation. Men for at han ret skal udfolde sit Lune, maa han have Fru Johanne ved sin Side, kun derved kan han spille paa de mange Strenger, han har paa sin Bue, thi han spiller jo for hende, og naar hun stilfærdig putter enkelte Ord ind i hans Tale, inspirerer disse Bemærkninger ham til nye baade kraftige, lunefulde, ogsaa alvorlige Udførelser, der viser hans ungdommelige og friske Sind og hendes Genspejling deraf.

Jeg tilføjer, at min Kone er ganske enig med mig.

Jeg er glad og taknemlig for at have truffet disse to sunde og naturlige Mennesker og glad ved i denne lille Opsats at have Lejlighed til at sige dette.

Hvis det er rigtigt, og det bør det være, at Ægteskabet er en Komplettering af Parrets Egenskaber, Kvaliteter, saa danner Guldbrudeparret et smukt og efterlignelsesværdigt Eksempel herpaa. Og se en Flok af dygtige Børn, Parret er omgivet af.

I denne Forbindelse og i Beundring vil jeg paa Guldbryllupsdagen fremsætte det Ønske, at Guldbrudeparret endnu i mange Aar maa som altid være et lykkeligt Centrum for et lykkeligt Familieliv.

Akvisitør Poul Th. Wied, Aalborg:

Tante Johanne og Onkel Frits.

Blandt mine bedste Minder fra Barndomsaarene staar Opholdene paa Løvballegaard, og dem vil jeg gerne sige Eder Tak for.

Fru Sigrid Wied, Skaade Bakker:

Til mine lyse Barndomsminder staar i Glans Sommerferien paa Løvballegaard. Hvor var vi glade, naar vi skulde paa Landet til vor kære Onkel Frits og Tante Johanne. Bedre Sted fandtes ikke. Naar Toget bruste ind paa Løsning Station og vi saa den kendte landlige Vogn og Onkel F. knaldede med Pisken, hoppede Hjertet af Rædsel, men vi tav, for vi vilde ikke haanes, og glade var vi, naar vi holdt i den gamle Gaard, hvor vor alles kære Tante Johanne tog imod os med udbredte Arme.

Trods Travlhed i Marken og Huset, hvor vi sikkert sinkede med vore utallige Spørgsmaal, mærkede vi aldrig, at vi var i Vejen. Vi krøb paa Knæene og prøvede at luge Roer. Ja, alt fik vi Lov til. Og efter Fyraften var der altid Sang og Musik, saa det genlød i den gamle Gaard, og de kære gamle Stuer, hvor var de hyggelige. Altid forstod du, kære Tante Johanne, at fikse op med smaa Midler. Altid var Vuggen i Gang! Naar vi skulde rejse, fik vi altid Æg og gode Sager med hjem, og en Krone til Slik blev stukket i vor Lomme, skønt du selv havde Smalhans og Munde nok.

Og jeg mindes dig, Onkel Frits, naar du sad ved Klaveret med de mange Smaa omkring dig. Den yngste faldt altid i Søvn og valgte Gulvet under Sofaen til Sovestedsplads. — Musene krøb i min Seng, hvor var jeg bange! Men senere fik I jer det nye Stuehus, hvorfra jeg som voksen har mange Minder. Tak for mange dejlige Køreture til Grejsdalen. Svend var med paa en af Turene, og du forsøgte at drikke ham paa Pelsen, før du fandt ham værdig som min Tilkommende. Og dengang du solgte ham din MerskumsPibe og købte et Komfur for Pengene! Svend kunde ikke holde Ild i Piben, men I kunde holde Ild i Komfuret. Hvor har vi mange Gange talt om de rare Timer paa Løvballegaard. Nu kan han ikke sige Eder Tak, men I ved, hvor stor en Plads, I havde i hans Hjerte.

Da vi blev gift og de smaa Wied'er indfandt sig, kom de ogsaa med til Løvballegaard, hvor de lærte mange Unoder!

Grosserer Chr. Wilhelmsen og Hustru Julie, København:

Til Guldbrudeparret.

Dagene gaar og bliver til Aar,
Og Aarene hurtigt svinder,
Men hvad der hos os dog stadig bestaar,
Er alle de herlige Minder,
Som vi fra Skovhus og Kalkgaarden har,
Hvor vi mødes med Hr. og Fru Gerdes,
Thi dette elskværdige Ægtepar
Spredt Glæde, hvor end de saa færdes.

Det er saa yndigt at følges ad,
For to, som gerne vil sammen være,
Og dette saa smukke Bryllupskvad
Har de begge holdt højt i Ære.
Som Guldbrudepar i Dag de staa,
Og vil sikkert fra Slægt og Venner,
Mangfoldige gode Ønsker faa,
Og vi — »vore bedste« — her sender.

Forretningsfører Victor Ziegler, Aarhus:

Jeg mindes fra min Skolegang Frits med det lyse og glade Sind og det altid gode Humør.

For et Aar siden traf jeg ham i en Sporvogn her i Byen og fik en Passiar med ham. Han havde ikke glemt gamle Skolekammerater og hans Humør var det samme.

Ingeniør Ørgaard og Frue, Horsens:

I Anledning af Deres forestaaende Guldbryllup har Deres Sønner J. U. og N. Chr. undfanget den smukke Plan at ville overraske Dem med et »lille« Festskrift, indeholdende Udtalelser fra Deres mange Venner og Bekendte. — Mon de to Herrer nu ogsaa rigtigt har gennemtænkt denne Ide; thi det kan da umuligt resultere i et »lille« Festskrift, men maa nødvendigvis antage Format á la Kraks Vejviser 1932 (Farven dog undtaget). — Da jeg nu er saa forudseende, skal jeg indskrænke mit Bidrag til det mindst mulige, men forstaa det ikke saadan, at jeg ikke mindes nogen Oplevelser eller Erindringer om Dem — tværtimod — jeg har jo, som saa mange andre, hørt Dem, Hr. Gerdes senior, fortælle flere af Deres udmærkede og mere eller mindre sandfærdige, artige og uartige »Historier« — en Gang imellem stille afbrudt af en Bemærkning fra Fru »senior«: »Jamen Far, den Du taler om, kender Ørgaard jo slet ikke. »Skidt med det, bare videre«, svarede Hr. senior og fortæller ufortrødent videre, — at faa et Ord indført — umuligt!

Men nu, da Hr. senior er blevet ældre, er han begyndt at »snappe« efter Vejret, og den lille Pause, den skal man, det har jeg opdaget, benytte til at komme ind i Diskussionen. — Det lyder maaske som en Uartighed, men tværtimod er det en Kompliment. Vi haaber, Deres Veltalenhed endnu i Masser af Aar maa kunne holde Stand mod de unges, og at De vedblivende engang imellem i Stilhed maa blive afbrudt af Fru Senior; dermed ønskes De begge hjertelig til Lykke.

BILLEDER

*Ingeborg og Constance
Løvballeg. 1898*

*Løvballegaard 1905
Mor, Constance, Ingeborg, Ellen og Karen*

*Drengene og Giggen
Løvballegaard 1901*

Hotel Skandinavien, Horsens

*Løvballegaard 1903
Dagligstue og „Bageste Stue“*

*Løvbg. 1903
Den gamle Lade. Knud, Karen og Ellen*

En sulten Agrarfamilie - Løvballegaard, Køkkenet 1903
N. Chr., Far, Ingeborg, Mor, Frederikke og Ellen

Løvballegaard 1910
Ellen, Far, Mor, Knud og Karen

Formiddags-L'hombre i Juleferien. Løvballegaard 1911
Jacobsen, Mor, Far, Knud Bjerre, I. U. og Lassen

Løvballegaard 1911
Den første Cigaret. Lisbeth og Erik

Løvballegaard, Julen 1911
Knud, Lisbeth, Mogens, Jørgen, Erik og Far

Løvballegaard 1911 - Køkkenet
Lassen, Svend, Mor, Ellen og Karen

„Idiotseksogtreds“
Ellen, N. Chr. Karen, Knud og Lassen
Kbh. Bylowsvej 9. Juli 1912

Løvballegaard 1913
E. Gerdes
Fr. Guldberg
Chr. Fredelius

En Aften paa Regensen

Kalkgaarden 1916
Far, Mor, Jørgen, Lisbeth, Olesen og Karen

Kalkgaarden (paa Bakken)
November 1916

Kalkgaarden 1916
„Flygtninge i Argonnerskoven“
Far og Karen

Kalkgaarden. Pinsen 1918

Constance med Anders, Karen og Frk. Kruse
Kalkgaarden. Måj 1918

Kalkgaarden. Måj 1918

Udenfor Gislev Lægebolig. 1920

Kalkgaarden 1918

Kalkgaarden. 1920

*Far og Mor
1930 „Gurre“ Fredericia*

*Mor skal prøve Stylerne
Kalkgaarden 1920*

*Anna Bolene, Far, Ruth, Inge, Mor og Svend
Brabrand 1928*

*Herringlese 1930
Jacobsen, Jørgen, Constance,
Mor og Far*

Kbh. 1930
Far og Mor gaar over Toffegaardsalle
med lille I.U.

„Gurre“ Fredericia 1931. Far, Mor, Jess, Ebba og Steen

Mor, Ebba, Karen og Jørgen
„Toto“ Skaade 1931

Mor studerer Stenkeopskriften
Kalkgaarden 1932

Børneborn. Kalkgaarden 1932

Lassen ser efter Fors dørlige Tand
Kalkgaarden 1932

Ved Mors 70-Aars Fødselsdag i Fredericia den 30. August 1927